Triumful lui Hristos

ÎN ŢARA preşedintelui MAO

Carl Lawrence şi David Wang

Cuvânt înainte de C. Peter Wagner

Originally published as *The Corning Influence of China* Revised and Updated
Copyright © 2000 by Cari Lawrence and David Wang Published by Shannon Publishers, Artesia, CA, USA
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din *Sfânta Scriptură,* traducerea D. Cornilescu.
Prima ediţie în limba română publicată de
DISCOVER YOUR MISSION SERVICES
1612 Canyon Lake, Santa Ana, California 92705 USA
în colaborare cu
COLEGIUL BIBLIC EST EUROPEAN Str. Meiului nr. 4, 3700 Oradea, România Tel. 0040-259-477.099, Fax: 0259-425.233 E-mail: eebc@rdslink.ro, Web site: www.eebc.rdsor.ro
Traducerea: *Emanuel Contac* Editarea: *Estera Durne* Tehnoredactarea: *Ionel Socaciu*
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale LAWRENCE, CARL
Triumful lui Hristos în ţara preşedintelui MAO / Cari Lawrence,David Wang - Oradea: Colegiul Biblic Est European, 2002 p. 230; 20,5 cm ISBN 973-85068-2-4
I. Wang, David 28(510)
Romanian Edition.
Printed in România by
3900 Satu Mare, Str. Arenei 16, Tel. (0261) 768352.

CUPRINS

Cuvânt înainte.....v
Introducere.....vii
Partea întâi: REVOLUŢIA
Capitolul unu: Revoluţia culturală.....3
Capitolul doi: Mama Zhang.....11
Capitolul trei: Poporul lui Dumnezeu.....17
Capitolul patru: Biserica din case.....31
Capitolul cinci: Două explozii.....55
Partea a doua: **REÎNNOIREA**
Capitolul şase: Biserica în acţiune.....65
Capitolul şapte: Erezii creştine.....77
Capitolul opt: Măcelărirea inocenţilor.....83
Capitolul nouă: Femei integre.....91
Capitolul zece: O voce care răsună.....111

Capitolul unsprezece: Măgăruşi pentru Domnul.....117
Capitolul doisprezece: Făcătorii de corturi.....129
Capitolul treisprezece: Transmiţând credinţa şi altora.....135
Partea a treia: **FIŢI GATA!**
Capitolul paisprezece: Planurile lui Dumnezeu.....157
Capitolul cincisprezece: Câteva lecţii învăţate.....163
Capitolul şaisprezece: Alte lecţii.....183
Concluzie.....197
Epilog.....201

CUVÂNT ÎNAINTE

Dedicată lui
Paul E. Kauffman,
dascăl, mentor şi misionar în China

China este un adevărat fenomen. Nu trece nici o zi fără ca ziarele americane de mare tiraj să nu publice cel puţin un articol cu privire la China. Pe o cantitate enormă de bunuri care se vând în magazinele din America stă scris: „Made in China". Este imposibil să ne gândim la secolul al XXI-lea fără a-i conferi Chinei un loc foarte important pe agenda evenimentelor viitoare.

Dar ceea ce se întâmplă în cadrul secular, socio-economic şi politic în China are o importanţă mai mică pentru creştini. De ce? Pentru că în ultimii ani am văzut cu ochii noştri cele mai mari şi cele mai rapide secerişuri evanghelistice de suflete din întreaga istorie! Este posibil ca în China să existe în prezent la fel de mulţi creştini născuţi din nou câţi există în Statele Unite.

Nu voi uita niciodată ziua aceea de acum douăzeci de ani, când David Wang a participat la unul dintre cursurile mele de la Seminarul FuUer. John Wimber tocmai mi se alăturase în predarea cursului MC510 intitulat „Semne, minuni şi creşterea Bisericii". Era ceva nou pentru mine, şi de aceea, l-am întrebat pe David: „Ai văzut vreo minune sau vreun semn acolo în China?" A început să vorbească fără oprire!

Noi, cei de la FuUer, am rămas uluiţi de lucrurile pe care ni le-a povestit, despre ceea ce face Dumnezeu în China. în acea vreme informaţiile despre China erau foarte limitate. Cu toate acestea, David Wang, de la organizaţia *Asian Outreach,* vizitase în mod regulat diferite provincii ale Chinei şi ne-a adus informaţii de primă mână despre ceea ce se petrecea acolo. El a pus creşterea fenomenală a bisericii din China pe seama puterii lui Dumnezeu, manifestată în foarte multe feluri prin miracole, semne şi minuni.

r

După ce David a absolvit seminarul am ţinut legătura şi am slujit împreună în multe ocazii diverse. Când l-am vizitat pe David în Hong Kong, am descoperit că ceea ce ne relatase la ora de curs era doar vârful aisbergului. Ceea ce face Dumnezeu în China este atât de uimitor încât nu pot să nu mă duc cu gândul la versetul din Habacuc 1:5: *,^Aruncaţi-vă privirile printre neamuri şi priviţi, uimiţi-vă şi îngro^iţi-vă! Căci în filele voastre voi face o lucrare pe care n-aţi ere de-o dacă v-arpovesti-o cineva?'*

Acum zece ani, pe când vorbeam unui grup de lideri din Hong Kong, am profeţit că prin anul 2025, China va fi ţara care va trimite mai mulţi misionari în alte state decât oricare altă naţiune a lumii. Acum cred cu şi mai multă tărie că acest lucru se va întâmpla.

Pentru cei care s-au rugat pentru China, această carte va fi o încurajare extraordinară. Dumnezeu răspunde rugăciunilor voastre!

Celor care aţi investit în lucrarea misionară din China, această carte vă va arăta că seminţele pe care le-aţi semănat aduc multă roadă. Acest lucru este valabil mai ales pentru organizaţia *Asian Outreach.* Eu o plasez în vârful listei „agenţiilor misionare pentru lumea a treia". Mi-am propus, ca regulă, să nu mă

alătur nici unui bord misionar, dar nu am putut să nu consider organizaţia *Asian Outreach* o excepţie de la regula pe care mi-o impusesem.
Pentru cei care nu s-au interesat prea mult de China, mă rog ca, pe măsură ce veţi citi această carte, să înţelegeţi faptul că Dumnezeu îi iubeşte pe chinezi şi că face o lucrare extraordinară printre ei. Această carte prezintă esenţa uneia dintre cele mai minunate lucrări ale lui Dumnezeu din întreaga istorie. L-am auzit pe David Wang spunând de multe ori: „Fiţi pe faţă! Vin chinezii!"
C. Peter Wagner, Cancelar Wagner Leadership Institute

INTRODUCERE

Există o mare diferenţă între istorie şi ceea ce este cu adevărat istoric. Tot ceea ce se petrece este istorie; doar ceea ce este într-adevăr semnificativ e istoric. Ceea ce face ca un eveniment să fie istoric, este caracterul lui de „semn" — care face trimitere la ceva mai măreţ, fiind de obicei o paralelă cu alte evenimente anterioare, şi repetându-se adesea. Acesta este un fapt pe care uneori îl ignorăm, în detrimentul nostru.
De pildă, să ne întoarcem la ziua de 14 august, 1947. De la pasul Khyber dintre India şi Caşmir, de la junglele din Assam până la Poarta Indiei din New Delhi, se desfăşura tăcut, dar nu fără a fi remarcat, un eveniment istoric. Stindardul britanic *Union Jack,* care fluturase timp de trei secole pe cuprinsul întregii Indii, era coborât în linişte pentru ultima oară. Optsprezece ore mai târziu, sute de mii de oameni s-au adunat sub soarele arzător de august care se înălţa peste Arcul Sandstone, monumentul dedicat celor 90.000 de indieni care au murit pentru ca acel steag, care acum lipsea, să continue să fluture. Tribunele amenajate pentru demnitari au început să pârâie şi să se răstoarne, fiind imediat călcate în picioare de mulţimea care se năpustea înainte pentru a vedea stâlpul gol pe care fusese înălţat steagul. „Plouă cu bebeluşi", au strigat oamenii, când femeile au început să-şi arunce copiii în aer, pentru ca aceştia să nu se sufoce în valul uriaş de ţărani, comercianţi, cerşetori şi studenţi. Soldaţii i-au împins pe oameni la o parte pentru a face drum unui Rolls Royce care claxona neîntrerupt în timp ce se îndrepta încet spre stâlpul steagului. Imediat oamenii au ajuns să se cţere pe

automobil pentru a avea o vedere mai bună asupra acestui monument istoric. Dându-şi seama că nu mai putea înainta cu maşina, Louis Francis Albert Victor Nicholas Mountbatten, viconte de Burma, amiral al flotei, vicerege al întregii Indii şi reprezentant personal al maiestăţii sale, regele George al Vl-lea, s-a strecurat cu greu afară din maşină prin portiera întredeschisă. Uniforma lui albă a fost pătată de îndată de transpiraţia masei de oameni care se agita în jurul lui. Cu medaliile apăsate acum pe piept, a privit mulţimea uriaşă şi a strigat către prim-ministrul noii naţiuni: „Nehru, ridică steagul!"
Dintr-o dată, peste mulţime s-a aşternut tăcerea. Nu mai erau nici fanfarele pregătite, nici tunurile; toate fuseseră luate cu asalt de mulţime şi împinse la o parte. Apoi viceregele şi-a ridicat mâna deasupra mulţimii şi a salutat cu un aer rece, în timp ce, pentru prima dată în istorie, steagul noii Republici a Indiei se urca spre vârful stâlpului. Braţul viceregelui lăsat în jos, însemna pentru tot restul istoriei că cea mai mare piatră preţioasă a Coroanei britanice dispărea de pe aceasta pentru totdeauna. Soarele încins continua să coboare încet, un soare care apunea repede peste un mare imperiu.
Să trecem acum peste o jumătate de secol, până la orele douăsprezece fără un minut seara, pe 30 iunie, 1997. Viceregele Indiei este acum mort, victimă a unei bombe IRA. Nepotul lui favorit, alteţa sa regală, prinţul de Wales, moştenitor al tronului imperiului său, vede cum istoria se repetă. în faţa reşedinţei guvernamentale din Hong Kong, steagul *Union Jack* este coborât de pe stâlp. Ultima mare nestemată din coroana unui mare imperiu dispare o dată cu steagul.
La mică distanţă, lideri invitaţi din peste 100 de naţiuni, stau în picioare în semn de respect, şi, pentru prima dată în ultimii 100 de ani, prim-ministrul înalţă stindardul Republicii Populare Chineze şi cele Cinci Stele flutură acum în înalturi peste Hong Kong.
Acest moment istoric nu este doar o simplă schimbare politică a proprietarilor unui bun imobiliar. Este un „semn" care arată

sfârşitul apropiat al unui mare imperiu şi apariţia altuia. El spune întregii lumi că Războiul Opiului s-a încheiat şi că una dintre părţi a câştigat. De asemenea, trimite un mesaj la peste 1,28 miliarde de oameni spunându-le: „Suntem din nou o naţiune suverană şi aceşti *gweilos* (diavoli străini) au părăsit

ţărmurile noastre. E drept, mai este problema Taiwanului, dar fiii risipitori se întorc la timpul lor."
Paralela dintre India, 1947, şi Hong Kong, 1997, este evidentă, deşi foarte diferită. Dacă anul 1947 anunţa „noi democraţii" şi „imperii în destrămare", schimbarea din 1997 anunţă o a doua „superputere" şi modul în care celălalt deţinător al acestui titlu cu conotaţii dubioase va accepta acest nou fapt de viaţă. Deşi implicaţiile evenimentului din 1947 nu au cauzat nici o fluctuaţie pe „scara Richter" economică, politică şi socială a lumii, anul 1997 a reprezentat o schimbare importantă şi tăcută, precum şi o alunecare potenţial devastatoare a unei falii majore a lumii. Asta înseamnă că cealaltă „superputere" (adică Statele Unite) nu va mai putea ignora în continuare potenţialul şi capacităţile unei cincimi din populaţia lumii. De asemenea, Statele Unite nu-şi vor mai permite să repete enorma greşeală pe care au făcut-o anterior presupunând fără nici un temei că „aisiaticii ăia" nu sunt competitivi, că tot ce fac sunt doar „fleacuri şi jucării". Asemenea abordare arogantă a avut urmări dezastruoase şi i-a adus pe mulţi în situaţia de a-şi trece în revistă propria ruină şi de-a se întreba de ce nu au anticipat că aceste „jucării" aveau să se numească într-o bună zi toyote.[1]
Hong Kong-ul este, de fapt, declaraţia publică a faptului că Republica Populară Chineză este o putere mondială majoră care va exercita o influenţă considerabilă asupra restului lumii, inclusiv asupra Statelor Unite. în orice caz, a limita influenţa Chinei asupra Americii la bancheri, antreprenori şi generali de armată, ar însemna să pierdem din vedere adevărata esenţă a istoriei. Hong Kong-ul şi

[1] In original, joc de cuvinte bazat pe asemănarea dintre scrierea cuvântului toy - jucărie, şi denumirea mărcii de automobile japoneze Toyota [n. tr.].

x ffi Triumful lui HRISTOS *în ţara preşedintelui Mao*
anul 1997 reprezintă unul dintre aceste „semne" istorice care luminează trecutul, prezentul şi viitorul. Dincolo de exteriorul lustruit al politicului şi comercialului se află un mare adevăr care se referă la împlinirea unei şi mai mari împărăţii, una în care steagurile tuturor naţiunilor se vor pleca pentru a face loc unui stindard simplu pătat cu sânge. Influenţa Chinei asupra Americii cât şi asupra întregii lumi apusene va fi, mai mult decât orice altceva, de natură spirituală. Istoria, linia fragilă a timpului, care leagă toate lucrurile istorice din trecut de cele din prezent, este ţesută de mulţi oameni care, fără a şti măcar acest lucru, îşi îndeplinesc cu sârguinţă rolurile.
Acum să ne întoarcem încă o dată în istorie. Este anul 1968. Noul conducător al Imperiului de Mijloc, Mao Tzedun, încearcă să pună din nou mâna pe frâiele revoluţiei sale. Astfel, scrie *Cărticica roşie,* instituie Gărzile Roşii, şi-i cheamă pe tinerii naţiunii sale să „purifice revoluţia de orice influenţe străine". Transportul public este oprit, fabricile şi şcolile sunt închise. Gărzile Roşii îndeplinesc rolurile de judecător şi juriu în acelaşi timp. Procesele se ţin în curţile caselor şi la colţuri de stradă. Intelectualii şi oamenii de carieră sunt trimişi la ţară pentru „muncă de corecţie". Mulţi profesori sunt executaţi de elevii lor.
Pe strada Macdonnell, la numărul 27, în Hong Kong, un băieţaş chinez aflat la parter şi un misionar american de la etajul al patrulea, încearcă fiecare în felul lui să sfâşie cortina care separă China de restul lumii. Amândoi văd trupurile cu mâinile legate la spate care plutesc în josul râului Pearl înspre portul Hong Kong. Ei ascultă în locuri diferite răspunsurile la aceleaşi întrebări în timp ce refugiaţii care au scăpat cu viaţă povestesc despre masacrul care le devastează ţinuturile natale. Ştiu însă prea puţin că pe măsură ce un imperiu descreşte, un altul se ridică în loc.
Cartea de faţă vorbeşte tocmai despre aceste lucruri. Ea adaugă vigoare, sudoare, sânge şi lacrimi declaraţiei lui Mao, care spune: „O revoluţie nu este o petrecere de seară".

REVOLUŢIA
Partea întâi
REVOLUŢIA CULTURALĂ

„O revoluţie nu este o petrecere de seară. " —Mao Ttţedun
Recent, în provincia Guangxi a avut loc un eveniment care a ilustrat cât de semnificativă a fost schimbarea din China în ultimii treizeci de ani, de la începutul Revoluţiei Culturale care a aruncat ţara într-un lung coşmar. în Nanking au apărut gărzile roşii, purtând uniforme largi, insigne cu chipul lui Mao şi banderole roşii. Cu toate acestea, exista o deosebire majoră între aceste gărzi roşii şi cele de acum treizeci de ani. Acum uniformele erau, de fapt, costume şi banderolele purtau inscripţia

„personal de serviciu", în loc de *Hong Wei Bing.* Aceste „gărzi roşii" erau chelneriţele unui nou lanţ de restaurante fast-food.
Proprietarul, Tan Yonghua, care la vârsta de 11 ani făcea deja parte din Garda Roşie, dar care între timp a devenit antreprenor capitalist, admite: „Unii se enervează când le văd pe chelneriţe. îşi aduc aminte cum au fost persecutaţi, cum Gărzile Roşii i-au ucis pe contrarevoluţionari, uneori chiar pe profesorii lor."
„Da", se amestecă în discuţie o femeie între două vârste, aplecată asupra farfuriei cu orez şi carne de porc fiartă, „este niţel cam ciudat, dar serviciul e bun." Un alt client mărturiseşte că el însuşi a fost membru al Gărzilor Roşii, dar spune: „Aceasta a fost o altă perioadă a istoriei şi trebuie să acceptăm acest lucru".
3
4 ffi Triumful lui HRISTOS *în ţara preşedintelui Mao*
Pentru milioane de chinezi însă, Revoluţia Culturală nu a fost deloc o masă la un fast-food, servită pe farfurii de inox de către chelneriţe zâmbitoare, şi nici nu a numit-o nimeni petrecere de seară, e drept „niţel cam ciudată," la care a servit un revoluţionar.
Pe atunci, Mao Tzedun începea să piardă controlul asupra revoluţiei sale. Partidul se destrăma în urma prea multor salturi „înainte" pe care le făcuse. „Bătrânul revoluţionar" înghiţise cu nesaţ toate adjectivele linguşitoare cu care presa şi intelectualitatea apuseană se grăbiseră să-l asalteze. Acum, cele 850 de milioane de substantive şi pronume de acasă aveau nevoie de hrană şi îmbrăcăminte - necesităţile elementare ale vieţii, pe care le tot promisese încă din 1949 — dar singurul lucru pe care li-l oferise era o sărăcie lucie atât în privinţa trupului cât şi a spiritului.
„Venerabilul bătrân", cu faţa puhavă, pe care machiajul nu reuşea să o mascheze suficient de bine, respira cu greutate din pricina brâului strâns pe care îl purta pentru a-şi susţine stomacul umflat, ghiftuit după masa de seară tradiţională cu opt feluri, stropită apoi cu câteva pahare de *mao tai* foarte puternic. Plecă de la unul dintre luxoasele sale apartamente spre biroul Comitetului Central. Ajută la prinderea pe perete a primului afiş care avea să fie simbolul unei noi mari mişcări: Marea Revoluţie Culturală Proletară. Afişul îi chema pe tinerii chinezi să „atace birourile" liderilor de partid locali. Milioane de tineri chinezi, elevi şi studenţi au primit banderole roşii pe care erau scrise cuvintele: „Hong Wei Bing" (Gărzile Roşii). O dată cu aceste banderole venea şi autoritatea de a „purifica revoluţia". Erau aşadar autorizaţi să fie judecători, juraţi şi executori. Acum Gărzile Roşii formau avangarda unei mişcări care avea să aducă cea mai mare naţiune a lumii la un pas de dezastru şi de haos total.
De îndată ce primul afiş fusese lipit de perete, Mao se îndreptă spre piaţa „Poarta Păcii Cereşti" din centrul Beijingului, pentru a participa la „întâlnirea celor un milion" de împuterniciţi ai săi.

r

Revoluţia culturală ^ 5

Fiecare dintre ei primi o cărticică roşie numită *Citate din Mao.* După cum banderolele pe care le purtau erau simboluri ale autorităţii lor de a „purifica revoluţia o dată pentru totdeauna", *Cărticica roşie* fluturată de toţi a devenit simbolul dedicării lor pentru această slujbă. Nici o persoană care ar cuteza să le stea în cale nu va supravieţui.
Eficienţa nemiloasă a sarcinii lor a fost ilustrată într-o zi răcoroasă de toamnă, în 1966. în suburbiile oraşului Beijing, o doamnă în vârstă şedea pe scaunul ei de lemn, cu mâinile împreunate în poală. Tunica albastră spălăcită şi largă îi atârna pe umerii gârboviţi. Aştepta sosirea Gărzilor Roşii, ştiind că aveau să vină, aşa cum veniseră după mulţi alţii.

Aruncă o privire fugară asupra soţului care se afla în cealaltă parte a odăiţei, şi apoi asupra fotografiilor frumos înrămate aşezate pe o comodă. Printre ele se afla şi o diplomă obţinută la o prestigioasă universitate străină, precum şi un certificat de căsătorie. In sertarul de deasupra, ascunsă sub garderoba sărăcăcioasă, dar adecvată din punct de vedere politic (alte două tunici şi trei perechi de pantaloni), se afla o mică sumă de bani strânsă în secret pentru ocazii speciale. Ştia ce avea să se întâmple. In timp ce ochii i se umplură de lacrimi, ea îşi aşeză coatele pe măsuţa de bucătărie acoperită cu o muşama şi îşi luă capul în mâini.
Nu mai putea suporta să privească patul situat de cealaltă parte a încăperii, locul unde se consumase căsătoria ei în urmă cu douăzeci şi şase de ani. îndrăgostiţii din copilărie deveniseră soţ şi soţie. In acel loc adusese pe lume trei copii, într-o societate despre care se spunea că avea să devină mai bună, dar care părea să devină din ce în ce mai rea. Totul arătase atât de promiţător. Li se spusese că nu va mai fi nici un război, şi totuşi, tinerii lor plecaseră în Coreea. Li se spusese că nu va mai fi foamete, dar totuşi fuseseră multe zile, şi uneori chiar săptămâni când tot ce avuseseră de mâncare era doar un nap tăiat felii. Păstra încă amintirea persistentă a chinului

de a sta la rând în asprimea iernii câte cinci ceasuri pentru a putea cumpăra o bucăţică de carne. O lua acasă şi o gătea de parcă ar fi fost vorba de un adevărat ospăţ. Le spunea copiilor că nu-i era foame şi că aceştia trebuiau să mănânce şi partea ei.
îşi amintea de promisiunea oficialităţilor că nu va mai fi niciodată o altă „Campanie a celor 100 de flori îmbobocite" - timpul acela îngrozitor, când unii dintre intelectuali erau invitaţi „să ia atitudine" împotriva conducerii, doar pentru a-şi regăsi vocile folosite împotriva lor ca mărturii ale unor activităţi contrarevoluţionare care uneori erau reale, dar mult prea adesea închipuite. Indiferent dacă se aflau în închisoare sau dacă fuseseră lăsaţi acasă pentru a avea grijă de copii fără hrană şi fără bani, toţi cetăţenii trebuiau să mărturisească pe rând, în scris, ce avuseseră împotriva lui Mao. Apoi această mărturisire era ruptă în bucăţi, adesea fără a fi măcar citită, pentru ca persoanei respective să i se ceară o altă mărturisire mai detaliată, în care să scrie „tot adevărul". In cele din urmă, mintea refuza să mai coopereze şi persoana aceea devenea o ţintă lipsită de apărare pentru nişte anchetatori care nu cunoşteau nici un fel de milă.
„Ştii ce a spus ieri?" Femeia ridică capul şi se întoarse spre direcţia din care venea vocea soţului ei. Soţul vorbi în şoaptă în timp ce privea pe fereastră în curtea mică ce slujea drept centru pentru cele şase familii care locuiau în imobil. „Era scris în ziar, cu cerneală roşie. «Nu există construire fără distrugere. Distrugere înseamnă critică şi repudiere; înseamnă revoluţie. Ea presupune a judeca bine lucrurile, ceea ce înseamnă construire. Trebuie început cu distrugerea şi în timpul procesului va exista şi construire»".
„închipuie-ţi numai!", spuse el neîncrezător în timp ce se întoarse şi se apropie de soţia lui. „Trebuie început cu distrugerea şi în timpul procesului va exista şi construire. Ce fel de gândire denaturată o mai fi şi asta?" Ezită o clipă, apoi întinse mâna şi o aşeză mângâietor pe umărul ei. Degetele lui lungi, subţiri, pregătite

să aducă muzică unei naţiuni care avea atâta nevoie de ceva frumos, tremurau. Fără să se uite, ridică şi ea mâna, mângâind-o pe cea a profesorului cu degetele ei bătătorite şi noduroase.
Deodată, degetele lui se crispară pe umărul ei. Mâna ei îl apucă strâns. Auziră amândoi în acelaşi timp. Strigătul era inconfundabil. Mâinile începură să le tremure involuntar. Strigătele se auzeau şi mai puternic. Trecuseră câteva zile de când pe uşa locuinţei lor începuseră să apară diferite afişe. Pe unul scria: „Simpatizant al străinilor", iar pe un altul: „Reeducaţi-i pe aceşti şerpi veninoşi!"
„Poate sunt doar în trecere". Era o încercare firavă de a se linişti, amestecată cu speranţă - speranţă care avea să moară curând. Vocile mânioase se auzeau tot mai clar pe măsură ce mulţimea intra în curte. Profesorul îşi puse mâinile pe braţele soţiei şi se aplecă sărutând-o pe obraz. îi şopti ceva, dar vocea îi fuse acoperită de zgomotul uşii de la intrare trântită cu putere de perete. Urmă o clipă de tăcere năucitoare când profesorul şi soţia lui priviră ţintă deprimaţi şi neîncrezători faţa unei foste eleve, care acum conducea mulţimea ce umplea jumătate din curte. Asemenea altor 150 de milioane de adolescenţi, eleva purta pe braţul stâng prestigioasa banderolă a Gărzilor Roşii. Deodată, în timp ce micii soldaţi roşii ai lui Mao năvăliră în cameră, izbucni un vacarm pestriţ de voci care strigau: „Paraziţii!", „Şerpi veninoşi!", „Mao ne-a trimis!", „Trăiască preşedintele Mao!", „Capitalişti ce sunteţi!", „Simpatizaţi cu străinii!" Profesorul şi soţia lui priviră neputincioşi, paralizaţi de frică şi

necrezându-şi ochilor, în timp ce casa le era percheziţionată şi întoarsă pe dos. Femeia încercă să se ridice, protestând când văzu certificatul de căsătorie înrămat aruncat şi sfărâmat pe podea. Tânărul care îl aruncase o îmbrânci înapoi pe scaun.
In câteva clipe totul s-a terminat. „Florile revoluţiei", cu braţele pline de fotografii, cărţi, partituri, o viaţă de amintiri şi de lucruri adunate, cărară în curte articolele confiscate şi le aruncară pe toate

grămadă. Apoi o tânără se îndreptă spre profesor. în cameră se aşternu tăcerea, de parcă acesta era un act repetat adesea. Fără să spună vreun cuvânt, tânăra îl plesni pe profesor peste faţă. Ţipând, soţia se repezi să-l apere, dar un tânăr o îmbrânci înapoi pe scaun. Văzând sângele care se prelingea din colţul gurii soţului ei, femeia izbucni în plâns. înainte ca profesorul să o poată întreba pe fosta elevă „De ce?", ea făcu stânga-mprejur şi se îndreptă spre uşă, făcându-le celorlalţi semn să o urmeze.
Alţi tineri îl înşfăcară pe profesor şi îl târâră afară în curte. Soţia, îngheţată pe scaunul ei, îşi îngropa faţa în palme şi plânse. Umerii i se ridicau şi se coborau scuturaţi de plâns, în timp ce ea striga în camera pustie: „De ce, de ce, de ce?"
Deşi Gărzile Roşii nu erau atât de experimentate în arta distrugerii pe cât aveau să devină mai târziu, ele îndepliniră metodic acest act de vandalism şi devastare. Mai întâi incendiară lucrurile, apoi urmară gemete sub loviturile grele de bocanci şi ciomege. Apoi strigătele sălbatice, alte lovituri cu picioarele şi injurii obscene. Apoi tăcere.
încet, soţia se întoarse spre uşa care acum atârna doar într-o balama ruptă. Se ridică de pe scaun şi îndepărtă grijulie cu piciorul rama unei fotografii de pe podea. Păşi peste salteaua care fusese sfâşiată şi pentru a fi verificată dacă nu conţine materiale de „contrabandă" străine. Privi cu precauţie în curte în timp ce mirosul înţepător de fum îi umplea nările.
Mormanul de obiecte atât de dragi ei, adunate timp de o viaţă ardea încă, deşi focul începea să se stingă. Văzu chipul unui vecin care privea pe furiş printr-o uşă uşor întredeschisă. Apoi auzi ceva. Semăna cu geamătul unui animal rănit.
Privind spre locul de unde venea sunetul, îngheţă. înlemnită de frică şi neputându-şi crede ochilor, cu gura deschisă, însă fără a putea scoate vreun sunet, privi cu ochii mari mormanul de carne

r

contorsionată care zăcea acolo cu faţa în jos. Semăna mai mult cu un animal călcat de un camion decât cu soţul ei. Avea braţele îndoite sub piept; un picior era întins lateral, iar celălalt era îndoit parţial sub corp. Femeia dădu un strigăt, alergă spre colţul curţii unde se afla soţul ei şi îngenunche cu grijă lângă el. Ca o mamă care întinde mâinile să-şi ia cel dintâi copil din braţele moaşei, îl întoarse cu grijă cu faţa în sus. Avea ochii închişi; unul dintre ei era umflat de lovituri. Dintre buzele întredeschise şi crăpate se auzi un geamăt de teamă şi durere. Aşa cum făcuse de mii de ori înainte când dorise să-l mângâie, se aplecă, îi luă mâinile şi i le lipi de faţa ei.
Pentru o clipă nu putu să creadă, dar apoi se prăbuşi cu capul pe pieptul lui, plângând cu amar şi ţinându-i mâinile strâns lipite de faţa ei. Mirosul de carne arsă de la degetele ţinute deasupra focului i se sui în nări, iar sângele ce curgea din vârfurile degetelor tăiate cu lama de ras i se întinse pe faţă. Soţul ei nu-şi va mai folosi niciodată degetele lungi şi subţiri, exersate de-a lungul unei vieţi de disciplină, pentru a aduce muzica în inimile semenilor lor.
Un holocaust cunoscut sub denumirea de Revoluţie Culturală începuse să-şi întindă tentaculele nemiloase peste cea mai mare naţiune a lumii. Termenul de „Gărzi Roşii" a intrat în cărţile de istorie, definit de propria infamie şi anarhie necontrolată. Cu toate acestea, mâinile pline de îndurare ale lui Dumnezeu aveau să folosească răul, în aparenţă necontrolat, al Gărzilor Roşii pentru un scop bun. Iar noi aveam să aflăm mai târziu că Dumnezeu îşi scria propria istorie.

MAMA ZHANG

„[Eu] . . .voi şjdi Biserica Mea. " —Isus Hrisios

Pe la sfârşitul anului 1968 şi începutul anului 1969, pe măsură ce vacarmul Gărzilor Roşii a început să se diminueze, un alt sunet a început să străbată ţinutul. Nu era strigătul ascuţit sau strigătele repetate dinainte, ieşite din milioane de gâtlejuri uscate scandând sloganuri lipsite de conţinut. Acest nou sunet nu era însoţit de aspectul jalnic al unei persoane inocente care implora milă, şi nici de geamătul ca de animal al celor muribunzi. Nu era nici sunetul a mii de picioare care aleargă mereu după necaz, nici târşâitul reţinut al picioarele trimise în locuri în care nu ar fi vrut să meargă. Era mai degrabă cadenţa ordonată şi măsurată a unei armate care mărşăluia de pe un câmp de bătălie spre altul — nu înfrântă, ci victorioasă.

Pe dinafară, această armată arăta zdrenţuită şi sfâşiată; manualul ei de instruire fusese ars, sălile lor de întâlnire fuseseră transformate în depozite sau închisori. Tineri şi bătrâni, educaţi sau analfabeţi, erau toţi uniţi pentru acelaşi scop. Toţi fuseseră persecutaţi, împotriva lor fiind folosită violenţa extremă în încercarea de-a le decima rândurile. Duşmanii lor folosiseră bătăile, cătuşele, presiunea psihologică, condamnări la muncă forţată şi chiar moartea. Fuseseră umiliţi în public, ca nişte „paraziţi care trebuie eliminaţi", asemenea „puricilor de pe spinarea unui câine". îşi

11

12 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*

pierduseră toate drepturile umane. Dar nu au putut fi opriţi. Cu cât erau persecutaţi mai mult, cu atât luptau mai mult. Armele lor nu erau din lumea aceasta. După o mie de bătălii, s-au mutat în mii de case, curţi, câmpii şi peşteri, pentru a se pregăti pentru bătălia următoare.

Au început pe când erau 900.000; acum erau de ordinul milioanelor. Ei erau Biserica Chineză din Case — şi nu „creştini" pur şi simplu, ci „credincioşi". Nu doar îşi mărturiseau credinţa în Isus Hristos, ci erau gata să moară pentru ea. Sute dintre ei au şi murit, dar alte milioane au supravieţuit. Aceştia alcătuiau un popor care ştia că există pierderi în orice război. Comandantul lor Suprem îi avertizase că va veni ziua când vor fi ucişi şi aruncaţi pe străzi, şi că oamenii vor fi lăudaţi pentru că i-au ucis. D-l Wang, arestat în martie 1958, cu aproape opt ani înainte de începutul Revoluţiei Culturale, era unul dintre soldaţii lui Dumnezeu. A fost trimis într-un lagăr de muncă forţată pentru zece ani de „reeducare". Vina lui? Era un creştin care mărturisea deschis credinţa şi care refuza să renunţe la ea. In lagărul de muncă forţată a continuat să-şi proclame credinţa şi să le spună şi celorlalţi deţinuţi. Autorităţile l-au persecutat cu sălbăticie, dându-i cele mai grele lucrări posibile, foarte puţină îngrijire medicală şi o raţie minimă de hrană. A fost pus într-o celulă cu alţi deţinuţi cărora li se încredinţase sarcina de a-l face să-şi retracteze credinţa în Isus Hristos. Tovarăşii săi de celulă au fost puşi la muncă forţată suplimentară, au început să primească raţii din ce în ce mai mici pentru a-l convinge pe contrarevoluţionar să-şi renege credinţa. Dar el nu a renunţat — aşa că l-au omorât.

Un supravieţuitor mărturiseşte: „Mii de pastori şi credincioşi devotaţi au murit pentru că au rămas tari în credinţa lor. Alte mii au fost trimişi în închisoare unde au fost supuşi la diferite forme de tortură, muncă forţată şi înfometare. Guvernul chinez a dat un decret, declarând că oricine era descoperit distribuind Evanghelia creştină a „străinilor" va fi aruncat în închisoare sau chiar ucis. Creştinii erau urmăriţi şi vânaţi pretutindeni.

Mama Zhang ^ *13*

Unul dintre tovarăşii de muncă ai mamei mele, un pastor, a fost prins de oficialităţile comuniste. L-au torturat şi l-au bătut, încercând să-l determine să renunţe la credinţa lui. Fără succes însă. în cele din urmă s-au înfuriat aşa de rău pe el încât au adus un sicriu şi l-au pus înăuntru. Apoi i-au spus: «Acum trebuie să iei o hotărâre finală! Ori te lepezi de Hristos ori te îngropăm de viu!» Singurul lui răspuns a fost: «Nu mă voi lepăda niciodată de Domnul meu.»

Au bătut cuie în capacul sicriului şi l-au lăsat aşa un timp, aşteptând să audă vreo implorare dinăuntru, dar n-au auzit nimic. Au început să ţipe şi să strige la el, bătând puternic în sicriu. Cu toate acestea, dinăuntru nu se auzea decât sunetul unei respiraţii liniştite. Atunci l-au îngropat de viu."

Dar unde se întâlneşte această armată dedicată pentru a primi provizii şi ordinele? Daţi-le voie să vă spună: „Casa mea se află undeva în creierul munţilor din Guangxi, unde există puţini locuitori, iar viaţa este simplă. Aici avem foarte multe zile de târg şi toţi ţăranii se opresc din lucru şi îşi aduc surplusul la oraş. Vând orez, alune, vegetale, fructe, porci, găini şi gâşte şi apoi cumpără bunuri casnice. Oamenii vin şi pleacă şi oraşul este extrem de aglomerat. Oamenii profită de ocazie pentru a afla ultimele noutăţi şi pentru a bârfi. însă creştinii folosesc astfel de ocazii pentru a se întâlni.

în timpul Revoluţiei Culturale, toate Bibliile au fost arse, bisericile au fost închise şi creştinii au fost

criticaţi sever. Dar creştinii au învăţat cum să lupte împotriva diavolului şi s-au pregătit, având încredere în Domnul. Creştinii obişnuiau să se adune în casele unor oameni precum mama Zhang, folosind fiecare ocazie pentru a creşte în Domnul şi în credinţă, privind dincolo de întunericul gros, spre momentul când vor apărea zorii.
îmi aduc aminte de mama Zhang de când eram doar un băieţaş. Pe-atunci avea vreo 60 de ani. Devenise creştină în 1948

şi făcea curat acasă la un misionar străin. După eliberarea din 1949, deoarece provenea dintr-o clasă de jos, mama Zhang s-a bucurat de un tratament preferenţial şi a fost trimisă să lucreze la o grădiniţă de copii, dar ea a continuat să fie credincioasă Domnului, devenind foarte respectată.
Obişnuia să-i viziteze pe toţi creştinii care doreau să aibă părtăşie cu ea deoarece avea o inimă foarte iubitoare şi era cu totul dedicată Domnului. Dacă cineva avea necazuri, venea imediat pentru a-i mângâia şi a se ruga pentru ei. Când norii persecuţiei au început să se adune şi bisericile din oraş au început să fie atacate, s-a pregătit în linişte pentru a fi martirizată. Dar Dumnezeu a dus-o în mod miraculos la ţară atunci când autorităţile au cerut evacuarea pe fondul ameninţărilor de război. înainte de a pleca, i-a încurajat pe fraţi citând din Romani 8: *Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea'?* «Să vă aduceţi aminte», le-a spus ea, «noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne iubeşte.» Când s-au despărţit, toată lumea a plâns.
Viaţa în satul acela de munte era grea şi singuratică, dar ea s-a rugat fără încetare şi a păstrat o părtăşie strânsă cu Domnul, dorind cu înflăcărare să întâlnească alţi creştini. într-o bună zi, pe când mergea să împrumute lemne de foc de la o vecină s-a întâmplat să o audă pe femeie vorbind cu fiul ei de 8 ani: «Cine ţi-a spus că nu mai există nici un alt fel de iubire în afară de iubirea de clasă?»
— învăţătoarea mi-a spus.
- Nu-i adevărat! Ascultă, băiete! spuse mama. Există multe feluri de iubire. Părinţii te iubesc, sora ta te iubeşte şi există o carte care spune că Dumnezeu are o dragoste şi mai mare faţă de oameni.
Atunci mama Zhang a întrebat-o în şoaptă: „Ai o asemenea carte (Biblia)?"

-Ai vrea s-o citeşti şi tu? întrebă vecina.
-O am şi eu, răspunse mama Zhang cu lacrimi de fericire în ochi.
De atunci înainte, Dumnezeu le-a ajutat să lege o prietenie strânsă. Prin această vecină, mama Zhang a ajuns să cunoască alţi trei fraţi şi două surori. Nu avuseseră nici o întâlnire timp de trei ani dar au început să se roage în secret pentru a şti ce să facă.
După mult timp petrecut în rugăciune, s-au hotărât să se întâlnească la mama Zhang acasă, deoarece toţi din familia ei erau creştini. Erau însă preocupaţi cum să evite să atragă atenţia celorlalţi asupra lor, şi persecuţia care ar fi urmat inevitabil.
Dumnezeu le-a arătat că trebuie să se întâlnească în zilele de târg când era foarte multă lume în jur şi cadrele comuniste erau prea ocupate pentru a acorda atenţie micului grup.
Mama Zhang a decis să pună la punct un mic local la parterul casei ei pentru ţăranii care erau în trecere, deoarece nu existau suficiente ceainării în oraş. Nu trecuse nici o lună de când deschisese localul şi deja era plin de ţărani, de aceea a trebuit să mărească numărul meselor de la trei la şapte. Acolo veneau tot felul de oameni, iar ea folosea această ocazie pentru a le împărtăşi Evanghelia. între timp, la etaj, creştinii puteau să-şi ţină întâlnirile în siguranţă, datorită gălăgiei generale a conversaţiei de la parter.
Am participat pentru prima dată la întâlnirea lor în martie 1973. Acolo au mai venit alţi opt creştini. Pe masă erau aşezate pâinea şi nouă ceşti folosite de obicei la ceai, ca pregătire pentru Cina Domnului. După ce o soră s-a rugat, mama Zhang a predicat despre „Viaţa de rugăciune a creştinului". Nu era nici păstor, nici evanghelist şi nu avea nici o pregătire teologică deosebită, dar a fost in stare să scoată în relief importanţa rugăciunii din propria-i experienţă şi să mărturisească despre promisiunile credincioşiei lui

Dumnezeu. „Rugăciunea," spuse ea, „este ca o antenă de radio. Transmite rugăciunile noastre către Dumnezeu şi, de asemenea, poate recepţiona răspunsurile Lui.
Deodată, se auzi vocea fetei ei de la parter cu o avertizare secretă că venea poliţia: „Mamă, nu mai

avem sare!" Mama Zhang ieşi imediat şi după o lungă şi apăsătoare tăcere se întoarse împreună cu fata ei. O alarmă falsă! In şoaptă, murmurară un imn şi mama Zhang dădu împărtăşania.
Apoi le-am explicat cum pot să asculte programe creştine la radio şi toţi au izbucnit în lacrimi şi L-au lăudat pe Domnul. în cele din urmă, mama Zhang ne-a dat numele oamenilor cărora le împărtăşise Evanghelia şi veşti despre creştinii din alte locuri, întregul serviciu a ţinut cincizeci de minute.
Mai târziu, am primit o scrisoare de la fiica ei, în care îmi spunea că biserica a crescut rapid la douăzeci şi patru de membri. Nu se mai puteau aduna într-un singur loc şi s-au împărţit în două. Noua întâlnire avea loc într-un sătuc îndepărtat de munte care avea şase gospodării şi care îşi formase propria brigadă de producţie. Şeful de brigadă, în vârstă de 40 de ani devenise de curând creştin. El i-a condus pe alţi patru la Domnul; trei erau tineri intelectuali *cate fuseseră trimişi la ţară."*^
Mama Zhang reprezintă doar una dintre miile de persoane care se întâlnesc şi ţin adunări ilegale pe întreg cuprinsul Chinei.
Milioane de tineri din oraşe au fost trimişi să presteze muncă manulă la ferme. Despre cei care erau mutaţi astfel se spunea că erau „trimişi la ţară, la munca de jos". Ţăranii erau extrem de nemulţumiţi de acest lucru.

POPORUL LUI DUMNEZEU

„Şiporţile locuinţei morţilor nu o vor birui... " —Isus Hristos
Indiferent unde şi cum se întâlnea sau în ce fel de circumstanţe, biserica din case era alcătuită şi atunci, şi acum doar din oameni. Uneori absenţa celor care nu erau acolo era la fel de semnificativă ca şi prezenţa celor ce erau.
Acum lipseşte dintre ei o tânără profesoară de ştiinţe ale naturii, o creştină care a refuzat să prezinte şi să predea evoluţio-nismul lui Darwin ca adevăr. Le-a spus oficialilor că Darwin era împotriva lui Dumnezeu şi că teoria evoluţiei nu este adevărată. Săptămâni de-a rândul aceştia au încercat să o convingă să-şi schimbe părerea. Profesorii de ştiinţe ale naturii cu adevărat buni erau greu de găsit; cei mai mulţi fuseseră victime ale epurărilor şi trimişi să muncească la ţară. Dar ea nu putea fi convinsă. Răspunsul ei era întotdeauna acelaşi:
„Noi nu suntem maimuţe. Suntem bărbaţi şi femei creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu."
Avea să rostească şi mai târziu aceleaşi cuvinte, printre dinţii sparţi şi buzele însângerate.
Mai există un alt loc liber, uşor de remarcat, pe care îl ocupase iubitul doctor care a refuzat să declare că „preşedintele Mao este mai mare decât Hristos". A fost bătut şi lăsat fără cunoştinţă de către Gărzile Roşii. L-au acoperit cu o pătură şi l-au lăsat să moară pe pardoseala spitalului. Câteva zile mai târziu Gărzile Roşii s-au

întors, dar declaraţia lui nu s-a schimbat: „Hristosul meu este Domn al domnilor şi Rege al regilor. Lui i S-a dat un nume mai presus de orice nume în cer, pe pământ şi sub pământ."
Au urmat alte bătăi, dar răspunsul a fost mereu acelaşi: „Hristos este Cel mai mare." După mai multe zile, au hotărât să pună capăt acestei erezii o dată pentru totdeauna. L-au dezbrăcat complet şi l-au pus să stea în picioare pe o bancă îngustă de nici 15 centimetri. „Acum", i-au strigat, „dacă Hristosul tău e mai mare decât preşedintele Mao, să te izbăvească El! Preşedintele nostru Mao poate să te salveze; trebuie doar să recunoşti asta."
în şoaptă, aproape neauzit, el a repetat istoria tinerilor aruncaţi în cuptorul încins. Apoi şi-a ridicat vocea şi, privind spre persecutorii lui, le-a spus: „Ei n-au fost arşi pentru că Domnul a fost cu ei, şi acum El este cu mine."
Ceasuri lungi s-au scurs; nici un muşchi din trupul lui nu s-a clintit. Cinci ore. . . zece ore. . . Oamenii au început să observe acest lucru. „De unde are bătrânul ăsta putere?" se întrebau ei. însăşi prezenţa lui era nu numai o mărturie pentru Hristos, ci şi o sursă de jenă şi vinovăţie pentru cei care îl vedeau stând acolo pe bancă în picioare şi dezbrăcat.
într-un târziu, ofiţerul de securitate n-a mai putut răbda. Omul acela dezgolit, care credea că „Hristos este mai mare decât preşedintele Mao", stătuse acolo fără a scoate vreun sunet, ţinân-du-şi echilibrul pe o bancă îngustă de lemn, de la şapte seara până la ora zece în dimineaţa următoare — cincisprezece ore de ceea ce el numea „pace şi părtăşie". Gărzile Roşii i-au promis că lucrurile nu se vor încheia acolo. După o săptămână Gărzile Roşii au revenit şi, după ce l-au smuls dintre pacienţi, l-au spânzurat. între membrii Gărzilor Roşii a izbucnit cearta. Erau înspăimântaţi. Unii voiau să taie frânghia înainte ca el să moară. După o încăierare scurtă, unul a tăiat frânghia. în timp ce cădea pe

r

Poporul lui Dumnezeu ^ *19*

A a el le-a predicat ultimul său mesaj: „Când eram atârnat acolo, inima mea de topea de dragoste pentru voi." Apoi, ca şi predecesorul său, Ştefan, muri.

Dar ce se poate spune despre cei care frecventează bisericile din case? Ce fel de oameni sunt?

Dacă privim în partea cealaltă a cămăruţei, vedem o femeie sezând liniştită pe o bancă de lemn simplă. Tunica neagră, acum decolorată, îi este mai mare cu un număr, ca şi pantalonii largi, de culoare gri. Ţine ochii închişi. Faţa strălucitoare, încadrată de părul ei negru tuns scurt, reprezintă o imagine a seninătăţii, care sfida drumul dificil pe care-l străbătuse.

Avea doar nouăsprezece ani când trupul ei zdrobit a fost aruncat cu nepăsare într-o celulă de închisoare. înăuntru nu era nici un pic de lumină. Tot ce ştia era că se afla undeva în subterană. Pardoseala era umedă. După miros îşi dădu seama că acolo erau excremente umane. Peste tot era plin de şobolani şi ploşniţe. Nici vorbă de pat sau de toaletă; deci dacă dorea să se odihnească câtuşi de puţin, trebuia să stea în propriile-i materii fecale şi ale altora dinaintea ei. Stând pe pardoseală, simţi ceva cald care i se prelingea pe braţ. Puse mâna şi pentru prima dată îşi dădu seama că încă sângera în urma bătăilor.

Trupul începu să i se umfle din cauza loviturilor. După ce se aşeză în tăcere în aşa fel încât să atingă cât mai puţin pardoseala, începu să-I mulţumească Domnului că fusese găsită vrednică să sufere pentru El. Ar fi putut, foarte simplu, să se lepede de Mântuitorul ei, dar a refuzat, şi iat-o aici singură, bătută şi plângând de bucurie în celula ei care devenise o locuinţă a păcii. îi ceru Domnului în tăcere înţelepciune şi tărie - nu ca să iasă din acel loc îngrozitor, ci să poată continua să predice Evanghelia Domnului ei în toate locurile unde va ajunge.

20 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*

O dată cu trecerea zilelor, s-a obişnuit cu întunericul. Sângerările au încetat şi zonele lovite nu mai erau aşa de umflate. Pe când şedea cântând în şoaptă un imn, Domnul i-a dat un mesaj: „Aceasta va fi lucrarea ta de slujire."

„Dar", protestă ea, „sunt complet singură. Cui să predic?" A continuat să se roage ca lucrarea ei de slujire să se împlinească. Deodată îi veni o idee. Se ridică în picioare şi-l întrebă pe gardian: „Domnule, puteţi să-mi daţi să muncesc ceva greu?"

Gardianul o privi cu dispreţ amestecat cu surpriză. Până acum nimeni nu-i mai ceruse aşa ceva. „Ştiţi ce?!" exclamă ea. „închisoarea asta e aşa de murdară. Peste tot sunt mizerii umane. Daţi-mi voie să merg în celule şi să curăţ locurile acestea mizerabile. Nu trebuie să-mi daţi decât apă şi o perie."

Cererea ei a fost ascultată şi nu după mult timp iat-o aplecată în genunchi asupra pardoselii, curăţând şi predicând din celulă în celulă. Privea feţele unor oameni despre care cu greu s-ar mai fi putut spune că sunt fiinţe omeneşti. In urma torturilor continue, aceştia îşi pierduseră cu toţii speranţa de-a vedea vreodată o fiinţă umană care să vină la ei cu alt scop decât pentru a-i bate.

„Oh," ne-a spus ea, „când îşi dădeau seama că pot avea viaţă veşnică deveneau foarte încântaţi. Căzeau pe podeaua murdară şi se pocăiau de păcatele lor. Ştiţi că în foarte scurt timp toţi deţinuţii au ajuns să creadă în Isus Hristos?"

Când oficialii comunişti au aflat ce se petrecuse s-au făcut foc şi pară. Pierduseră controlul asupra deţinuţilor. Acum, când erau bătuţi sau când se urla la ei, aceştia spuneau doar: „Vă iertăm în Numele lui Isus."

Apoi a venit rândul ei. A fost luată din celulă şi bătută, apoi i s-a cerut să mărturisească în scris totul. Directorul închisorii i-a

Poporul lui Dumnezeu ^ *21*

■ is un teanc de hârtie şi un creion şi i-a spus să înceapă să recunoască păcatele ei împotriva Statului.

Doamne," a spus ea, „Nu am făcut nimic rău. Ce să scriu?"
Treptat, cuvintele au început să vină. Apoi a început să scrie din ce în ce mai repede. în cele din urmă isprăvi şi cu degetele amorţite de atâta scris înmâna declaraţia gardienilor pentru a o duce directorului închisorii.
La scurt timp după aceea directorul închisorii a chemat-o în birou. Acesta tremura de mânie. Cum îndrăznise să scrie asemenea lucruri antirevoluţionare? Apoi citi declaraţia ei unui grup mai mare de oameni. Ceea ce citea el era planul de mântuire al lui Dumnezeu pentru întreaga lume. Continuând să citească, directorul închisorii micşoră ritmul, urmărind cu atenţie semnificaţia celor scrise. Unii dintre cei ce ascultau au fost extrem de mişcaţi de acest plan scris al lui Dumnezeu, de mântuire.
La aceeaşi întâlnire participă o altă femeie, care este aşezată pe podea. Haina tradiţională, uzată, de culoare gri, şi pantalonii largi de culoare albastră cu care este îmbrăcată o fac să pară mai mare decât e în realitate. Ţine ochii închişi, iar mâinile ei împreunate sunt lipite de buze. înfăţişarea senină pe care o are a căpătat-o în propriul ei Ghetsimani. După ce este rugată insistent, cu o oarecare reţinere ne împărtăşeşte istoria ei.
„După ce am predat la o şcoală timp de mai mulţi ani, comuniştii au venit şi mi-au spus că deoarece sunt profesoară nu am voie să predic Evanghelia. îmi puteam păstra serviciul doar cu condiţia să nu mai predic. Eu mă rugam întotdeauna înainte de masă. Directorul nostru s-a mâniat foarte tare pe mine. Mi-a spus ca astea nu erau decât superstiţii şi că nu trebuie să mă mai rog înainte de masă. M-a prevenit că dacă voi mai face aşa ceva o să pună să mă aresteze. Nu puteam însă să nu-I mulţumesc lui Isus pentru hrana pe care mi-o dădea, şi la masa următoare m-am rugat

din nou. Atunci a pus să mă aresteze şi am fost condamnată la trei ani de închisoare pentru că eram «antirevoluţionară».
După trei ani am fost chemată din nou şi mi s-a spus: «Creierul tău e spălat. Mai crezi sau nu în Hristosul ăsta al tău? Te-ai gândit bine ce faci?»
Nu am putut răspunde decât atât: «M-am gândit bine ce fac. Cred încă în Dumnezeu. Voi continua să mă rog.»
Am fost condamnată la alţi trei ani de muncă grea.
După trei ani, mi s-a pus iar aceeaşi întrebare, însă de data asta pe un ton mai blând. Mi-au spus: «Dacă încetezi să crezi în Dumnezeul tău, îţi putem da drumul chiar acum — astăzi.»
Nu mă ispitea deloc gândul acesta. Am spus doar: «Cred încă în Dumnezeul meu.»
Au început să urle la mine şi m-au luat la palme ţipând: «Mintea ta este incorigibilă; eşti prea încăpăţânată! Trebuie să-ţi spălăm mintea şi mai mult. Trei ani nu este suficient. De data asta îţi dăm cinci ani.»
Cinci ani mai târziu am fost adusă din nou înaintea oficialităţilor comuniste. Erau foarte drăguţi când mi-au spus: «De data asta suntem decişi să te eliberăm. Dacă faci doar o simplă declaraţie — că nu mai crezi — poţi pleca de aici, liberă.»
Răspunsul meu a fost acelaşi: «Nu, nu pot!» Au început să ţipe: «Cu tine nu se poate discuta!» Din nou în temniţă."
Cincisprezece ani mai târziu a fost eliberată, nu pentru că ar fi retractat, ci pentru că nu mai ştiau ce să facă cu ea. Prezenţa ei îi înspăimânta.
Serviciul începe când un bărbat, care stă în mijlocul camerei, plină acum, începe să se roage cu voce tare. Alţii i se alătură imediat. Ştiu cu toţii că acesta este un frate care şi-a câştigat dreptul

conduce o astfel de întrunire. Mărturia lui încă răsună în ure-h'le multora dintre cei prezenţi. Aceasta este pentru toţi o dovadă uterii Domnului, înaintea căruia au venit să se închine.
Era anul 1958. într-o zi, am fost arestat fără nici un motiv şi trimis la închisoare pentru trei ani. Nu mi-au putut spune ce infracţiune am comis, deoarece împărtăşirea anumitor convingeri religioase nu era considerată ca încălcare a constituţiei ţării noastre, în 1961, fără a şti încă de ce eram în închisoare, am fost trimis dintr-un lagăr de muncă forţată în altul. Ne trezeam înainte de ivirea zorilor şi munceam toată ziua, fără nici o pauză, abia reuşind să obţinem permisiunea de a merge la toaletă. Continuam aşa până la ora opt sau nouă seara. Era întuneric când plecam la lucru, şi întuneric când ne întorceam, dar ajunşi în celule deseori trebuia să ne adunăm pentru alte două sau trei ore de îndoctrinare marxistă, care să ni se «reeduce gândirea». Adesea temperatura era sub zero, şi ne ghemuiam pe vine pentru a asculta tiradele ditirambice tremurând, şi extenuaţi de munca zilnică pe care o făceam. Lucram la

construirea de şosele şi căram în spate câte 50 de kilograme de pământ şi piatră pe o distanţă de 16 kilometri. Hrana noastră era alcătuită mai ales din tărâţe şi pleavă, mâncare nepotrivită chiar şi pentru porci.
Odată căram în spate o greutate mare şi am leşinat. Am căzut şi m-am lovit cu capul de o piatră ascuţită. Când mi-am revenit, singurele cuvinte care mi-au venit în minte au fost cuvintele iubitului meu Stăpân: «Vulpile au vizuini, păsările cerului au cuiburi, dar Fiul omului n-are unde-Şi odihni capul.» M-am ridicat, am luat din nou sarcina în spate şi am dus-o cu forţe proaspete, spunându-mi: «Dacă Domnul meu a suferit astfel, eu de ce să mă plâng?»
in timpul Revoluţiei Culturale, am fost trimis într-un lagăr de muncă forţată împreună cu alţi 10.000 de muncitori. Am aflat atunci că foarte puţini ştiau de ce se află acolo, sau ce crime corruseseră. Totul părea lipsit de orice speranţă.
24 ffi Triumful lui HRISTOSm *ţara preşedintelui Mao*
Din cei 10.000, doar trei dintre noi am îndrăznit să admitem în public că suntem credincioşi. Autorităţile le-au dat celorlalţi mână liberă să ne hărţuiască şi să ne persecute pe noi, cei trei, care îndrăzniserăm să-L mărturisim pe Hristos.
Presiunea era într-adevăr foarte puternică şi nu înceta nici o clipă, nici ziua, nici noaptea. Când treceau pe lângă noi, ne loveau adesea. întotdeauna trebuia să mergem la coada rândului unde se dădea mâncare şi primeam ce mai rămânea. Eram izolaţi, nu doar fizic, ci şi mintal.
Insă cea mai grea persecuţie era atunci când «prietenii» încercau să ne convingă. Ştiam ce încearcă să facă. Intr-o zi, un bărbat foarte amabil m-a tras deoparte şi mi-a spus: «De ce vrei să suferi toate acestea? Ai o soţie şi copii. Nu ţi-e dor de ei, n-ai vrea să te întorci la ei?»
Citea pe faţa mea cât de mult mi-aş fi dorit să-mi strâng soţia şi copiii la piept, şi ispita a început să crească pe măsură ce el continua să vorbească.
«O dată ce spui că nu crezi în Dumnezeu, te vom trimite de îndată acasă şi vei putea face o mare reuniune de familie.»
Aceasta era o ispită cumplită pentru cei care voiau să fie liberi ca să se întoarcă acasă la soţie şi la familie.
I-am răspuns: «Tu nu înţelegi. Domnul meu a murit pentru mine pe cruce. Cum aş putea renunţa la El?»
M-am întors din nou la grupa mea de muncă şi persecuţiile au continuat. în 1979, lucrurile s-au mai destins în China. Mii de deţinuţi au fost eliberaţi, dar eu nu eram printre ei. N-am înţeles de ce. în fine, în 1980, m-au lăsat să merg acasă."
Nu toţi credincioşii din bisericile care se adună în case sunt în vârstă sau trecuţi de vârsta a doua. Biserica oficială din China se numeşte Mişcarea Patriotică Independentă [The Three Seif Poporul lui Dumnezeu ^ *25*
V triotic Movement - TSPM][1] şi nu trebuie confundată cu biserica *A'n* case. Regulamentele provinciale TSPM, interzis categoric "stiearea de noi convertiţi din rândurile minorilor. Este ilegal să converteşti pe cineva care nu are optsprezece ani, şi se încearcă in $_{tot}$ f$_e$i$_u$l de mijloace descurajarea participării tinerilor la serviciile religioase.
Există dovezi ferme că uneori chiar şi tinerii peste 18 ani, care merg la bisericile oficiale pentru a fi botezaţi, sunt denunţaţi la locul de muncă. Acolo încep să se facă presiuni asupra lor pentru a-i determina să nu mai frecventeze biserica. Totuşi, în ciuda stricteţii regulamentelor, tinerii frecventează în secret bisericile TSPM.
Dar la întrunirile din case, tinerii sunt întotdeauna bineveniţi. De aceea, la întrunirea noastră participa şi o fată de nici 17 ani. Iată mărturia ei:
„Când au început să facă presiuni asupra mea, am început să fiu foarte deprimată. Mă întrebam mereu: «De ce trebuie să mi se întâmple toate acestea tocmai mie? Sunt o bună creştină şi nu am făcut niciodată nimic greşit. De ce se leagă de mine şi nu de cei care au făcut într-adevăr lucruri rele?»
- Crezi în Isus? m-au întrebat ei furioşi.
- Da, cred!"
Când presiunile au ajuns în această fază, depresia trecuse şi nu se mai autocompătimea.
I-a fost legată de spate o pancartă lungă de un metru şi jumătate şi lată de treizeci de centimetri. Pe ea au lipit afişe care prezentau

Expresia „Three Seif din această denumire vrea să însemne că mişcarea bisericească oficială aprobată de guvern se autofinanţează, se autoguvernează şi se dezvoltă singură [n.ed.].

în detaliu aşa-zisele ei infracţiuni. I-au pus pe cap şi o pălărie înaltă ca semn al batjocurii, iar apoi, i-au dat un gong cu care să-şi semnalizeze prezenţa în aşa fel încât oamenii să ştie când se apropia. Era asemenea leproşilor din vechime care strigau: „Necurat! Necurat!" Tot în semn de batjocură i-au scris pe pălărie patru semne grafice care spuneau: „Dumnezeu binecuvântează." Intenţia lor fusese să o batjocorească şi să o facă să-i fie ruşine, dar ea le-a purtat ca o mărturie a faptului că Dumnezeu într-adevăr binecuvântează.
Cu pălăria aceea înaltă pe cap şi bătând gongul, ea a trecut pe străzi, mulţumindu-I Domnului că putea să răspândească vestea că „Dumnezeu binecuvântează".
După ce i-au dat drumul, s-a întors acasă şi în zilele care au urmat, mulţi oameni au început să vină la ea ca s-o întrebe despre acel «Dumnezeu care binecuvântează»."
De partea cealaltă a camerei se află un tânăr, cu doar câţiva ani mai mare, care stă pe podea cu cârjele lângă el. Ambele picioare îi sunt întinse înainte. Sandala din plastic îi alunecă dintr-un picior în timp ce el se ridică pentru a căuta ceva în buzunarul de la pantaloni. Scoate o bucăţică de hârtie mototolită şi începe să o desfacă cu mare grijă, aşezându-se înapoi pe podeaua tare. Buzele încep să i se mişte în timp ce citeşte de pe hârtia pe care a desfăcut-o. A adus cu el textul biblic pentru mesajul din seara aceea. Cu câteva luni înainte depusese şi el mărturia proprie.
„Deşi părinţii mei erau creştini devotaţi, eu am primit mântuirea doar după acest accident care m-a lăsat invalid.
Pe când aveam doar 6 ani, tatăl meu a fost închis din pricina credinţei. Nu voi putea uita niciodată acele momente şi experienţe îngrozitoare care s-au întipărit adânc în mintea mea de copil. De asemenea, mi-au lăsat o rană adâncă în inimă şi nu o voi putea şterge vreodată din memorie. Momentele prin care am trecut sfidează orice descriere. A trebuit să trăiesc ani întregi cu acest

at al faptului că aveam un tată care era întemniţat într-un lagăr de muncă forţată.
îmi amintesc de momentul când am mers la poştă să ridic un let de la tatăl meu. Când funcţionarul a văzut că pachetul venea d la cutare lagăr, s-a schimbat îndată la faţă. Era oare milă sau o atitudine acuzatoare? îl visam adesea pe tata. într-un târziu, a fost eliberat. Când l-am văzut, părea foarte diferit faţă de cel din amintirile mele de copil. Pe atunci era tânăr şi puternic, dar acum îmbătrânise mult.
La puţin timp după aceea, a izbucnit Revoluţia Culturală. Aveam 16 ani şi a trebuit să părăsesc şcoala pentru a munci la câmp. Atunci m-am alăturat unui grup de treizeci, până la cincizeci de tineri care făceau o mulţime de năzbâtii şi nebunii în zonă. Ne certam, beam şi furam, fiind foarte mulţumiţi de acest fel de viaţă fără nici un fel de griji. Nu ne dădeam seama că acestea erau păcate, pentru că trăiam în întuneric.
După Revoluţia Culturală am ajuns să cunosc un alt grup de prieteni. Erau total diferiţi de cei din primul grup. Erau culţi şi civilizaţi. Liderul lor ne împărtăşea adesea de ce omul era corupt. Nu eram de acord cu el şi nu voiam să aud că ceea ce făceam noi era păcătos. Chiar m-am certat serios cu el. I-am spus că făceam aceasta cu un scop — pentru a ne dovedi nouă înşine cine suntem şi pentru a ne răzbuna pe cei care creaseră inegalitate în societatea noastră. Poate că mă consideram într-adevăr sănătos, puternic şi curajos. Totuşi, nu există flori care să nu se ofilească . . . Aceia au fost anii mei de glorie.
Intr-un accident, mi-am fracturat coloana vertebrală. Din acel moment am rămas invalid, nemaiputând să umblu. De fapt, când [s]-a produs accidentul, doctorul a anunţat că nu voi trăi mai mult de trei luni. Au trecut câţiva ani de la accident şi încă sunt în viaţă - slavă Domnului! Atunci am învăţat să mă încred în Dumnezeu Şi să trăiesc pentru El. Nu este asta o adevărată minune?

S-ar putea ca unii oameni să creadă că sunt o persoană nenorocită. Dar eu nu gândesc aşa. După acest accident, unii prieteni de-ai mei s-au arătat preocupaţi de starea mea, dar nici unul nu putea face nimic pentru mine. Temperatura creştea în fiecare zi. într-una din zile, un prieten de-al meu a venit să mă vadă. Era un creştin devotat. Mai aveam o prietenă care mă vizita şi ea, dar deşi provenea dintr-o familie creştină, ea însăşi nu era creştină. Acest frate ne-a spus nouă, mie şi prietenei mele, să ne unim cu el în rugăciune pentru vindecarea mea. Ne-am rugat împreună, deşi fără mare tragere de inimă. După ce ne-am rugat timp de treizeci de minute, temperatura mea a scăzut brusc. Era prima oară când experimentam harul lui Dumnezeu, şi am simţit puterea Lui vindecătoare în mine în timp ce mi-am mărturisit toate păcatele înaintea Lui. Am înţeles atunci că am fost născut din nou.

Dragi prieteni, dacă n-aş fi fost atât de încăpăţânat atunci când am fost sănătos, probabil că acum nu aş fi în această stare. Dar în Psalmi scrie că este ferice de cel ce îşi găseşte plăcerea în legea Domnului, şi zi şi noapte cugetă la ea, căci va prospera în tot ce face. Prin urmare, drag prieten, nu lăsa să ţi se întâmple aceasta înainte de a veni la Domnul. Cu toate acestea, «chiar dacă umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de nici un rău, pentru că Tu eşti cu mine.»"
Aceasta este armata Lui - armată care cântă, se roagă, plânge şi II laudă pe Dumnezeu.
Nu există nici cea mai mică urmă de amărăciune; nimeni nu vorbeşte de răzbunare atunci când răspund la întrebarea care li se pune: „Cum ai supravieţuit?"
„— Au fost momente când a fost foarte greu, dar asta înseamnă să fii creştin aici în China. Este un preţ pe care suntem dispuşi să-l plătim", spune un bătrân.
„— Spune-ne mai multe despre aceasta", îl îndemnăm noi.
Poporul lui Dumnezeu ^ *29*
Eram într-o închisoare, unde şedeam înghesuiţi ca animalele, deţinuţi într-un spaţiu foarte strâmt. Nu aveam voie să vorbim unii cu alţii sau să aţipim în timpul zilei. Gardienii priveau riodic în celulă printr-un vizor. Mulţi se îmbolnăveau rapid; alţii îşi pierdeau minţile.
într-una din zile, un deţinut mi-a şoptit: «Credinţa ta îţi dă tărie, si vedem lucrul acesta.» Acesta a fost începutul noii mele lucrări de slujire.
într-o altă zi, un gardian s-a năpustit în celulă şi a început să urle: — Nu mai zâmbi aşa! — Dar nu zâmbesc, i-am răspuns eu. -Ba zâmbeşti!, a răcnit gardianul. Când a plecat, ceilalţi deţinuţi mi-au spus: «Ochii tăi zâmbesc tot timpul şi faţa îţi radiază de bucurie!» Cei mai mulţi deţinuţi şi tovarăşi de celulă nu erau creştini — adică nu erau pe-atunci.
La un moment dat, am fost trimişi să lucrăm câte şaptesprezece ore pe zi pe câmpurile de orez. Stăteam în apă până la brâu, până ce ne durea tot trupul de oboseală. Pentru o persoană care se apropia de şaizeci de ani şi care nu era obişnuită cu o asemenea muncă, era aproape insuportabil. Şi mai greu era însă faptul că trebuia să ascult într-una limbajul obscen al celorlalţi tovarăşi de muncă. Când m-am plâns Domnului în legătură cu acest aspect, am simţit că-mi spune: «Eşti tu mai sfânt decât Mine? Eu am părăsit puritatea absolută a cerului pentru a veni şi a trăi în lumea voastră mizerabilă.»
Domnul mi-a vorbit de multe ori — adesea în cele mai neobişnuite moduri. Odată, pe când eram tânăr, am avut un vis. Se răcea că urcam pe un munte sprijinindu-mă de braţul unui bărbat. Auzeam cuvintele din Cântarea Cântărilor: «Ce se vede suindu-se din pustie?» Am simţit cum mă sprijineam pe braţul Domnului meu iubit. Câţiva ani mai târziu am fost dus la o închisoare aşezată m munţi. In timp cu urcam pe munte, mi-am dat seama dintr-o dată că peisajul înconjurător era identic cu cel din visul pe care-l
30$ Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*
avusesem în tinereţe. Dumnezeu mă pregătise pentru această şedere în închisoare sprijinindu-mă cu braţul Său.
Cam în aceeaşi vreme în care am fost arestat, mulţi alţi lideri creştini au fost aruncaţi în închisoare. Mi-a venit în minte versetul din Zaharia 13 unde spune: *Bate-voi păstorul şi oile vor fi risipite.* îmi era teamă ca nu cumva acelaşi lucru să se întâmple şi turmei Domnului. Acum că am ieşit din închisoare, îmi dau seama că Dumnezeu Şi-a protejat copiii în mijlocul suferinţelor, ba mai mult, El aduce o trezire în multe părţi ale Chinei. Acum am de gând să vizitez personal unele dintre aceste zone în care a apărut trezirea. Văd că Zaharia 13:9 s-a împlinit: *«...îi voi pune în joc şi îi voi curaţi cum se curăţă argintul, îi voi lămuri cum se lămureşte aurul. Ei vor chema Numele Meu şi îi voi asculta. (...) Şi ei vor %ice: Domnul este Dumnezeul meu.»"*
La orice oră din zi şi din noapte, în orice zi a anului, pretutindeni în China, Biserica din case se întâlneşte şi se pregăteşte pentru bătălie.

BISERICA DIN CASE

)tAdesea, singurul lucru pe care-l învăţăm din istorie "" este că nu am învăţat nimic din istorie. "
■;;•. *—Anonim*
Putem găsi o paralelă la Biserica din case a Chinei dacă ne întoarcem în urmă cu 2.000 de ani. în timp ce în China, peste deserturile încă nestrăbătute şi peste lanţurile uriaşe de munţi domnea cea de-a cincea dinastie, Ierusalimul se afla sub nemiloasa guvernare romană. Exista şi acolo o instituţie religioasă oficială, dar se numea Sinagogă. Fiecare dintre acestea era condusă de oameni cu mână de fier. Deşi aceşti oameni nu erau atât de cruzi pe faţă, precum Gărzile Roşii, erau totuşi destul de

slugarnici faţă de dictatorul păgân atotputernic.
In odăiţe înăbuşitoare, mobilate sărăcăcios, mici grupuri de bărbaţi şi femei se întâlneau în biserici din case. Luca scrie despre ele în cartea Faptele apostolilor 2:42-47:
Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pâinii şi în rugăciuni.
riecare era plin de frică, şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne. 1 op cei ce credeau, erau împreună la un loc, şi aveau toate de obşte.
işi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia.
31
32 ffi Triumful lui HRISTOS *în ţara preşedintelui Mao*
Toţi împreună erau nelipsiţi de la Templu în fiecare %i, frângeau pâinea acasă, şi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă.
Ei lăudau pe Dumnezeu, şi erau plăcuţi înaintea întregului norod. Şi Domnul adăuga în fiecare %i la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.
Paralele dintre Ierusalim şi China sunt pe cât de minunate, pe atât de răscolitoare.

O Biserică dispusă să înveţe

„...Ei stăruiau în învăţătura apostolilor..."' (Faptele apostolilor 2:42)
Credincioşii din China sunt extrem de conştienţi că nu este suficient să înceapă bine, ci trebuie să continue în fiecare zi să „lupte lupta cea bună". întocmai cum pogorârea Duhului Sfânt din ziua Cincizecimii a fost urmata de un timp al unor activităţi deosebite în Ierusalim, şi credincioşii din China au simţit că erau cuprinşi într-o lucrare specială a Duhului Sfânt. Acum este timpul pentru a creşte spre maturitate.
Există întotdeauna pericolul de a te îndepărta de la adevăr, sau de a fi prins în vârtejul învăţăturilor false. Credincioşii din China îşi dau seama de faptul că au nevoie de învăţături biblice sănătoase şi sunt foarte flămânzi după lucrurile lui Dumnezeu. Un tânăr lider al unei biserici de casă, fără nici o pregătire teologică şi a cărui cunoaştere scripturală se limitează la ceea ce a copiat de mână după programele radio, spunea: „Cea mai mare dorinţă a mea este să cunosc eu însumi mai multe despre Cuvântul lui Dumnezeu, în aşa fel încât să pot creşte eu, dar să-i pot învăţa şi pe alţii."
Nu numai credincioşii care sunt în funcţii de conducere au această dorinţă extraordinară de a cunoaşte Cuvântul lui Dumnezeu şi de a învăţa tot ceea ce trebuie învăţat. Foamea aceasta o au toţi credincioşii, după cum indică următorul raport dintr-o biserică de casă din China rurală:
„Ori de câte ori vine vreun predicator pentru a proclama Cuvântul lui Dumnezeu, creştinii de pe o rază de câţiva kilometri

A nă acolo. Chiar şi când un evanghelist itinerant predică până nuizare, nu sunt dispuşi să-l lase să se odihnească, ci îl $_{A}$ J$_{eamn}$ă să continue să le prezinte Cuvântul. în unele cazuri, unor predicatori chiar li s-au confiscat bagajele şi au fost siliţi să i stea câteva zile — într-atât de mare este zelul lor de a învăţa. în această situaţie, unde oamenii au flămânzit atât de mult timp după adevăr, este esenţial ca predicarea să se concentreze asupra Domnului Isus Hristos, care este centrul absolut! Adesea creştinii îi cer predicatorului să-i ajute să-L cunoască mai bine pe Hristos.
Odată, un predicator a fost invitat într-un orăşel pentru a ţine predici în cadrul unor întâlniri. în zori, clădirea era ticsită cu 600 de oameni, şi alţii erau în curte, afară. Toţi erau dispuşi să suporte vremea extrem de rece pentru a auzi mesajul Domnului. înainte de sosirea predicatorului, au cântat imnuri ca să-şi pregătească inimile pentru Cuvântul lui Dumnezeu.
Predicatorul a vorbit de cinci ori, şi creştinii au rămas şi au ascultat de dimineaţa devreme până seara târziu. Totuşi, nici atunci nu voiau să plece acasă şi l-au tras de mânecă spunând: «Nu am mai auzit niciodată nişte predici atât de minunate.» Erau extrem de dornici să audă o expunere a adevărul biblic şi să aibă parte de o prezentare clară a lui Isus Hristos."
Un predicator itinerant a povestit despre sosirea lui la o astfel de biserică de casă, pentru a predica. Nerăbdători fiind, oamenii l-au întrebat despre ce urma să vorbească. Subiectul lui avea să fie „Isus Hristos în Evanghelia după Matei".
„O!" exclamară ei, „va predica din Evanghelia după Matei, întreaga carte este despre Isus Hristos." Şi s-a ţinut de cuvânt. După treizeci şi şapte de ore îşi isprăvea expunerea despre viaţa lui Isus, verset cu verset, aşa cum este ea consemnată în cartea lui Matei.
O biserică dispusă să înveţe nu are nevoie numai de învăţători, evanghelişti şi predicatori. Are nevoie şi de Cuvânt, din care să se

poată predica; are nevoie de Biblii. Deşi în multe părţi ale lumii a avea o Biblie completă este ceva normal, o astfel de achiziţie este considerată o piatră preţioasă foarte valoroasă în comunitatea creştină chineză.
In 1966, Gărzile Roşii au depus un efort coordonat pentru a arde toate Bibliile, cărţile de cântări şi orice tip de literatură creştină. Şi şi-au făcut munca foarte bine. Astăzi nu este deloc neobişnuit să vezi un grup de câteva sute de creştini care au doar una sau două Biblii.
O soră care are atât Noul cât şi Vechiul Testament le aduce la întâlniri învelite într-o fâşie de in. Când pastorul citeşte Scriptura, ia Biblia cu grijă de la sora care o aduce, o dezveleşte cu atenţie şi citeşte textul. Când termină de citit îi înmânează din nou Biblia. Ea o învelește din nou în materialul de in, poate cu aceeaşi grijă cu care a fost înfăşurat Trupul Domnului în fâşiile de pânză.
în unele biserici de casă, anumiţi credincioşi sunt anunţaţi dinainte ce texte din Scriptură vor fi folosite la următoarea întâlnire. Apoi fiecare din ei copiază o parte din acele versete şi aduce copia respectivă la întâlnire. Când cel ce conduce întâlnirea vrea să citească sau să vorbească din textul anunţat, el adună copiile scrise de mână şi le pune împreună pentru a avea textul complet. în acest fel, dacă poliţia întrerupe întâlnirea, Biblia nu se pierde. în cel mai rău caz se pot pierde câteva versete scrise de mână.
Alte istorisiri arată cât de important este pentru credincioşi să aibă Cuvântul lui Dumnezeu şi riscurile pe care şi le asumă pentru a-l distribui şi altor fraţi credincioşi.
„Odată, paisprezece tineri care duceau 1.000 de Nou Testamente într-un sat oarecare au fost prinşi de autorităţi. Atât Bibliile cât şi bicicletele pe care le folosiseră tinerii au fost confiscate. Toţi cei paisprezece au fost închişi pentru activităţi antirevoluţionare, ceea ce reprezintă un delict capital."

altul ne povesteşte: „Cunosc un sat în care există 5.000 de ,. cio j şj patru predicatori, dar nu există o Biblie întreagă. O nă are un Nou Testament care începe cu al treisprezecelea capitol din Marcu şi merge până la cartea Tit.
Doi credincioşi din nord au auzit că existau nişte Biblii disponibile în partea de sud a ţării. Au economisit jumătate din venitul pe un an pentru a putea călători în sud şi a cumpăra cel puţin o Biblie pe care să o studieze împreună cu ceilalţi credincioşi.
în timpul acestei călătorii de patru zile, au postit şi s-au rugat atât pentru protecţie pe drum cât şi pentru a mai găsi cel puţin o Biblie disponibilă la sosirea lor.
Când au ajuns la destinaţie, au fost întâmpinaţi cu tragica veste că nu mai rămăseseră Biblii. Cei doi fraţi au început să plângă la auzul acestei veşti atât de triste. A doua zi, un altul, căruia i se încredinţase misiunea de a adăposti şi de a distribui treizeci de Biblii, a auzit de necazul lor şi li le-a dăruit pe toate. Plânsul lor s-a transformat în bucurie când au primit darul acesta preţios. Prietenii lor le-au oferit hrană şi posibilitatea de a se odihni, dar ei au refuzat spunând că postiseră şi se rugaseră pentru Biblii şi că vor continua să postească şi să se roage în drum spre casă, ca mulţumire pentru că le primiseră."
Un altul mărturiseşte: „Când avem probleme financiare şi apoi primim bani de la fraţi şi surori din străinătate, ne plecăm capetele pentru a-L lăuda pe Dumnezeu şi pentru a-I da Lui toată slava. Acest ajutor financiar este un mare sprijin pentru biserica din case. Totuşi, cel mai mare ajutor dintre toate este o Biblie. înainte, când voiam să citesc Biblia, trebuia să călătoresc peste 160 de kilometri. J-mprumutam această carte preţioasă pentru o scurtă perioadă şi apoi trebuia să o înapoiez. într-o zi, cineva a dat bisericii noastre
ibJie. Când a fost adusă la întrunire, ne-am dat seama că nu mai aveam cuvinte. Toate feţele erau scăldate în lacrimi. Apoi am
ucnit în rugăciuni puternice de laudă. Toţi o luam în mână cu

foarte mare atenţie şi dragoste, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru ea."
Un alt credincios povesteşte: „Graţie faptului că a sosit această hrană spirituală, membrii Trupului lui Hristos de aici au avut parte de o mare mângâiere. Rugăciunile lor au fost însoţite de multe lacrimi de recunoştinţă. I-am mulţumit mult Domnului pentru grija voastră plină de dragoste faţă de noi, cerându-I Domnului să binecuvânteze din belşug roadele pe care le-aţi adus pentru Domnul, în aşa fel încât să primiţi o răsplată nestricăcioasă şi nepieitoare. Căci ne-aţi adus apă proaspătă de izvor într-un timp când eram foarte însetaţi. Aţi fost trimişii Domnului pentru noi, asemenea unei adieri de primăvară care ne-a încălzit inimile."

Cei care trăiesc într-o societate în care Biblia este accesibilă tuturor, înţeleg probabil cu greu importanţa Cuvântului lui Dumnezeu în viaţa creştinului din China.
Scrisoarea următoare explică foarte bine această importanţă: „Dragi prieteni, slavă Domnului! Astăzi Duhul lui Dumnezeu m-a îndemnat să răspund la câteva întrebări. Aş vrea să vă spun cum mă simt acum, după ce am primit această Biblie. Cred că Tatăl ceresc mă iubeşte cu adevărat. Sunt extrem de impresionat şi de încurajat văzând că voi, din dragoste pentru El, sunteţi gata să ne ajutaţi în ciuda riscului de-a vă pierde viaţa. La început am fost provocat şi adus la viaţă. Apoi am descoperit calea în această Biblie şi am ajuns să înţeleg multe adevăruri. Văd de asemenea voia lui Dumnezeu. O! Ştiu acum că înainte eram ca un răsad care încerca să crească fără a primi ploaie. Acum sunt asemenea unui om flămând şi însetat, care primeşte hrană şi apă.
Acea Biblie m-a ajutat extrem de mult după ce am primit-o. Am găsit calea, scopul şi adevărul vieţii în ea, care ne învaţă cum să ne depărtăm de învăţăturile false şi cum să ne abatem de la o cale greşită. înainte de-a o avea umblasem pe multe căi strâmbe. Depin-deam de propria mea cunoştinţă şi înţelepciune, dar acestea nu

f st de prea mare folos. Vreau să-I mulţumesc Domnului. \Td cu adevărat că mă iubeşte. Astăzi mi-a dăruit această Biblie in voi pentru a mă ajuta să mă întorc pe drumul bun, de pe calea mea greşită. Acum am mai multă putere după ce am obţinut această Biblie. Nici o persoană nu va mai fi dusă în eroare de acum înainte, căci acum avem calea cea dreaptă pe care s-o urmăm. Mulţi fraţi şi multe surori s-au întors de pe calea rea pe cea bună."
Când am primit această Biblie, mulţi fraţi au dorit să aibă şi ei câte una. Nu sunt eu singurul căruia această Biblie i-a fost de un ajutor extraordinar; cel puţin alţi 5.000 au beneficiat de ea. înainte de a avea această Biblie nu aveam nimic de făcut acasă după ce veneam de la lucru. Citeam romane sau stăteam la taifas cu fraţii si surorile mele. De când am această Biblie nu mai pierdem vremea cu tot felul de poveşti. Le citesc din Biblie de îndată ce ajung acasă. Viaţa noastră spirituală se dezvoltă în fiecare zi şi Domnul este tot mai mulţumit de noi."
Fraţi şi surori, aş dori să vă spun un singur lucru. De când am obţinut această Biblie, zeci de mii de creştini speră că într-o bună zi vor avea şi ei propriul lor exemplar, ca să o poată citi oricând doresc fără a trebui să aştepte să împrumute una. Acum nu pot citi Biblia atunci când ar vrea. Toţi spun însă că dacă ar avea propria lor Biblie, ar citi-o fie seara, fie dimineaţa, căci Biblia este pâinea vieţii. Deşi se spune că în China există libertate religioasă şi că se găsesc Biblii, de fapt nu ne putem bucura de ele. In acest moment există doar în provincia noastră zeci de mii de creştini şi mulţi se roagă cu lacrimi fierbinţi pentru această problemă."
„Acum că am această Biblie am lămurit foarte multe lucruri.
Oameni care altădată făceau multe lucruri greşit, au încetat deja să
raca aşa ceva. Unii, care altădată erau încăpăţânaţi, au ajuns să înţe-
[le]agă şi să caute vocea Domnului. înainte existau mulţi slujitori
[a]işi. Acum suntem în stare să-i deosebim. De asemenea, existau

mulţi prezbiteri, învăţători şi proroci falşi. Dumnezeu nu ne-a părăsit. El ne deschide ochii şi ne ajută să înţelegem."

O Biserică „pusăpe rugăciune"

„Ei stăruiau în. . . rugăciuni." (Faptele apostolilor 2:42)

William Barclay, comentând asupra caracteristicilor Bisericii primare scrie: „Faptele apostolilor 2:42 ne spune că ei (cei din prima biserică de casă) nu numai că stăruiau în ascultarea faţă de învăţătura apostolilor, ci şi perseverau în rugăciune. Creştinii din primul secol au trecut printr-o perioadă dificilă. Şi-au atras ura şi dispreţul păgânilor şi erau adesea persecutaţi. Totuşi, ei ştiau că nu puteau face faţă la toate acestea fără ajutorul pe care li—1 putea da Dumnezeu. Ei erau o Biserică „pusă pe rugăciune."[1]
Aceasta se aplică şi la Biserica din case din China de astăzi. Un cercetător care a studiat creşterea Bisericii din case, confirmă acest lucru, spunând: „Se pare că trăsătura distinctivă a creşterii Bisericii din zilele noastre din China este viaţa disciplinată de rugăciune a fiecărui credincios. Credincioşii chinezi se roagă Domnului pentru: (1) un duh veghetor şi de rugativ; (2) a avea mereu în inimă dorinţa de a se ruga pentru alţii; (3) timp şi loc unde să se poată ruga; (4) putere pentru a se putea ruga cu tovarăşii de lucru; şi (5) a avea cuvintele potrivite pe care să le folosească în rugăciune. Trăind astfel ei doresc să fie o trâmbiţă care să-i cheme pe toţi oamenii să se roage mai mult". Creştinii chinezi au un

moto: „Puţină rugăciune, puţină putere; lipsa rugăciunii înseamnă lipsa puterii".
Este important, de asemenea, modul cum viaţa lor de rugăciune influenţează întreaga lume. în fiecare duminică dimineaţa, într-unui
Biserica din case ^ *39*
William Barclay, *God's Young Church [Tânăra biserică a lui Dumnezeu],* Edinburg, St. Andrew Press, 1970, p. 17-l8.
ele mai importante oraşe ale Chinei, mai mulţi credincioşi se * ălnesc pentru o zi de rugăciune şi post. încep la nouă dimineaţa • e roagă până la trei după-amiază, sau chiar mai târziu, dacă este
• £j nu vorbesc despre rugăciune, ci se roagă - toată ziua. într-una din zile, problema „numărul unu" pe care au adus-o a fost
Şcolile biblice şi seminariile din Occident să rămână fidele Cuvântului lui Dumnezeu şi să-i înveţe pe oameni numai adevărul."
Cei din conducerea acestui grup de credincioşi au petrecut în medie şaptesprezece ani în închisoare. Mulţi dintre ei nu au decât nişte foiţe cu versete scrise de mână şi nici o carte de cântări. Se întâlnesc cu riscul de a fi prinşi şi acuzaţi că sunt antirevoluţionari. Mulţi dintre ei i-au pierdut pe cei dragi. Iarna casele lor sunt neîncălzite, iar vara sunt cuprinse de zăpuşeală. Cu toate acestea, se adună pentru a se ruga. Pentru ce se roagă? Iată o rugăciune făcută la întâlnirea unei biserici de casă:
„Doamne, trezeşte-Ţi Biserica! Ne place să cântăm acest imn. Acesta este strigătul inimii noastre. Dar înainte ca Biserica să fie înviorată, trebuie să-i cer Domnului să mă trezească pe mine. Dacă fiecare credincios chinez doreşte cu umilinţă să fie împuternicit de Domnul, atunci Evanghelia se va răspândi de-a lungul şi de-a latul ţării şi va străluci peste milioanele de suflete care zac în întuneric. Răspândirea Evangheliei este responsabilitatea fiecărui credincios.
Fie ca Domnul să-mi dăruiască un zel neclintit pentru a proclama dragostea Lui pretutindeni. Să-mi dăruiască putere şi autoritate pentru a răspândi dragostea Lui în mod desăvârşit, pentru ca cei ce vor auzi să-şi dea seama de starea lor sau să fie încurajaţi să-L urmeze pe Domnul cu un zel şi mai mare.
Fie ca Domnul să-mi dea putere, atunci când îmi voi duce crucea proclamând mesajul mântuirii, să am înţelepciune spirituală pentru a prezenta Evanghelia în mod clar şi complet. Când îmi voi lua crucea, să explic învăţătura crucii în mod clar şi să predic
40 ffi Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mao*
puterea ei de a-i transforma pe oameni. O, mă rog pentru puterea de a ridica şi mai sus crucea! Pentru puterea Duhului Sfânt atunci când voi propovădui crucea! Pentru puterea Duhului Sfânt când voi vorbi despre cruce, pentru ca toţi oamenii să fie atraşi la Domnul prin puterea crucii!
Fie ca Domnul să-mi dea puterea de a predica şi de a scoate la iveală păcatul, pentru ca oamenii să se teamă să păcătuiască. Să-mi dea ajutor prin Duhul Său, ca oamenii să fie convinşi de păcat, de neprihănire şi de judecată şi astfel să se pocăiască din toată inima.
Domnul să pună mereu un spirit evlavios în inima mea, pentru ca astfel să învăţ umilinţa, şi să cresc în fiecare zi în înţelepciune şi cunoştinţă.
Domnul să-mi dea harul Său şi capacitatea de a mă supune Duhului Său Sfânt în aşa fel încât să-i întăresc pe fraţii mei.
Mă rog pentru darul de a explica Scriptura prin Scriptură, împărtăşind astfel cu dreptate Cuvântul Adevărului.
Mă rog ca Domnul să mă înzestreze cu darul de a întemeia şi de a păstori o biserică şi pentru o predicare profetică. Pentru plinătatea Duhului Sfânt.
Domnul să mă ajute să am un timp de părtăşie cu El în fiecare dimineaţă devreme.
Mă rog să am o viaţă care să fie o mărturie, având mai mult din roadă Duhului.
Pentru o pregătire mai bună în dragoste, credinţă, răbdare şi evlavie.
Pentru darul de a-i mângâia pe alţi oameni. Pentru a putea accepta suferinţa.
Pentru o inimă plină de blândeţe, umilinţă, compasiune, lipsită de egoism şi onestă.
Biserica din case ^ *41*
Domnul să mă ajute să-mi înfrânez limba, şi să-i zidesc
pe alţii-
Fie ca Domnul să mă ajute să urăsc mândria, gelozia, ca să-i dau - lava Domnului, să urăsc imoralitatea sexuală şi minciuna; şi să ^besc adevărul, umilinţa, blândeţea, cinstea, sfinţenia, autocon-rolul credincioşia, neprihănirea, bunătatea, amabilitatea şi mila.
Dumnezeu să mă ajute să nu iubesc această lume sau slava ei deşartă, ci să fiu plin de curaj şi dedicat

întru totul Domnului.
Dumnezeu să-mi dea darul de a-L lăuda pe El şi de a cânta cântări spirituale.
Aş putea să mai adaug şi alte cereri; totuşi, pentru a deveni un asemenea om este nevoie de lucrarea harului lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu ajută, oamenii nu pot face nimic.
în orice lucru avem nevoie de Domnul, căci despărţiţi de El nu putem face nimic. Dacă Hristos este ceea ce avem noi mai de preţ, dacă îl avem pe El, avem totul. Fie ca Dumnezeu să fie cu noi, să locuiască în noi şi să meargă cu noi. Dumnezeu să vă întărească pentru a nu vă pierdeţi curajul, ci să împliniţi voia Lui. Fie ca El să sporească tot mai mult dragostea, părtăşia şi încurajarea noastră reciprocă. Emanuel [Dumnezeu este cu noi]!"[2]

O Biserică prin care se fac minuni

„şi... se făceau multe minuni şi semne." (Faptele apostolilor 2:43)

Dacă ar fi să-l întrebi pe un membru al unei biserici de casă din China dacă experimentează sau nu lucruri care ar putea fi etichetate drept neobişnuite pentru credincioşi, n-ai face altceva decât să-i stârneşti nedumerirea:

Această rugăciune a fost scrisă de către persoana care a făcut-o în China şi *V* a tost trimisă în secret prin cineva în Hong Kong unde a fost tradusă.

42 ffi Triumful lui HRIST OS *în tara preşedintelui Mao*

— Nu-mi dau seama ce vrei să spui prin „neobişnuite."
— Mă gândesc la ... lucruri niţel mai ciudate . . . lucruri care nu se petrec în fiecare zi.
— Vrei să spui cumva minuni?
— Da . . . da, cred că asta voiam să spun. Da, de fapt chiar la
asta mă refeream . . . minuni.
— Vrei să spui vindecări?
— Da, vindecări . . . ştii, precum cazul d-lui Huang.

D-l Huang a fost un adept al lui Buda. Sănătatea lui a început să se deterioreze până când stomacul a ajuns să nu mai poată suporta nici un fel de hrană. După o examinare atentă, doctorul i-a pus diagnosticul: „Ai cancer la ficat şi eşti în faza terminală. Nu mai putem face nimic pentru tine."
D-l Huang s-a dus într-un orăşel din apropierea satului său natal pentru a aştepta inevitabilul. în timp ce se afla acolo, a auzit despre un doctor din oraş şi a decis să meargă să vadă ce îi va spune şi acesta şi, eventual, să obţină nişte medicamente care să-i prelungească viaţa. Acest doctor era creştin. Mai târziu, doctorul acesta l-a însoţit pe d-l Huang în locurile unde şi-a depus mărturia. Doctorul creştin a confirmat primul diagnostic de cancer la ficat, într-o stare incurabilă, terminală.
Doctorul i-a spus că nu exista nici un medicament care ar fi putut să-i prelungească viaţa, dar dacă ar crede în Isus Hristos, ar avea viaţă veşnică. I-a explicat Evanghelia cu atenţie şi l-a îndemnat să creadă în Isus Hristos. Doctorul i-a explicat de asemenea că Isus este Domn peste toate şi că are putere de a vindeca orice boală, dacă aceasta era voia Lui. „Dar important este nu dacă Isus te vindecă sau nu, ci important este să ai viaţă veşnică."
„Vreau să cred în Isus," răspunse d-l Huang. Atunci doctorul a chemat înăuntru încă un creştin, iar cei trei au îngenuncheat în biroul lui, şi d-l Huang a devenit o persoană nouă în Isus Hristos.

Biserica din case ^ *43*

î torcându-se acasă, i-a spus soţiei lui despre credinţa sa în Isus i i-a cerut să îndepărteze toţi idolii din casă şi să-i ardă. "a făcut întocmai. Ştia că soţul ei nu mai avea nici o scăpare. î epând din acel moment, starea d-lui Huang s-a deteriorat rapid. în fiecare seară, el şi soţia îngenuncheau şi se rugau împre-~ El îi mulţumea Domnului că indiferent ce i s-ar întâmpla din unct de vedere fizic, acum avea viaţă veşnică. Apoi a fost cuprins de nişte dureri teribile. Soţia i-a pregătit puţină supă de pui cu vegetale, dar asta i-a înrăutăţit şi mai mult starea. De fapt, în următoarele săptămâni a devenit atât de slab încât familia a început să facă pregătiri pentru înmormântare. Au cumpărat deja un coşciug şi i-au săpat un mormânt pe coasta dealului.
într-o noapte, în timp ce dormea, a apărut lângă el un bărbat îmbrăcat într-o haină lungă, albă. Bărbatul avea în mână un cuţit. Neştiind ce avea de gând să facă, d-l Huang a încercat să lupte cu bărbatul în alb, dar fără succes, şi bărbatul l-a atins cu cuţitul. A doua zi dimineaţa s-a trezit la ora 8 şi i-a fost foame pentru prima dată după multe zile. După ce a mâncat o farfurie mare de supă a adormit din nou. Când s-a trezit, a văzut doi bărbaţi în haine albe, lungi stând în picioare lângă patul lui. „Ai fost vindecat," i-au spus ei. El s-a dat jos şi şi-a dat seama că toată durerea şi inflamaţia dispăruseră. Fiind foarte flămând, a mâncat o masă pe cinste. Când fratele lui a venit pentru ultima vizită, a fost uimit să-

l vadă stând în picioare, plin de putere. D-l Hunag i-a spus fratelui său că Isus s-a atins de el în timpul nopţii şi că era complet vindecat.
Acest eveniment poate fi confirmat de câţiva dintre tovarăşii lui de lucru şi de medicul creştin care a fost martor la vindecarea divină a mai multor pacienţi de-ai săi.
Minunile sunt destul de obişnuite în bisericile de casă din China Ş[1] sunt diferite unele de altele. Toate însă sunt pentru slava mnului. Toate beneficiile care însoţesc aceste minuni, precum ngaierea celor îndureraţi, sunt, de asemenea, prezente.

Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mao*

O bunică îşi luase nepotul pe care îl avea în grijă pe câmpul de orez, pentru a lucra alături de ea. In urma unui accident, nepotul a murit. Bătrâna s-a întristat foarte mult; l-a îngropat acolo cum s-a priceput mai bine, pentru a-i feri corpul de intemperii, apoi s-a dus să le spună părinţilor. Familia s-a adunat în casă, cu inima sfâşiată de această pierdere extremă. Deodată uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut tânărul. Explicaţia lui a fost simplă: „Un bărbat într-o haină lungă şi albă a venit la mine, m-a luat de mână, m-a ridicat de unde eram îngropat şi mi-a spus: «Du-te acasă! Mama şi tatăl tău au nevoie de tine.»"
Un alt incident se referă la doi bătrâni, soţ şi soţie, care erau foarte dependenţi unul de celălalt. Deşi erau deja creştini de un timp, nu aveau o siguranţă reală cu privire la ceea ce se va întâmpla după moarte. închinarea la strămoşi, care fusese practicată generaţii la rând, era greu de uitat. într-una din zile, soţul s-a stins brusc din viaţă. Soţia a rămas extrem de îndurerată, neştiind dacă soţul ei iubit era cu adevărat în cer, sau într-un loc de pedeapsă. Se întreba dacă îl va mai vedea vreodată sau nu.
Spre seară, doi activişti au venit pentru a aduce un ultim omagiu rămăşiţelor bătrânului cizmar. Pe când stăteau acolo, doi bărbaţi în robe albe au venit şi au luat sufletul omului — văzut într-o fotografie — din sicriu. In timp ce se înălţa pe braţele celor doi bărbaţi îmbrăcaţi în alb, bătrânul s-a întors spre activişti şi le-a spus: „Mergeţi şi spuneţi-i soţiei mele că voi fi cu Isus şi că o voi aştepta."
Mângâierea pe care acest eveniment a adus-o soţiei îndurerate a fost şi mai mare prin convertirea celor doi activişti.
Unele miracole sunt foarte practice.
Un om trimis la închisoare pentru convingerile lui religioase avea patru copii, în vârstă de 4, 8, 10 şi respectiv 12 ani. Soţia lui a fost pusă să cutreiere străzile purtând pe cap o pălărie a ruşin[11]

fost maltrataţi deoarece tatăl lor era un „element periei copiu au
^ i " problema era că nu aveau nici un mijloc de întreţinere, şi
culos.
pn
in urmare,
nici hrană. în spatele căsuţei lor se afla un mic iaz.
Nimeni nu pescuise acolo înainte, dar copiii au făcut o plasă şi au nut să pescuiască. Au prins suficient de mult peşte pentru a ăn familia. Apoi, rezerva lor a început să crească. O dată cu tre-timpului, au prins peşte suficient nu numai pentru nevoile l r ci au putut şi vinde, ca să aibă bani de alte cheltuieli pentru satisfacerea necesităţilor vieţii. Treisprezece ani mai târziu, tatăl lor a fost eliberat din închisoare. începând cu acea zi nu a mai fost nici urmă de peşte în micul iaz din spatele casei; nu mai era nevoie de peşti.
Mai au loc şi minuni care slujesc drept mărturii vii ale puterii lui Dumnezeu pentru necredincioşi.
O bătrână de 70 de ani era singura care avea cunoştinţă de cele mai multe dintre activităţile zilnice ale familiei ei, cât şi despre activităţile unei biserici de casă. Doar ea ştia unde erau Bibliile, cine erau mesagerii, cine era demn de încredere sau nu. Deodată, într-una din zile, ea a avut un atac de inimă şi a murit.
Familia ei s-a simţit pierdută. Bătrâna nu avusese timp să le transmită informaţiile care erau atât de vitale pentru toţi. începură sa se roage: „Doamne, ad-o iarăşi la viaţă pe mama noastră." După ce a stat moartă două zile, bătrâna a revenit la viaţă. în acelaşi timp însă i-a mustrat pentru că au chemat-o înapoi. I-au explicat de ce se rugaseră şi i-au promis că se vor ruga ca peste două zile să se poată întoarce la Domnul. Aveau nevoie de cel puţin două zile pentru a pune ordine în toate lucrurile.
După două zile, familia şi prietenii au început să cânte imnuri sa se roage Domnului să o ia la El. Cele din urmă cuvinte ale ei au fost: „Iată-i că vin! Vin doi îngeri."
cest eveniment a făcut ca întreg satul să se pocăiască.

O Biserică a laudelor

„Ei lăudau pe Dumnezeu..." (Faptele apostolilor 2:47) Citeşte mărturia următoare de la o întâlnire bisericii:

„Ce Domn minunat, iubitor şi atotputernic avem! Numele lui Iahve merită toată lauda. Credincioşia Lui ţine pe vecie. Văd cu ochii mei că dragostea Lui ţine din veşnicie în veşnicie. Aşa cum o mamă nu-şi poate uita pruncul pe care îl alăptează, nici Tatăl nostru ceresc nu ne va uita. Deşi L-am cunoscut pe Dumnezeu de când eram tânăr, din nefericire foarte rar am avut posibilitatea să citesc Cuvântul lui Dumnezeu. Era ca şi cum aş fi fost orb şi nu puteam înţelege adevărul vieţii. îngenuncheam înaintea lui Dumnezeu şi mă rugam în fiecare zi.

El este cu adevărat un Dumnezeu care răspunde la rugăciuni, căci lucrurile care sunt cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la El. Când eram însetat şi tânjeam după Cuvântul Lui, Dumnezeu ne-a dăruit anul trecut o Biblie preţioasă prin copiii Săi iubitori. Să-I mulţumim pentru harul Său minunat. Aleluia! Slavă Domnului! începând din acea zi, studiez Biblia în fiecare zi şi sunt luminat de adevărul ei. Mii de mulţumiri lui Dumnezeu pentru harul Său! Prin învăţăturile Bibliei şi prin rugăciuni înflăcărate, mulţi fraţi şi multe surori înţeleg că există viaţă veşnică în Cuvântul lui Dumnezeu. Slavă Domnului! Fratele care stă acolo a fost întemniţat. A refuzat să înceteze să ridice mâinile în timp ce-L lăuda pe Domnul, şi de aceea a fost pus cu mâinile şi cu picioarele în lanţuri. în timp, cătuşele i-au ros carnea până ce au început să i se vadă oasele picioarelor. Totuşi el nu a încetat să înalţe numele Domnului. I-a cerut în secret unui frate mai bătrân: «Nu ai vrea să mă botezi când se schimbă gardienii?» Botezul avu loc în timp ce gardienii şi toţi ceilalţi dormeau."

Astfel de evenimente nu se petrec doar în închisori. Exista oameni care II laudă pe Domnul şi pe drum spre închisoare.

V hiculul plin de deţinuţi se afla în drum spre închisoare. " ii de pe stradă nu puteau să-i vadă pe cei dinăuntru, dar *A u ca.* sunt nişte criminali îngrozitori care trebuiau trans-ti ca animalele. Autorităţile nu ar fi vrut ca noi să-i vedem. Q t chiar atât de ticăloşi?» am întrebat. Atunci am aflat adevărul, nişte creştini în drum spre închisoare. Erau încătuşaţi toţi * nreună şi erau fericiţi. Nu era nici urmă de nemulţumire sau de resentimente pe feţele lor. îi puteam auzi cum cântă trecând pe lângă noi: «Doamne, eşti vrednic să primeşti lauda. Laudă Domnului!»"

O Biserică acceptată

„*...şi erau plăcuţi înaintea întregului norod..."* (Faptele apostolilor 2:47)

Un alt aspect al primelor biserici din case din Ierusalim care a provocat mare consternare în rândurile birocraţiei religioase tradiţionale a fost respectul pe care îl avea comunitatea pentru aceşti credincioşi. Acelaşi lucru este valabil şi pentru Biserica din case din China de astăzi.

Multe întâlniri din bisericile din case depind de permisiunea activiştilor de partid. Fără permisiunea activistului din zona respectivă, nici nu ar putea fi vorba de întâlniri. De ce le permit aceştia creştinilor să se adune împreună?

Un activist ne-a răspuns la această întrebare. Când superiorii J-au întrebat de ce i-a lăsat pe creştini să-şi ţină întrunirile religioase, a explicat: „Sunt oameni buni, foarte morali şi foarte harnici. Niciodată nu ne-au creat probleme."

Avansarea unui activist în cadrul partidului, sau chiar menţinerea slujbei pe care o are depinde adesea de îndeplinirea planului de producţie stabilit. Ceea ce se aplică la liderii locali se
reflectă în
sus, către superiori. Deoarece creştinii sunt „oameni
Şi toarte harnici," activiştii au un succes mai mare. Un activist [e] partid nu este dispus să rupă acest lanţ al evenimentelor.

Către sfârşitul Revoluţiei Culturale, un grup de vizitatori din Hong Kong a fost dus în vizită la o cooperativă populară model din zona centrală a Chinei. Secretarul local de partid era tare mândru de productivitatea remarcabilă a cooperativei sale şi că aceasta era acum un obiectiv turistic pentru vizitatorii internaţionali.

Le-a spus oaspeţilor că printre numeroasele unităţi lucrătoare din cooperativă, cea care înregistrase cea mai mare producţie şi cele mai puţine accidente de muncă sau probleme era poreclită de către ceilalţi „Brigada lui Isus". „Aceştia au fost trimişi în provincie, la noi, din diferite oraşe să facă muncă forţată

cu scopul de a fi reeducaţi. înainte nu fuseseră ţărani sau fermieri, dar în scurt timp au devenit cea mai bună echipă a noastră. Sunt întotdeauna dispuşi să facă cele mai grele lucrări. Nu se ceartă niciodată între ei. Nu fură niciodată lucruri din cooperativă şi nu au încălcat nici o regulă." Activistul de partid n-a avut nimic împotrivă ca ei să-şi vadă de treburi în continuare, păstrându-şi porecla în loc să se numească *Unitatea muncitorească 517.* „Le-am spus că pot să cânte imnurile lor în timp ce muncesc," mai adăugă el.
într-un oraş de coastă, unde Biserica lui Isus a explodat literalmente în ultimii zece ani, primarul i-a spus unui vizitator că el însuşi nu era creştin, „dar nu mai luptăm împotriva acestor oameni care cred în acel Isus al lor. înainte de perioada de relaxare a regimului, cu toţii credeam că în China, un creştin în plus însemna un chinez în minus. Dar astăzi, în oraşul nostru, un creştin în plus înseamnă un chinez mai bun." Există 2.400 de locuri de întâlnire ale creştinilor doar în acea provincie.
Profesorul Zhu, care a studiat în America din 1984 până în 1987, a spus că a început să meargă la biserică într-o vară, în timp ce era oaspete în casa unui profesor american: „M-au primit ca pe un membru al familiei şi căldura lor m-a mişcat profund. Când mi-au explicat că erau creştini şi că Dumnezeu îi transformase

am fost interesat să aflu mai multe despre acel Dumnezeu." *Ta* întors în China, fiind credincios în secret.
r [A]nd l-am vizitat la universitatea unde preda, ne-a spus despre
• [e care] o avusese recent cu secretarul de partid al univer-
■ - i Mai întâi m-a întrebat despre schimbarea pe care a remar-
în mine. Mi-a spus că eram mult mai fericit şi împăcat cu
• [e] însumi. I-am spus că America îmi oferise posibilitatea de
mi îmbogăţi cunoştinţele ca profesor, dar Isus mi-a dăruit o
viaţa mai „îmbelşugată" ca fiinţă omenească. Secretarul de partid
s-a arătat foarte interesat de aceasta şi i-am dat un exemplar al
broşurii *The Story of a Scientist [Povestea vieţii unui om de ştiinţă]* care
prezintă o mărturie extraordinară.
în China nu mai este un secret faptul că mulţi membri ai partidului comunist devin slujitori ai lui Isus Hristos.

O Biserică orientată spre misiune

„... .Mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvântul..." (Faptele apostolilor 8:4)

Cei dintâi ucenici au plecat din odaia de sus pentru a răspândi focul Evangheliei lui Isus Hristos de-a lungul şi de-a latul întregii lumi. Acelaşi lucru se întâmplă în China.
Se pare că în China există la fel de multe modalităţi de a împărtăşi Evanghelia pe cât de mulţi creştini sunt.
De pildă, o femeie mai în vârstă, dintr-un oraş mare, primeşte mici pliante de evanghelizare din afara ţării. De câteva ori pe săptămână ia acele pliante şi o pereche de ochelari care o fac să pară prezbită [incapabilă să vadă bine obiectele apropiate; n.ed.]. Urcă intr-un autobuz, îşi pune ochelarii pe nas şi întinde mâna ţinând P antul la distanţă, ca şi cum ar citi. Cei din jur, aşa cum fac toţi inezu, încep să citească şi ei pliantul. Când simte că cineva este [arte] [Inter]esat şi ar putea accepta pliantul fără prea multă ezitare,

ea spune doar atât: „înţelegi ce scrie aici?" înainte ca persoana să poată răspunde, îi înmânează pliantul, se dă jos din autobuz si aşteaptă să vină următorul.
Câmpul ei de misiune este autobuzul. Locul de misiune se schimbă la fiecare câteva blocuri, dar mesajul ei rămâne acelaşi.
Biserica din case este preocupată să-i evanghelizeze şi pe cei care se află departe de comunităţile ei.
în 1983, în timpul unei vizite în China, am experimentat din plin ceea ce era cunoscut sub denumirea de „campania împotriva crimei". în realitate, era o acţiune a guvernului de a găsi „lucrători voluntari" care să se stabilească la graniţa vestică, şi să lucreze pe câmpurile petroliere de acolo. Aceasta este una dintre regiunile cu cele mai dure condiţii de viaţă şi „voluntarii" ştiau prea bine că mulţi se vor mai întoarce niciodată de acolo.
Pentru că nu s-a găsit nici un voluntar, guvernul a emis un decret prin care se cerea fiecărei localităţi să-şi înregistreze toţi infractorii. De fapt, ceea ce voia să spună acest decret era că toţi oamenii trebuiau

să se înregistreze. Aproape fiecare dintre ei fusese forţat deja să scrie o declaraţie de mărturisire. însă aceste declaraţii erau considerate inacceptabile dacă nu mărturiseau nişte infracţiuni împotriva statului — reale sau imaginare. Unii mărturiseau că au furat o călimară de cerneală de la şcoală — asta era o infracţiune împotriva poporului. Alţii mărturiseau că falsificaseră cartelele de alimente sau cine ştie ce alte infracţiuni care în mod obişnuit ar fi trecut neobservate. Acum infracţiunile acestea erau scoase la lumină.

Fiecare localitate trebuia să întocmească un grafic piramidal al infractorilor; cei mai răi infracţiuni erau plasaţi în vârful piramidei. Ceilalţi „infractori" erau enumeraţi în ordine descrescătoare, in funcţie de gravitatea infracţiunii. în unele sate, unde erau puţine infracţiuni serioase, cel mai inofensiv „act împotriva poporului şi

•" tea să-l trimită pe vinovat în vârful piramidei. Cei care
s a „osi-ă nozitie nefericită erau condamnaţi la moarte; ceilalţi
ocupauaceahui^ r . . .A , . • , -u
rl'n lista piramidală erau trimişi in vest ca „lucratori voluntari .

P când treceam printr-un orăşel de provincie, i-am văzut pe locuitorii acestuia aliniaţi pe marginea drumului, aşa cum li se cise Tăcerea cuprinse toată acea mulţime sumbră. Am văzut amion trecând pe lângă noi. Pe platforma camionului stăteau în icioare trei deţinuţi: unul tânăr, unul de vârstă mijlocie şi altul mai în vârstă. Aceştia erau păziţi de soldaţi. Capetele deţinuţilor erau legate cu frânghii ca să le ţină ridicate în aşa fel încât cei de pe marginea drumului să le poată vedea feţele. Deasupra capetelor erau fixate nişte pancarte mici pe care erau scrise infracţiunile comise.

Camionul s-a îndreptat spre piaţa din centrul orăşelului. Deşi ne-ar fi fost permis să vedem execuţia, am părăsit localitatea respectivă. Locuitorii au urmărit cum un poliţist le-a spus deţinuţilor să îngenuncheze. Apoi poliţistul s-a apropiat pe rând de fiecare şi i-a împuşcat în ceafă. Familiilor „criminalilor" li s-a cerut să plătească aproximativ echivalentul a zece cenţi pentru glonţul folosit deoarece „poporul nu trebuie să plătească pentru a le face de petrecanie acestor paraziţi". Ceilalţi infractori din graficul piramidal au fost trimişi la graniţa de vest, de unde cei mai mulţi nu aveau să se mai întoarcă vreodată.

Doi tineri, de 17 şi 19 ani, ar fi trebuit să fie mândria Revoluţiei Culturale - la fel de „roşii" ca soarele. Dar ei erau urmaşi ai lui lsus Hristos, şi doreau cu înfocare să meargă ca misionari la graniţa de vest. în satele chineze, mai ales în perioada anilor 1980, când Biserica era încă în ilegalitate, nu se putea merge la liderii de partid pentru a le spune: „Vreau să merg ca misionar în zona de graniţa. Cei doi tineri ştiau un mod sigur de a fi trimişi acolo: au mis m mod intenţionat o infracţiune. Au luat radioul activistu-
1 e partid şi au ieşit în stradă cu el. Au fost arestaţi imediat.
s^ur> ei au riscat ca această infracţiune să-i plaseze chiar în

vârful piramidei. Dar nu a fost aşa. Au fost trimişi în zona de graniţă, dar nu pentru un concediu de odihnă. Oamenii din satul lor au organizat un lanţ de rugăciune neîntreruptă (24 de ore p$_e$ zi) pentru aceşti tineri, care acum ar trebui să aibă peste 30 de ani Biserica a făcut un legământ cu Domnul: se vor ruga neîncetat pentru cei doi fraţi până când Domnul le va spune: „Puteţi să vă opriţi acum; i-am luat acasă." Potrivit ultimelor informaţii pe care le avem, aceşti credincioşi se roagă şi astăzi.

Un alt exemplu de zel şi pasiune misionară a Bisericii pentru mărturisirea lui Hristos poate fi văzut în viaţa unui bărbat care avea o soţie şi doi fii. Soţul a fost arestat de Gărzile Roşii şi trimis la închisoare pentru că s-a închinat unui Dumnezeu străin. In fiecare zi îl dezbrăcau şi îi agăţau de spate un carton a cărei margine de sus îi ajungea cu vreo jumătate de metru deasupra capului. Pe partea din faţă a cartonului era scris „Parazit", iar pe cealaltă „închinător al unei religii străine". Astfel „echipat" era plimbat pe uliţele satelor vecine. Copiii erau încurajaţi să arunce cu pietre şi gunoaie în el. Unii îl scuipau, iar alţii îl ignorau pur şi simplu. In urma lui mergeau câinii, care săreau să apuce resturile de mâncare pe care unii oameni le aruncau asupra lui, în semn de ocară.

Nopţile şi le petrecea într-o celulă prea mică pentru a se putea întinde. Nu îi era îngăduit să vorbească decât dacă era întrebat.

După una dintre bătăile obişnuite directorul închisorii i-a spus: „Aici îţi vor putrezi oasele. Ai să mori

sub ochii mei. Nu vei ieşi viu de-aici."
S-au scurs douăzeci de ani. Oamenii din sate s-au săturat de mult să-l tot vadă; prin urmare, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în celula lui strâmtă. Cel mai adesea cânta în surdină. Mal târziu, a confirmat ceea ce spuseseră şi alţi păstori, şi anume, ca intonarea imnurilor şi repetarea Cuvântului lui Dumnezeu l-au împiedicat să se lepede de Domnul lui sau să se sinucidă.

i a auzit pe unul dintre gardieni vorbind despre cineva
foarte bolnav şi care avea să moară curând. „Directorul
A^cat . orij are dreptate", s-a gândit el, „aici voi muri." Stând în
A-' "lui repetând în tăcere Cuvântul lui Dumnezeu, se între-
" A că mai are voce să cânte. Ii veniră în minte cuvintele unui
El merge alături de mine, vorbeşte cu mine şi îmi spune că
al Lui. Şi bucuria pe care o împărtăşim în timp ce aşteptăm
aici, nimeni nu a cunoscut-o vreodată.
Cuvinte nerostite de laudă şi recunoştinţă îi umplură inima când, deodată, uşa celulei se deschise. Doi gardieni strigară la el: Afara, moşule! Ieşi afară! Directorul închisorii a răposat şi nu mai avem nevoie de tine aici. Aşa că ia-ţi tălpăşiţa!" Şi, îmbrâncindu-i trupul slăbit, îl scoaseră afară din celulă. Apoi auzi uşa celulei trântindu-se cu zgomot în urma lui şi sunetul paşilor gardienilor care se îndepărtau. Pentru prima dată, după douăzeci de ani, putea să treacă liber pe sub poarta închisorii, lipsit de cătuşe. îşi ridică privirile către cer; era încă albastru. Nu-l mai văzuse de luni de zile. Respiră adânc aerul proaspăt, deschise gura şi vorbi cu glas tare. Trecătorii întoarseră capetele repede şi îşi văzură în grabă de drum, nedorind să aibă de-a face cu el.
„Nici măcar nu ştiu în ce parte a Chinei mă aflu," se gândi el. »,JNu am nici o leţcaie. Am doar aceste zdrenţe care să-mi acopere trupul. încotro o fi drumul spre casă? Unde e casa mea? Nu am nici o adresă."
e partea cealaltă a drumului, văzu o bătrânică ce şedea pe ordura trotuarului cu cutie de ţigări în poală. încă privind-o P se cu glas tare: „Doamne, au trecut douăzeci de ani de când e-am spus oamenilor despre Tine. Mă întreb dacă mai ştiu bine
să fac acest lucru."
e apropie încet de femeie şi se aşeză lângă ea.

„Ţigări?" întrebă ea.
La scurt timp după aceea, un trecător se opri pentru a pri,; uimit cum bătrâna dădea foc cutiei cu ţigări. Da, îşi amintise cum să spună altora despre Isus, şi mărturia lui a fost folosită pentru naşterea unei noi făpturi în Hristos — şi pentru a aprinde un foc!
întrebarea care încă nu a primit un răspuns, şi care stăruie încă în minţile multora, este aceasta: Ar exista în China o Biserică nou-testamentală activă, fără Revoluţia Culturală şi persecuţia pe care a adus-o aceasta? Ar mai exista o naţiune evreiască fără Holocaust? Este Biserica susţinută de sângele martirilor?
Poate că cel mai bine este să lăsăm aceste întrebări fără răspuns şi să trecem la un domeniu în care nu trebuie să facem speculaţii. Biserica din China este ca „un foc de savană scăpat de sub control". Specialiştii în misiologie şi experţii în creşterea Bisericii recunosc faptul că ceea ce se petrece în China întrece creşterea înregistrată în cartea *Faptele apostolilor.*
Deci am folosi timpul mai eficient dacă am căuta să vedem ce anume s-a petrecut şi care sunt lecţiile pe care le putem învăţa. Trebuie să vedem cum putem face parte din noul val al Duhului Sfânt, încălzindu-ne mâinile şi inimile la focul Lui. Unii oameni se mulţumesc să simtă căldura şi să se încreadă în termostat; alţii vor să viziteze ei înşişi sala cuptoarelor.

DOUĂ EXPLOZII

„Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul
unui vânt puternic."
—Luca

Creşterea Bisericii din China poate fi asemănată cu două explozii.
Prima explozie a izbucnit imediat după moartea preşedintelui Mao, în 1976, care a dus inevitabil şi la căderea Grupului celor Patru şi la sfârşitul catastroficei Revoluţii Culturale. Explozia s-a răspândit în

principal în zonele rurale. Bisericile din case erau asemenea lăstarilor de bambus după ploaia de primăvară - creşterea se produce imediat şi este atât de rapidă încât nu poate fi oprită.
Asemenea unui foc puternic pe graniţa de vest a Chinei, creştinismul, în forma lui cea mai simplă, chiar rudimentară, s-a răspândit până în cele mai îndepărtate provincii. Scânteia care a aprins acest foc de savană a fost reprezentată de semnele şi minunile care s-au petrecut. Un raport de la conservatorul Centru Luteran de Studiu al Chinei pe Tao Fung Shan, Hong Kong, trage concluzia că între optzeci şi nouăzeci la sută dintre creştinii din ina rurală sunt, fie rezultatul unei vindecări miraculoase, a eraru de sub puterea unor duhuri necurate, a unor intervenţii ^ ne, ne urmare a mărturiilor depuse de alţi creştini care au fost ei mşişi martori la astfel de evenimente.
s e demn de remarcat că minunile erau considerate de către ncioşi drept lucrarea naturală a Duhului Sfânt. Nu existau

parametri denominaţionali. Dacă era nevoie de o minune, se rup-pentru ea şi aceasta avea loc. Dacă duhurile rele împiedicau foc, 1 Duhului Sfânt, erau scoase afară în Numele lui Isus. Credincioşii nu s-au împărţit în grupuri de „specialişti". Nu trebuiau să aştepte o întâlnire de vindecare sau de trezire spirituală pentru ca oamenii să fie mântuiţi sau vindecaţi. Grupul mic de credincioşi, neştiind să aştepte altceva decât exact aceste lucruri, a devenit mijlocul prin care a lucrat Duhul Sfânt. Nu erau nici un fel de etichete şi denumiri, ci doar o credinţă fermă că aceste lucruri sunt standardul creştinului. Au văzut că nu toţi erau mântuiţi şi nu toţi erau vindecaţi, dar ştiau că aceasta este lucrarea Duhului Sfânt şi, de aceea au mers pur şi simplu înainte, după cum îi călăuzea El.
Este imposibil să verificăm corectitudinea raportului potrivit căruia în China rurală 20.000 de oameni vin la Hristos în fiecare zi. Insă cea mai mare parte a celor care au slujit acolo, pot depune mărturie că acesta este un fenomen foarte neobişnuit. Sute, şi uneori chiar mii de oi se adună laolaltă căutând un păstor!
Pe măsură ce focul trezirilor spirituale de la prima explozie ardea pe tot cuprinsul ţării, se pregătea deja încărcătura pentru cea de-a doua explozie. Populaţia mai educată şi mai tânără de la oraşe devenea din ce în ce mai deziluzionată de partidul comunist. Aceştia nu fuseseră de la început adoratori fervenţi ai unui Mao zeificat, şi mai ales că acum el era mort, entuziasmul lor a pălit şi mai mult. O dată cu prăbuşirea Grupului celor Patru s-a semnat decretul de îngropare a Revoluţiei Culturale. Locuitorii oraşelor, care i se alăturaseră din fanatism, au alunecat imediat în scepticism, aspiraţi într-un vacuum spiritual. Această criză de încredere de proporţii considerabile a zguduit conducerea Chinei. înainte ca cei din conducere să poată răspunde, „economia socialistă de piaţă" de stil Teng, a cuprins China. Populaţia oraşelor a fost asaltată din toate părţile de o inflaţie crescândă, şomaj neaşteptat, materialism dur, lăcomie fără scrupule, corupţie generalizata Ş[1] degradare morală. Oamenii au văzut cât se poate de clar eşecu

ului ca ideologie, şi nu au putut să nu remarce partidul mpona ^e pUtere, enjandu-se in poziţia de stapanitor care se cr y absolut mandatat de populaţie. f disperarea ei, populaţia mai tânără şi mai educată a început în toate direcţiile pentru a găsi o alternativă. Oamenii dat curs liber frustrării prin cântece pop de tip samizdat, cu versuri îndrăzneţe precum: „Negru era negru/Negru e acum lb/Nimic nu s-a schimbat/In afara celor care stau pe Porţile Tiananmen."
După înăbuşirea violentă a mişcării pro-democraţie din Piaţa Tiananmen din Beijing, influenţa creştinismului în marile oraşe ale Chinei a fost atât de puternică încât oficialităţile partidului au repetat în numeroase rânduri că toţi comuniştii sunt atei, şi că nu trebuie să se alăture nici unei grupări religioase.
Această a doua explozie a avut ecouri printre intelectuali, oameni de carieră, printre întreprinzători, şi chiar printre oficialităţile guvernamentale şi copiii lor (dintre care mulţi au fost educaţi în Occident). Această explozie a fost mai liniştită, dar a avut efecte la fel de cuprinzătoare ca şi prima.
Mulţi dintre aceşti convertiţi au devenit parte din Biserica înregistrată, Mişcarea Independentă — ce cuprinde multe biserici in întregime evanghelice. Acolo unde biserica oficială nu este evanghelică, creştinii s-au orientat treptat către bisericile din case.

Cei care sunt creştini pe ascuns şi care preferă să li se spună „creştini în viaţa privată" reprezintă un pericol major pentru ierar-ia prezentă deoarece aceştia deţin adesea poziţii de răspundere in administraţie cât şi în economia controlată în noua manieră, ernul se teme că influenţa lor ar putea fi asemănătoare cu cea dlstrus marxismul în Europa. Ei pun semnul egal între A ^1OŞU de la ţară şi cei care au participat la Răscoala Boxerilor închipuie că aceşti credincioşi pot fi controlaţi mai eficient.

58 ffi Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Maq_*

Centrul primei explozii a fost provincia Henan. Date neoficial arată că în această provincie ar putea exista până la 7 milioane d creştini. în Henan, Biserica încă prosperă sub restricţii severe si persecuţii. Nu trece nici o lună fără ca presa străină să nu confirme rapoarte despre arestări şi întemniţări ale unor creştini din Henan Unii creştini au fost arestaţi şi bătuţi cu sălbăticie. Mulţi au trebuit să plătească amenzi foarte mari. Cu toate acestea, aici este şi zona în care Biserica creşte încă cel mai repede. Credincioşii din Henan sunt mai ales oameni tineri care au avut parte de o oarecare educaţie medie sau superioară şi care s-au întors acasă pentru a se alătura familiilor lor în strădania de a depăşi sărăcia, înapoierea, ieşirea bruscă din cooperativizare şi dezastrele naturale necontenite. Este o viaţă de greutăţi şi disperare. Dar în mijlocul tuturor acestor lucruri, entuziasmul lor pentru Isus nu are egal. Adesea, după lucru, se adună împreună timp de câteva ore pentru a cânta, a se ruga şi a învăţa din Cuvântul lui Dumnezeu. în Henan, este încă un lucru obişnuit ca mai mulţi credincioşi să aibă o singură Biblie. întâlnirea de duminică ţine o zi întreagă şi este un eveniment la care participă întreaga familie -câteva sute de oameni care se şi închină împreună şi mănâncă împreună. Deseori conducătorii lor direcţi sunt creştini convertiţi de curând. Nu este ceva neobişnuit ca un creştin care are mai puţin de doi ani în credinţă să conducă grupuri mai mari de o sută de credincioşi. Credinţa lor simplă este susţinută şi întărită de păstori şi lucrători mai în vârstă şi mai maturi, care vin în vizită o dată la două sau trei luni. Aceşti lucrători itineranţi rămân într-un loc câteva zile şi îi instruiesc pe tinerii lideri de dimineaţa devreme până seara târziu.

Biserica din case din China are trei niveluri de conducere. Nivelul de vârf este constituit din *Lao Da [Cei dintâi fraţi]* care sunt mai în vârstă (se apropie de 50 de ani) şi bine instruiţi în Cuvânt. Ei sunt dintre cei care au supravieţuit - cei mai mulţi au stat in închisoare şi unii dintre ei încă sunt urmăriţi de comunişti. Aceşti[a]

Două explozii *tfc 59*

câştigat un
mare respect din partea oamenilor. Ei sunt cei
"' eeătesc pe lucrători, susţin trezirile spirituale şi rezolvă P Ipp-ate de biserică. Predicile acestor fraţi *Lao Da* sunt nirituale şi ei petrec mult timp in rugăciune. Cu toate aces-, KD<;esc abilităţile de conducere sistematică şi deschiderea ' *A* lumea exterioară sau creativitatea pentru a face faţă la toate hlemele noi cu care se confruntă China din ziua de astăzi; sunt foarte precauţi în ceea ce priveşte cooperarea cu cei din afară.

Al doilea nivel este *Lao Er [Fraţii nivelului doi].* Ei au în jur de 20-30 de ani şi cunosc de asemenea Scriptura. Deseori au în grijă o adunare mai mare şi mai multe puncte de întâlnire (adică biserici din case). Unii sunt înregistraţi, alţii nu. Cea mai mare parte dintre credincioşii nivelului *Lao Er* de conducere au stat un timp oarecare în închisoare. Ei trimit în mod sistematic echipe pentru a evangheliza şi pentru a înfiinţa noi biserici. Deşi nu au legături oficiale cu Biserica Independentă, aceştia sunt mult mai dispuşi să lucreze cu cei din afară decât cei de la nivelul *Lao Da.*

Cel de-al treilea nivel este *Lao San [Fraţii nivelului trei].* Ei au sub 30 de ani şi sunt foarte dornici să înveţe totul. Sunt foarte doritori să înveţe Cuvântul mai ales în mod sistematic. Slujirea lor, ca şi stilul lor de viaţă, este simplă şi eficientă şi are loc la nivelul maselor largi.

De obicei aceştia se ocupă de „facerea corturilor", dar sunt întotdeauna gata să-şi lase deoparte „acele" şi să îndeplinească o anumită lucrare care le-a fost încredinţată. Deoarece sunt tineri, au parte de multe hărţuieli din partea autorităţilor, dar de obicei
sunt
nu
prinşi - „pentru că ne rugăm" şi avem un „Conducător Suprem" înţelept.

Y ru ce^ de-a doua explozii este fără îndoială regiunea T/ oU dC PC CoaSta strâmtoni Taiwan. Biserica de acolo a cres- mult înainte de Revoluţia Culturală, dar mai ales după ei am *Lao Da* pot să ateste că în timp ce naţiunea se

pleca înaintea lui Mao, Wenzhou se închina încă lui Isus. Ţinutul Wenzhou este acum creştin în proporţie de 20%, cu peste 2.400 de biserici independente care sunt înregistrate. Unele dintre aceste biserici au capacităţi de câteva mii de locuri; clădirile de Şcoală Duminicală pot, de asemenea, primi câteva mii de cursanţi. în Wenzhou, cei din *Lao Da* sunt foarte consecvenţi. Se întâlnesc deschis şi îi învaţă pe tinerii lor această „religie străină".
Pe lângă faptul că trimit regulat grupuri de evanghelizare în satele învecinate, ei sunt cei care trimit misionari la minorităţile etnice de-a lungul graniţei cu Rusia şi Burma. Au, de asemenea, echipe internaţionale care slujesc în alte ţări, inclusiv în Vietnam şi Tailanda. Acasă, bisericile ţin servicii de evanghelizare săptămânal, de obicei în zilele de miercuri şi sâmbătă. Cu ocazia unor festivaluri pe care le organizează în biserici, ei au în program unele puncte speciale, care atrag până şi oficialităţile de rang înalt şi familiile acestora.
Liderii, mai ales cei din *Lao Da,* au stat toţi în închisoare - unii destul de des, şi chiar foarte recent, ca de pildă în acest an.[1] Capetele de acuzare sunt aproape toate încălcări ale „celor trei desemnări oficiale". (Biserica oficială Independentă are o politică potrivit căreia numai slujitorii desemnaţi pot predica în anumite biserici desemnate, în provinciile desemnate.)
Până recent, bisericile independente din Wenzhou nu au avut pastori sau lucrători creştini cu normă întreagă. Oameni neordinaţi, urmând exemplul celor din *Lao Da,* au predicat pretutindeni, indiferent de timp. Astfel, cei din *Lao Da* nu sunt niciodată descurajaţi de pedepsele guvernului, deoarece după arestări bisericile devin întotdeauna şi mai mari.
Aceste biserici au o politică potrivit căreia oricine este arestat pentru că „a predicat pe Isus" nu va fi scos pe cauţiune sub nici o

'Versiunea originală a aceste cărţi a fost publicată în anul 2000 [n.tr.].

- Fi consideră că închisoarea este biserica lor şi predică °\o Acum oficialii guvernamentali au şi ei o politică: „Nu-i mai [a] - ' e creştini la închisoare; sunt o adevărată pacoste. Nu fac decât să predice Evanghelia şi prea mulţi întemniţaţi ajung să se ertească. Dacă mergem în ritmul ăsta nu vor mai fi infracţiuni şi închisorile vor fi goale."
Bisericile din Wehzhou încep să producă propriile lor tractate de evanghelizare, cărţi de cântări, materiale educative şi casete ce nrezintă Evanghelia. Toate sunt produse în cantităţi substanţiale şi au o calitate foarte bună. Reţelele de distribuţie sunt ample şi eficiente. Aceşti credincioşi vin în întâmpinarea nevoilor fraţilor şi surorilor din China rurală: „Trimitem echipe pentru a le aduce materiale şi, de asemenea, îi ajutăm să vină să ia aceste daruri."
Apelul conducătorilor *Lao Da* către cei din afara Chinei este: „Vă rugăm să ne ajutaţi să ne dezvoltăm şi să creştem. Păstraţi cooperarea cu noi în aşa fel încât să-i pregătim mai bine pe cei din *Lao Er* şi *Lao San* atât pentru prezent, cât şi pentru viitor.
Biserica este conştientă că majoritatea credincioşilor care au o pregătire teologică sunt foarte în vârstă. De asemenea, sunt conştienţi că, fără pregătire biblică, ereziile pot deveni o problemă majoră. Seminariile bisericii oficiale nu pot acoperi propriile nevoi ale Bisericii Independente — ca să nu mai vorbim de nevoia de lideri a bisericilor din case.
Ca urmare a creşterii uriaşe, instituţiile oficiale nu pot pregăti suficient de mulţi lucrători pentru uriaşele holde ale Chinei care sunt coapte, gata pentru secerat. Alte doctrine, cum sunt învăţările venite din afară, sunt acceptate fără discernământ de către acest grup înfometat de credincioşi. Situaţia este cu adevărat critică! ata cu aşa-numita politică deschisă a reformei economice în a, .biserica este are parte de atacuri mai periculoase şi are de aţa unor ispite mai înşelătoare decât înainte. De aceea, Crica lntinde mâinile spre prietenii ei şi le cere ajutorul.

REÎNNOIREA
Partea a doua
BISERICA ÎN ACŢIUNE

Domnul, Dumnezeul tău îi va izgoni pe duşmani încetul cu încetul. "
—Moise

Pe măsură ce trecutul se îmbină cu prezentul, promisiunea făcută de Moise poporului lui Dumnezeu, se potriveşte foarte bine situaţiei din China: să ne amintim ce a făcut Dumnezeu, să ne amintim că El ne promite că va aduce biruinţa în final. Moise le-a spus copiilor lui Israel că biruinţa nu va avea loc deodată, ci „încetul cu încetul."
Căile lui Dumnezeu nu sunt căile omului. întreaga Lui istorie este una a crizei şi a unui proces continuu; procesul poate fi uneori înnebunitor de încet. El presupune trudă stăruitoare, zilnică, şi uneori persecuţii brutale. Aceste aspecte pun în încurcătură minţile strălucite ale întemeietorilor de naţiuni şi creează o puternică nelinişte celor care trăiesc în lumea „proceselor ordonate" şi a „succesului instantaneu" cum este lumea noastră. Vrem ca viaţa in această lume să fie plină de siguranţă, asemenea osciloscopului
lângă patul unui bolnav grav, care ticăie regulat pentru a arăta ca viaţa încă nu a încetat; nu vrem ca lucrurile să ne indice o linie continuă care să semnaleze moartea creierului.
Aşteptarea aceasta, „ca Dumnezeu să fie Dumnezeu" este une-
mai ouref oasă şi mai exasperantă decât neliniştea vieţii zilnice
a es când ni se pare că nu-I mai simţim prezenţa. Pentru
e ele oameni, China de astăzi nu este un loc prea plăcut

pentru a-ţi duce existenţa. Procesul formării unei societăţi libere este năucitor şi dureros de încet. Drepturile pe care cea mai mare parte a lumii le consideră de la sine înţelese sunt aproape inexistente în China - pentru cetăţeni în general şi pentru credincioşi în particular. Totuşi, credincioşii sunt mai puţin dispuşi să se plângă.
Cei care s-au luptat cu mari dificultăţi vorbesc prea puţin de necazurile lor; răspund celor care le cer detalii spunând: „Hristos, de asemenea, a luptat cu necazurile şi a suferit, noi de ce nu am suferi?" „Lupta" a fost unul dintre cuvintele favorite ale lui Mao. Chinezii ştiu că a fi un simplu creştin poate fi uşor şi comod, dar a fi un „credincios" adevărat este cu totul altceva.
Isus Hristos a avut de întâmpinat necazuri din partea lui Irod şi a lui Caiafa. Biserica din case luptă în acelaşi fel. China are şi ea un „Caiafa" întruchipat de Ministerul Problemelor Religioase, agenţia guvernamentală oficială care controlează toate aspectele religioase. Şeful ei, Ye Xiaowen, nu are nici o pregătire religioasă recunoscută. în China, acesta nu e neapărat un factor negativ în sine. Cu toate acestea, reputaţia lui ca ateu s-ar putea să surprindă puţin pe oricine.
Intr-una din scrisorile sale de răspândire mai largă (publicată de Universitatea Nanjing în 1994), Ye Xiaowen susţinea că SUA şi alte state democratice apusene „recurgeau la probleme etnice şi religioase în atacurile lor îndreptate împotriva Chinei" deoarece „sunt invidioase pe succesul economic al Chinei." Din pricina acestei invidii, adăugă el, „naţiunile vestice scot la iveală «armele lor magice» pentru a stârni conflicte etnice şi religioase."
Ye Xiaowen l-a avertizat în mod repetat pe un coleg: „Trebuie să continuăm lupta noastră împotriva religiei." Această luptă va H continuată în mod oficial printr-o organizaţie al cărui responsa este: Mişcarea Patriotică Independentă.

bil
ra

Un document mai recent, apărut într-o publicaţie oficială guvernamentală, arată că există puţine speranţe ca lucrurile să se îmbunătăţească în viitorul apropiat. Guvernul din Beijing va fi la fel de eficient în punerea în practică a politicilor pe care le va iniţia Ministerul Problemelor Religioase. Potrivit celor spuse de ei în ipoartele lor oficiale, guvernul trebuie să controleze următoarele:
1. Dezvoltarea zilnică a activităţilor subversive ale forţelor ostile din străinătate care profită de politica uşilor deschise pe care o promovăm noi.
2. Relaxarea în ultimii ani a activităţii de îndoctrinare politică şi ideologică a credincioşilor religioşi (adică a convertirilor). '
3. Relaxarea controlului grupurilor patriotice, a templelor şi a bisericilor (neînregistrate, din case).
Un alt articol face apel la „eforturi neprecupeţite şi necruţătoare în această luptă politică împotriva forţelor care se ascund sub masca religiei." Bisericile din case şi evangheliştii itineranţi sunt vizaţi în mod special: „Cât priveşte activităţile evangheliştilor care şi-au arogat ei înşişi acest titlu, şi care au apărut din belşug printre creştini în ultimii ani, organele de resort pe probleme religioase din fiecare

oraş sau regiune arondată trebuie să se angajeze m politica de reeducare şi trebuie să depună toate eforturile necesare pentru a pune în practică cele «patru principii de bază» ale partidului comunist, şi anume, marxism-leninismul, ideologia lui Mao Tzedun şi conducerea unică a partidului".
Mai exact, Departamentul Frontului Unit a emis un decret care conţine următoarele ordine oficiale:
■ Credincioşilor le este interzis să practice evanghelismul itinerant şi să predice Evanghelia.
fedincioşilor le este interzis să ţină întâlniri de biserică [cas]e, în sate şi la ferme.
. in

3. Dumnezeu nu trebuie menţionat în afara zidurilor bisericilor TSPM.
4. Tinerilor şi oamenilor de vârstă mijlocie le este interzis să creadă în Dumnezeu. Doar femeilor în vârstă le este permis să creadă. Nici o persoană sub 18 ani nu are voie să creadă; elevilor le este interzis acest lucru în mod special.

Aceasta este politica oficială guvernamentală şi sunt mulţi birocraţi de partid în China hotărâţi să îndeplinească ordinele lor. Deseori ştirile din presă sunt veşti rele pentru creştini, care ajung să citească rapoarte asemănătoare cu cel care urmează:
„Autorităţile religioase ale Chinei au emis ieri ordine pentru ca toate locaşurile de închinare să se înregistreze la guvern. Ordinul pare să intensifice atacul deja existent asupra religiei. Surse bisericeşti au spus că există mai mulţi preoţi care au fost reţinuţi la Beijing, Shanghai, Hebei, Anhui, Jiangxi, Zhejiang şi Fujian, după ce au refuzat să se înregistreze anul trecut. De asemenea, în provinciile Hebei, Anhui, Jiangxi şi Guixhou au fost demolate o serie de clădiri bisericeşti despre care autorităţile au afirmat că erau ilegale. Avertizările au venit în timp ce oficialităţile susţineau că religia este folosită pentru a submina statul. Xinhua, agenţia de ştiri chineză a spus că era nevoie de trei acţiuni pentru a rezolva problema religiei:
1. Ordinul ca toate locaşurile de închinare să fie înregistrate
2. Abordarea problemelor religioase dificile, de interes public
3. Formarea unor contingente de tineri predicatori religioşi patriotici."[1]

Să mai adăugăm la aceasta încredinţarea fermă a unor oficiau din partid potrivit căreia căderea marxim-leninismului în Europa de
publicaţia *News Network International— News Service,* ianuarie,
1996.

rezultatul direct al unei treziri spirituale creştine. Un oficial
ne înalt a spus că autorităţile chineze au oprimat Biserica
rină deoarece „am văzut ce au făcut membrii acesteia, împreună
anumite forţe străine, neprietenoase, în Polonia, Ungaria şi
Uniunea Sovietică. Nu vrem ca acest lucru să se întâmple şi în ţara
astră " Este puţină ironie în faptul că principala putere mondială
înţelege esenţa evenimentelor care au avut loc în Europa şi
defineşte lupta aceasta în termeni spirituali şi nu politici.
în fiecare zi, ştirile şi rapoartele de felul celor prezentate mai jos care vin din China, nu fac decât să confirme cât de puşi pe fapte şi cât de scrupuloşi sunt în îndeplinirea datoriei Ye Xiaowen şi angajaţii din subordinea sa, de la Ministerul Problemelor Religioase:
„Unele surse spun că tensiunile dintre forţele de securitate şi bisericile din case de pe tot cuprinsul provinciilor Henan şi Anhui au atins un nou nivel în ultimele luni, o dată cu intensificarea supravegherii din partea poliţiştilor a activităţilor bisericilor din case, confiscarea Bibliilor şi amendarea arbitrară a unor membri ai acestor biserici."
„In septembrie anul trecut, unele surse au spus că angajaţi ai sistemului de securitate din partea de nord-vest a ţinutului Anhui din regiunea Lixin, i-au arestat şi întemniţat pe creştinii din două biserici din case, după ce i-au «acuzat pe nedrept» că au furnizat informaţii despre tensiunile dintre poliţie şi bisericile din case, unor «organizaţii antichinezeşti din străinătate».
Membrii celor două biserici au fost condamnaţi la doi ani de educare prin muncă» şi au fost trimişi într-un lagăr de corecţie muncă, la minele de cărbuni din Xuancheng, situat în [s]ud-estul ţinutului Anhui."
» ursele spun că unii funcţionari de rang înalt din Ministerul [ar]"ţei Publice (PSB) din Lixin au fost iritaţi de atenţia pe care

mass-media internaţională a acordat-o arestării şi întemniţării a şase conducători ai bisericilor de casă din Lixin şi din ţinutul învecinat, Mengcheng, la sfârşitul anului 1993."
„Mai mulţi conducători de biserici au fost condamnaţi la câte doi ani de închisoare chiar şi pentru mărunta vină de-a avea o Biblie care a fost tipărită în străinătate şi pentru a fi organizat grupe de creştini care să asculte emisiuni creştine de radio transmise de la Hong Kong."
„Potrivit unei legi religioase a guvernului chinez intitulată „tripla desemnare", doar personalul eclesiastic înregistrat şi desemnat poate predica într-un anumit loc, dintr-o anumită provincie desemnată în prealabil."
„Şase lideri ai unei biserici de casă, din provincia centrală Henan, au fost condamnaţi fără proces în data de 14 august, 1994, la trei ani de închisoare, după ce au fost acuzaţi că au făcut parte dintr-o sectă religioasă scoasă în afara legii şi că au participat la activităţi antiguvernamentale.
Potrivit ziarului *South China Morning Post* din Hong Kong, cei şase lideri au fost arestaţi în timpul unei descinderi efectuate de către poliţie în luna iunie în bisericile din case neînregistrate din regiunea Zhoukou din Henan. în timpul acestei descinderi au fost arestaţi şaizeci şi opt de creştini."
De asemenea se fac noi eforturi pentru a înregistra toate întâlnirile creştine din China, după cum arată următoarele rapoarte:
„Un decret religios al Consiliului de Stat din 31 ianuarie, 1994 a cerut ca toate locurile în care se desfăşoară activităţi religioase să se înregistreze la minister. Câteva luni mai târziu, Ministerul Chinez al Problemelor Religioase a elaborat anumite reglementări naţionale care arată procedurile prin care trebuie să treacă grupurile religioase neaprobate pentru a-şi înregistra locurile de întâlnire la guvern.

n si aceste proceduri au fost elaborate cu scopul de a stan-
A diza procesul înregistrării religioase, ele conţineau o serie de
1 mente despre care analiştii au spus că erau problematice pentru
creştinii din bisericile de casă neînregistrate din China. De pildă,
rrivit Centrului Chinez de Monitorizare a Activităţii Bisericii din
China, grupurilor bisericeşti li se cere să accepte interpretarea
"ngustă pe care guvernul o dă ideii de activitate religioasă «legitimă»
pentru a putea fi înregistrare.
Mulţi lideri ai bisericilor din case au susţinut că înregistrarea la guvern ar compromite credinţa lor religioasă prin recunoaşterea faptului că autoritatea ultimă aparţine statului. De asemenea, ei se tem că aceasta i-ar supune pe membrii lor la numeroase restricţii."
„Potrivit agenţiei chineze de ştiri, Xinhua, noul ordin de înregistrare a venit în timp ce unii oficiali ai guvernului pretindeau că religia era folosită pentru a submina statul. «Cei care se folosesc de religie pentru a se amesteca în problemele administrative, juridice, marţiale, educaţionale, sociale sau de altă natură, mai ales cei care profită de anumite chestiuni religioase pentru a diviza ţara trebuie să fie reprimaţi potrivit legii», a declarat consilierul de stat Ismail Amat citat de agenţia de ştiri Xinhua."
Uneori rezultatele par să semene cu o reîntoarcere la zilele din perioada Revoluţiei Culturale:
„Potrivit relatării provenite din partea unei victime, Xu Fang, o tânără în vârstă de 21 de ani din ţinutul Ankang, în data de 27 martie, 1993, poliţia a atacat un grup de credincioşi care participau la o întâlnire religioasă. Această relatare a fost pusă la dispoziţia organizaţiei Asia Watch de către surse din biserica protestantă. Opt sau nouă ofiţeri din Ministerul Siguranţei Publice au pătruns în locul _ avea loc întâlnirea şi «fără nici o explicaţie au început să ne u bate şi să le pună cătuşe la mâini celor cinci oaspeţi din ng», trei bărbaţi şi două femei. Cei cinci au fost vizaţi în mod eoarece autorităţile îi suspectau de legături cu străinii.

I-au dezbrăcat pe cei trei fraţi până la brâu şi le-au forţat pe femei să stea alături de ei. Nu numai că autorităţile i-au bătut, ci i-au forţat şi pe cei douăzeci şi şase de localnici să le dea fiecăruia câte 100 de lovituri cu beţe de bambus. Dacă refuzau, autorităţile îi băteau şi pe aceştia la rândul lor. Cei trei au fost bătuţi până ce au ajuns plini de sânge, având răni deschise adânci şi leziuni pe tot corpul. De parcă o asemenea bătaie violentă nu ar fi fost de-ajuns, i-au suspendat apoi şi au început să-i bată din nou pe spate. Au continuat aşa, până ce victimele şi-au pierdut cunoştinţa şi de-abia mai respirau. Auzeam doar sunetul loviturilor şi înjurăturile ofiţerilor.
Şi cele două femei din Ankang au fost bătute cu sălbăticie. Au leşinat şi după ce şi-au revenit şi-au dat

seama că «fuseserăm puse pe sobă şi pe spatele nostru fusese aşezată o piatră de moară grea de vreo 60 de kilograme, în timp ce continuau să ne bată cu bâtele. De asemenea . . . ne-au sfâşiat pantalonii. .. folosind cele mai crude metode pentru a ne lovi peste cele mai intime zone ale corpului.»
în dimineaţa următoare, victimele au fost trimise la postul de poliţie din Taoyuan şi apoi luate la Ministerul Siguranţei Publice din Liuia. Dar ofiţerii de acolo au refuzat să le accepte şi le-au trimis înapoi la Taoyuan unde au rămas timp de opt zile în condiţiile cele mai mizere. După ce ofiţerii şi-au dat seama de gravitatea rănilor lui Lai, a fost chemat un doctor care să le acorde o asistenţă medicală minimă.
Gardienii şi-au dat seama că putea să moară în orice clipă şi l-au forţat să părăsească încăperea. Cu greu, abia mergând, mai mult târându-se a parcurs o distanţă de vreo zece kilometri. . . şi în cele din urmă s-a prăbuşit. Localnicii l-au găsit şi l-au dus într-una din casele de acolo, dar după o zi şi o noapte a murit.
După ce membrii familiei sale, care auziseră că fusese eliberat, i-au găsit trupul pe marginea drumului, au cerut explicaţii la biroul MSP din Xunyang. Potrivit autopsiei poliţiei, Lai a murit datorita unei boli."
Biserica în acţiune ^J±
n si persecuţia bisericii din case continuă, putem fi siguri de „]ucrurii: evangheliştii itineranţi vor continua să fie itineranţi, i biserica din case va continua să crească.
Trebuie să arătăm că bisericile aprobate de TSPM (Mişcarea Patriotică Independentă) şi care se află în principalele oraşe, au fost şi continuă să fie evanghelice. Membrii lor, şi adesea şi pas-rii lor şi-au adus o contribuţie însemnată la trezirea spirituală din China. Această contribuţie poate să-şi piardă din importanţă pe măsură ce sunt pregătiţi noi pastori la seminariile teologice oficiale din China, care sunt sub controlul TSPM, şi îi înlocuiesc pe pastorii mai în vârstă care au slujit la amvoane la începutul anilor 1980 mai degrabă din necesitate decât din propria lor alegere.
Biserica oficială Independentă seamănă în multe feluri cu Asociaţia Naţională a Evanghelicilor (NAE) şi cu alte organizaţii evanghelice similare din Statele Unite. Deşi reprezintă un for de conducere, cei din vârful TSPM din Beijing seamănă mai mult, din punct de vedere al teologiei şi al principiilor practice cu Consiliul Naţional al Bisericilor şi cu alte organizaţii ecumenice asemănătoare. In loc să predice adevărul absolut al lui Isus Hristos, conducerea TSPM este mai preocupată de poziţia ei de autoritate. Cum răspunde Biserica la aceste încercări de intimidare? „Suntem ca un mare foc de savană. Când ne calcă în picioare, ies scântei şi iasca, adică inimile uscate ale socialiştilor, se aprinde, Şi astfel se naşte o nouă flacără. Trezirea spirituală poate fi oprită numai dacă cei credincioşi se răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, ?!. sa ne fetească Domnul, nu vom face acest lucru. Guvernul este putincios. In fond, ce ne-ar mai putea face şi nu ne-au făcut ^Ja- Se întâmplă aşa cum a spus Domnul nostru Isus Hristos: zidi Biserica Mea şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui." •, ' un oficial din guvern s-a aplecat asupra unei mici
Care ?edea pe scaun în faţa lui. Bătu cu pumnul în birou şi

rosti şuierând printre dinţi: „Trebuie să opreşti întâlnirile. Acum sunteţi peste 98 de milioane."[2]
Imediat şi-a dat seama de ce făcuse dar era prea târziu. Din greşeală, într-un moment de furie, îi spuse-se liderului unei biserici de casă numărul estimat de guvern al credincioşilor din China. Numărul era semnificativ, şi este dublu faţă de numărul membrilor partidului comunist din China.
Acel funcţionar comunist, ca şi liderul bisericii de casă, ştie că această creştere nu poate fi oprită, după cum o persoană nu poate stinge un foc de savană cu o pânză de sac udă. Cuvintele lui Isus: „Voi zidi Biserica mea şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui", se împlinesc în fiecare zi în China - nu în sute, ci în mii de oameni, nu doar în sate, ci şi în oraşe.
Această Biserică are un program bine definit, şi în prezent are două ţeluri:
1. Să transforme China într-o naţiune creştină, „aşa cum a fost America", după o expresie a lor.
2. Până în anul 2005, să facă din China ţara cu cei mai mulţi misionari trimişi în toată lumea.

Armata lui Dumnezeu se află deja pe drumul împlinirii viziunii ei. Invitaţia a fost lansată pentru mii de creştini chinezi din străinătate — intelectuali, oameni de carieră, doctori, oameni de ştiinţă, experţi în computere — de-a se întoarce în ţara de baştină şi de a-şi folosi cunoştinţele în evanghelizarea lumii. Şi mulţi au dat curs chemării.
Cât despre trimiterea de misionari, există deja sute dintre ei in ţările vecine cu China, dintre care multe sunt dominate de musulmani. Singura problemă este obţinerea vizelor.

^Cifrele diferă când este vorba despre numărul creştinilor din Biserica-Liderii bisericilor din case nu sunt atât de preocupaţi de cifre cât de calitatea credincioşilor individuali.

Biseric
a în acţiune

21

„Vize? Ce sunt alea?" a întrebat un misionar creştin. Apoi, privind în jos, a făcut un pas şi a exclamat: „Frate, avem două picioare. Asta e tot ce ne trebuie - picioarele şi asta." Spunând aceste cuvinte el îşi ridică Biblia. „Isus nu ne-a spus că avem nevoie de viză. A spus doar: «Mergeţi!» Ascultăm porunca Lui şi mergem, doi câte doi. Nu avem portofel, haine de schimb sau încălţăminte. Nu salutăm pe nimeni pe drum. Dumnezeu ne conduce la o casă şi când intrăm ştim dacă suntem sau nu bineveniţi." Obţinerea unei vize sau efectuarea unor pregătiri pentru a fi primiţi le sunt la fel de străine acestor misionari, pe cât le este de străină ideea de a-şi asigura un suport financiar pentru cazare si acoperirea costurilor de trai curent. *

Există mai multe aspecte ale creşterii bisericii din China asupra cărora trebuie sa zăbovim un timp mai îndelungat. Unele sunt negative, altele foarte pozitive. Să le analizăm rând pe rând
. *Voi alert*

EREZII CREŞTINE

• *cine v-a tăiat calea ca să n-ascultaţi de adevăr?" —Pavel*

Creşterea explozivă a Bisericii, fără o conducere de generaţia a doua, nu se face fără dificultăţi. In capul listei cu probleme sunt ereziile.

în timp ce se plimba pe câmp, un om care se îndepărtase de Domnul a căzut într-o fântână părăsită şi a aterizat cu capul în jos. Fântâna nu era suficient de largă pentru a se putea întoarce şi, de aceea, a început să se roage: „Doamne, dacă mă vei scoate de aici, Te voi urma pentru totdeauna." Striga după ajutor, dar ştia ca era în zadar. Nimeni n-a trecut vreodată prin acea zonă pustie. Sângele a continuat să i se scurgă în cap, şi era din ce în ce mai slăbit pentru a mai putea striga după ajutor. Deodată, a auzit voci şi nu a trecut mult timp până ce simţi o frânghie care i se înfăşură în jurul picioarelor. Curând se trezi afară, întins pe iarbă şi trăgând în piept cu nesaţ aerul proaspăt. Acum conduce un grup de peste 10.000 de oameni care cred că singurul mod de a te ruga este stând în cap. ceasta erezie poate face Bisericii ceea ce nu pot face comuniştii. emele nu vin doar de la ateii care spun că nu există Dumnezeu; Vln Şl P"n ce i care au adoptat unele concepţii ciudate - şi de ori anticreştine - datorită lipsei de pregătire biblică.

n MacMillan, teolog şi jurnalist asiatic de la organizaţia , og Network International scrie:

77

78 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*

„O altă erezie ce s-a dovedit a avea consecinţe serioase a fost descoperită în 1988, în provincia centrală Hubei. Doi lucrători ai unei agenţii misionare evanghelice din Hong Kong au dat peste un tânăr foarte abătut, căruia îi curgea sânge din nas şi care se bătea cu palma pe frunte, bâiguind neîncetat: «Trebuie să aud vocea trebuie să aud vocea!...» După ce s-a mai potolit, le-a spus că bătrânii bisericii îi dăduseră termen până în ziua de 22 a lunii ca să audă vocea lui Dumnezeu. Dacă nu avea să audă vocea, va fi condamnat pentru veşnicie. Nu e de mirare că era într-o stare atât de jalnică. Era ora 21:30 în seara zilei de 21. Mai târziu, cei doi vizitatori au aflat că tânărul respectiv s-a sinucis. Acest tânăr aparţinea grupării cunoscute uneori sub numele de „secta vocii audibile". Pe la începutul anilor 1980, fondatorul ei primise o pagină din Scriptură. Fragmentul respectiv era o pagină din cartea *Faptele apostolilor,* mai exact, din capitolul nouă, despre istoria experienţei convertirii apostolului Pavel pe drumul Damascului. Pastorul a tras concluzia că „putem şti că suntem mântuiţi atunci când Isus ne vorbeşte astfel încât să-L auzim cu urechile noastre."[1]

Pe măsură ce mişcarea aceasta a pastorului s-a dezvoltat, prezbiterii nou-numiţi au făcut abuz de putere după cum reiese din anumite rapoarte, spunând anumitor oameni tulburaţi: „Trebuie să auziţi vocea până în data cutare, sau altfel nu vă veţi putea alătura nouă, şi nu puteţi fi mântuiţi." Secta, care acum are mii de adepţi în multe provincii, înregistrează o rată a sinuciderii suspect de mare printre adepţii ei.

Un al treilea exemplu de erezie vine chiar din Henan, provincia din care a început trezirea spirituală şi unde există, potrivit estimărilor, vreo 10 milioane de creştini. O anumită mişcare, cunoscută sub diverse nume, le cere credincioşilor să ia parte la o perioadă de iniţiere de trei zile, care are loc într-o încăpere întunecată, deoarece liderii îi învaţă că Duhul Sfânt coboară mai uşor peste poporul Său, când luminile sunt stinse. Cele trei zile reprezintă o perioadă extrem de încordată. Mai întâi, noii adepP

″ despre biserică. Li se spune că „adevărata" interpretare a
"ildd talanţilor, care se află în Matei 25, este că „cei care sunt
P I cu norma întreagă au cinci talanţi; cei care au jumătate de
ă au doi talanţi, şi oamenii obişnuiţi au doar unul." Cei care
A u aceste lucruri accentuează importanţa celor cinci talanţi -
P căci atunci răsplătirea este cea mai mare".

Totuşi în pofida elitismului şi a exclusivismului ei, se spune că mişcarea aceasta are un caracter evanghelistic agresiv. Există câteva zeci de mii de credincioşi din provincia Henan care susţin că sunt membri ai acestei grupări, şi se crede că există peste 2.000 de evanghelişti în alte provincii care răspândesc acest mesaj. Totuşi, un evanghelist itinerant din partea de nord a provinciei Jiangsu s-a plâns: „Este tragic faptul că ei merg numai la alte biserici pentru a fura oi; nu merg la necreştini pentru a încerca să-i convertească la Hristos!"

Aceste secte eretice reprezintă o progresie. Prima erezie a apărut ca urmare a unei experienţe neobişnuite care, în absenţa unei conduceri mature şi a Bibliilor, a prins rădăcini şi s-a răspândit. A doua a fost de fapt bazată pe Scriptură, dar pentru că nu au avut întreaga Biblie s-a ajuns la un mesaj dezechilibrat. Cea de-a treia sectă a avut Scriptura, şi totuşi au răspândit această erezie din ignoranţă şi mândrie.

Un fapt este limpede: erezia a prins asemenea rădăcini în oiserica chineză, încât nu se mai poate spune că ea are drept cauză doar numărul mare de convertiri, care depăşesc capacitatea Bisericii de a uceniciza.

in timpul unei călătorii în China, pe care am făcut-o în luna
nie, de la Kunming, din sudul extrem, până la Beijing, în partea
e nord, am intervievat doisprezece lideri-cheie ai bisericii din
' mtre care unsprezece au confirmat că erezia, după părerea
Ch' C "Pro^ema majoră căreia Biserica trebuie să-i facă faţă în
a e astăzi." Opt dintre ei au folosit chiar cuvântul „criză" cu
eteri« la această problemă.

80 jfc

Unul dintre liderii din Beijing a spus: „Ori de câte ori are loc o trezire spirituală, trebuie să ne aşteptăm la o reacţie a diavolului şi naşterea unei erezii este o tactică previzibilă; de aceea, nu suntem surprinşi să vedem apariţia unor erezii. Ceea ce ne preocupă cu adevărat este faptul că actualele condiţii din China sunt ideale pentru răspândirea ereziilor şi astfel, pe ansamblu, avantajele întregii treziri spirituale ar putea fi în realitate dezavantaje."

Am putut distinge două grupe de factori în explicaţiile lor cu privire la răspândirea trezirii, iar acestea ar putea fi etichetate drept „inevitabili" şi „evitabili". Prima se referă la acele condiţii care sunt caracteristice oricărei treziri spirituale de oriunde, unde creşterea explozivă face ca ucenicizarea corespunzătoare a noilor convertiţi să fie o adevărată problemă — mai ales într-o societate închisă, lăsând astfel o uşă deschisă pentru erezii.

Cel de-al doilea set de factori, al celor care pot fi evitaţi, este mai semnificativ. Ei reprezintă slăbiciuni care nu au fost încă rezolvate sau abordări deliberate, fie din partea bisericii, fie din partea statului, care de fapt dau ereziei un impuls şi mai mare. Un lider al unei biserici de casă din Shanghai a spus: „Parţial este vina noastră că ereziile se răspândesc în acest ritm."

Ar fi greşit să spunem că prin convertirea rapidă a oamenilor la Hristos, Trupul lui Hristos va beneficia, dar unii creştini chinezi sunt tentaţi să gândească astfel. Dacă în timpul trezirii din China

rata de creştere a numărului de credincioşi este estimată la 20.000 de convertiri pe zi, provocarea care stă înaintea bisericii în ce priveşte ucenicizarea este unică în toată istoria creştinătăţii.
Apoi mai există problemele cauzate de mărimea şi înapoierea ţării. Oamenii sunt prea săraci pentru a participa la seminarii de ucenicizare. Cei mai mulţi oameni de la ţară abia au făcut câteva clase şi analfabetismul ajunge până la 80% din populaţie în unele provincii rurale. Prin urmare, cărţile aflate în circulaţie au o utilitate limitată.
Erezii creştine
81
Dacă mai luăm în considerare şi faptul că nou-convertiţii provin dntr-un mediu şamanist, unde vrăjitoria şi actele de magie sunt larg - ândite atunci vedem că le este foarte greu, în absenţa unei în-*r'ţ*"turi sănătoase, să se lase imediat de obiceiurile lor superstiţioase. Erezia slujeşte, de asemenea, ca o scuză pentru guvern, ca ast-f 1 acesta să reprime toate „religiile şi superstiţiile". Nu se face nici o distincţie între cele două. Un raport recent de la Human Rights Watch/Asia (Organizaţia de Monitorizare a Drepturilor Omului/ Asia) cu titlul: *China: Persecutarea unei secte protestante,* prezenta în mod detaliat reprimarea unei secte numite „Strigătorii". Această sectă fusese iniţiată şi condusă de un chinez care locuia în Statele Unite, şi care acum nu mai este în viaţă — Li Chang Shou, cunoscut cel mai adesea sub numele de Witness Lee. Deşi odinioară fusese un ucenic al lui Watchman Nee, orice asemănări se opresc aici. Nu vrem să facem referire la validitatea acestei secte şi a teologiei lor, ci mai degrabă să remarcăm că guvernul o consideră a fi o „legătură străină". Reprimarea ei ar putea fi modelul pentru reprimarea oricărui alt grup creştin.
înainte de a fi prea critici faţă de guvernul chinez, trebuie să luăm în calcul convingerea acestuia că prezenţa creştinismului a fost răspunzătoare pentru răsturnarea marxismului în Europa. Mai important decât atât, guvernul are grijă să le arate oamenilor din popor cum au reuşit ereziile creştine să întoarcă ţara pe dos cu un secol mai înainte.
Ron MacMillan rezumă acest lucru în felul următor: in 1836, un tânăr pe nume Hong Xiuquan a primit o broşură !a un misionar protestant. El a păstrat această broşură timp de ¸ase ani fără a se uita prin ea, dar apoi, într-o dimineaţă avu un vis at. In vis s-a întâlnit cu un om cu barbă căruia i se adresă cu it ui de „frate mai mare". Acest bărbat îi dărui o sabie şi îl instrui [r] a de a le face de petrecanie spiritelor rele. După ce se trezi, roşura şi făcu legătura. Bărbatul din vis era Isus Hristos, iar [ong trebui]e să fie fratele lui mai tânăr.
de la
82 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*
în 1849 el avea 10.000 de urmaşi, în 1850, 20.000. în 1853 era pornit la război. Chemarea lui cerească i-a inspirat pe urmaşii lui să lupte, şi în acel an au capturat marele oraş Nanking şi au ajuns să controleze o mare parte din sudul Chinei. Guvernul de la Peking a intrat în panică şi a făcut apel la armate străine pentru a înăbuşi în 1864, această rebeliune cunoscută sub numele de Taiping.
Chinezii au memorie bună, şi originile rebeliunii Taiping le sunt cunoscute conducătorilor Chinei de azi. In contextul evenimentelor din Europa de Est care au adus din nou în prim-plan puterea Bisericii în promovarea schimbării politice, e lesne de înţeles de ce liderii chinezi sunt atât de neliniştiţi cu privire la potenţialul mişcărilor eretice; aceştia sunt, de asemenea, paranoici când vine vorba despre cei care au tendinţe antiguvernamentale.
Cu toate acestea, trebuie să recunoaştem că majoritatea liderilor bisericilor din case admit că pentru moment erezia este mai degrabă un pericol potenţial şi nu unul real; ei sunt încrezători că biserica nu va fi devastată de erezie. Cele mai mari misiuni evanghelice cu sediul în Hong Kong sunt în principiu de acord cu aceasta, şi toate desfăşoară proiecte la scară mare pentru a oferi o educaţie teologică consistentă pastorilor şi evangheliştilor din bisericile de casă. Pericolele sunt evidente, dar ei sunt încrezători. Această încredere provine din experienţa creştină chineză unică din perioada de după război.
După cum spunea un evanghelist al unei biserici de casă din Shanghai: „Am avut de înfruntat Revoluţia Culturală a lui Mao din anii 1960 şi am ieşit biruitori; acum avem de înfruntat revoluţia vrăjitoriei pe care o iscă diavolul - aceasta va fi mai greu de câştigat!" Dar, adăugă el, „Biserica din China nu a ieşit cu totul din foc; am învăţat o lecţie spirituală în urma Revoluţiei Culturale care ne va ajuta să trecem prin această revoluţie, şi anume, că Dumnezeu îşi încearcă poporul prin foc!"

8
MĂCELĂRIREA INOCENŢILOR

„Creşteţi şi înmulţiţi-vă..." —Dumnezeu

Pe vremea noastră," spuse bătrânul cu un aer sfătos, „nu obişnuiam să mergem atât de aproape, şi cu siguranţă nu ne ţineam de mână în public."

Soţia lui se întinse parcă într-adins şi-i luă mâna bătătorită într-a sa, zâmbi şi spuse cu o voce care trăda sentimente amestecate: „Lucrurile... s-au schimbat."

In acel moment, una dintre acele „schimbări" produse o separare bruscă între un tânăr şi iubita lui care se plimbau împreună în apropiere. Se distanţară unul de celălalt, căci tânăra strigase cu patimă: „Dar vreau o familie, un băiat şi o fată!"

El îi luă din nou mâna şi o strânse într-a lui, continuându-şi plimbarea. De această dată, ea lăsă privirile în jos cu tristeţe, iar el continuă să privească înainte fără ţintă.

Cei doi nu găseau nici o mângâiere în a şti că problema lor nu era unică. Era aceeaşi povară sub care se aflau 150 de milioane de alţi tineri care voiau să se căsătorească şi să aibă o familie. Nici vorbă de sporovăială plină de încântare despre invitaţiile şi toaletele de nuntă, nici pomeneală de discuţii despre masa de sărbătoare şi despre alegerea locului pentru luna de miere. Ei aveau de discutat o problemă mult mai dificilă.

83

84 ffi Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Mao*

Tocmai terminaseră o altă sesiune de educaţie premaritală pe care guvernul le-o impunea înainte de a le acorda certificatul de căsătorie. Trecuseră şi de examinarea medicală premaritală obligatorie în timpul căreia au fost verificaţi dacă nu cumva suferă de vreo „disfuncţionalitate genetică" sau de o boală gravă. Doctorii aflaţi în serviciul guvernului le dăduseră rezultatele: nici unul dintre ei nu suferea de o boală gravă şi nici un membru din familiile lor nu prezenta vreo „dereglare mintală". Prin urmare, nu era necesară sterilizarea înainte de căsătorie. Toate păreau să fie în regulă, dar mai trebuiau să treacă următorul obstacol major.

— Aproape că-mi doresc să fi avut într-adevăr un unchi nebun, ca să fiu sterilizată - astfel, alţii ar lua decizia în locul nostru, îi spuse tânăra iubitului ei.

— Nu, nu spune asta, ceru el rugător. Vrem să avem copii. Avem nevoie de un fiu, dar vrem şi o fată. Orice copil vom avea, va fi un dar special. O privi în ochi şi îi luă mâinile într-ale lui. Ascultă! Ceea ce vrem este imposibil. Nu putem avea mai mult de un copil decât dacă ne mutăm la ţară. Eşti învăţătoare. Eu sunt inginer. Ne-am putea pierde amândoi slujbele dacă avem mai mult de un copil.

— Şi desigur, copilul trebuie să fie băiat! .

Se distanţară din nou. El îşi îndesă mâinile în buzunare şi con-tinuară să meargă. Ştiau prea bine legea. Primul ministru însuşi anunţase pe postul de televiziune că cei care încalcă politica „un singur copil" trebuie pedepsiţi - „pedepsiţi cu asprime." Le spusese oamenilor că, la o populaţie de 1,2 miliarde, trebuie să fie mult mai exigenţi în campania de limitare a creşterii populaţiei.

O altă oficialitate a luat, de asemenea, cuvântul în faţa camerelor TV. A explicat într-o manieră blândă, ca o bunicuţă, că nu era o problemă chiar atât de serioasă. „Noi vă vom ajuta să respectaţi acest plafon. în ţara noastră există peste un milion de asociaţii care

ă de planificarea familială şi 330.000 de lucrători gata să vă
la implementarea noului program. Nu vă va costa nimic.
face parte din preocuparea guvernului pentru bunăstarea
tră " Pe măsură ce această funcţionară începea să adopte
ui primului ministru, camerele TV surprinseră foarte bine dis-
riţia bruscă a zâmbetului cald: „Planul va fi implementat prin
forţă " Zâmbetul reveni când ea le reaminti: „Pe lângă specialiştii
uvernului, 80 de milioane de lucrători voluntari în domeniul
controlului naşterilor sunt gata să acorde asistenţă - mai ales celor
proaspăt căsătoriţi şi cuplurilor tinere care se gândesc la căsătorie."

Vocea tinerei femei deveni mai dură în timp ce se adresă ecranului TV: „Dar dacă primul copil este o

fată? Minunatul nostru guvern a importat 75.000 de ecografe pentru a ne ajuta să ştim dacă vom avea băiat sau fetiţă. Ei ne vor destăinui noua această informaţie importantă, dar ŞI conducătorului local de planificare familială. Dar dacă este fată?" Atât tânărul cât şi tânăra cunoşteau o statistică pe care consilierul de la televizor nu o prezentase, şi anume că 97,5% dintre avorturile din China erau făcute asupra fetuşilor de sex feminin.
De asemenea, ei auziseră rapoarte îngrozitoare despre care ştiau că sunt adevărate. De pildă, o femeie dintr-un sat a fost practic lăudată în ziar, ca să nu mai vorbim de condamnare, pentru că şi-a înecat cinci dintre nou-născuţii ei, deoarece erau fete. Ea dorea să fie o bună cetăţeană şi să-i dăruiască soţului ei un fiu.
Tânărul cuplu ştia ce sfat va primi de la consilieri. în oraşe, avorturile nu numai că puteau fi făcute la cerere; femeilor li se cerea să avorteze. Nu conta în ce lună era întreruptă sarcina. De fapt, cu înţelegeau „problema" şi aveau grijă ca bebeluşul să se [nas]că „mort".
[sa]te, tatăl sau vecinii aveau grijă de detalii, dacă **nu era nici** [un] medic prm zonă.

86 ffi Triumful lui H R1S T O S *în ţara preşedintelui Mao*

„Dacă vom avea o fată, nu va avea nici o problemă în a-şi găsi un soţ. Consilierii uitaseră să menţioneze că există 29 de bărbaţi necăsătoriţi pentru fiecare femeie necăsătorită între 25 şi 49 de ani," spuse tânărul.
„Da, ca în Yunnan - o sută de burlaci gata de însurătoare, dar nici o tânără necăsătorită. Vom ajunge să fim o societate formată exclusiv din bărbaţi."
Se opriră pentru a se aşeza pe un povârniş acoperit de iarbă. Tânărul se lăsă pe spate şi îşi puse mâna sub cap, în timp ce ea fixa un punct sus pe cer.
„Ce societate minunantă avem," spuse el cu sarcasm. Ne îndrăgostim. Vrem să ne căsătorim. Ne testează pentru a vedea dacă nu avem nebuni în spiţa neamului, dacă nu suntem bolnavi de sifilis sau SIDA. Deci, nu-i aşa că suntem norocoşi? Nici unul dintre noi nu trebuie sterilizat. Deci ne căsătorim, avem primul copil, şi dacă se descoperă că va fi o fată, putem benefica de un avort gratuit".
„Sau, putem să avem o fetiţă ... şi ..."
„Da, ne-am putea muta la fermă. Avem amândoi unchi şi mătuşi care locuiesc la ferme . . . acolo am putea avea un al doilea copil. Poate va fi băiat."
„Şi dacă nu va fi?" „încercăm din nou?"
„Sigur, ca verişorul nostru, ca să plătim apoi guvernului 2.000 yuan - salariul pe douăzeci de luni! Nu, mulţumesc!"
Tânăra se aplecă asupra lui şi îl mângâie blând pe faţă. „Băiat sau fată, vreau acest copil, şi vreau să fiu soţia ta. El nu se mişcă. „Cel puţin şi sinuciderea asistată este gratuită." Se priviră unul pe celălalt şi nici unul nu zâmbea.
Acest şir de evenimente continuă şi în cazul altor milioane de tineri. Campania a început prin eliminarea celor retardaţi. Cu mare

Măcelărirea inocenţilor ffi *87*

~ rkie guvernul a anunţat că în ultimii patru ani, doar în provin-■ Cansu 260.000 de oamenii etichetaţi ca „retardaţi" au fost sterilizaţi.
Cei sănătoşi se căsătoresc, dar pot avea un singur copil dacă trăiesc la oraş. Pot avea doar doi copii dacă trăiesc la ţară. Se poate f re avort gratuit pentru celelalte sarcini, chiar până în ceasul naşterii. Dacă acelui copil i se îngăduie să trăiască, părinţii vor fi etichetaţi drept „reacţionari".
Cei doi bătrâni de pe banca din parc se gândeau la problemele cu care s-a confruntat în trecut generatia lor — şi la problemele cărora trebuiau să le facă faţă de acum înainte ca generaţie mai în vârstă. Avuseseră şi ei momentele lor de tensiune şi îngrijorare maximă. Recent apăruse în ziare o declaraţie a unui oficial guvernamental referitoare la „bătrânii ţării noastre". Declaraţia făcea ca banca din parc să aducă mai curând a loc de blestem decât a loc de odihnă. Nu mai era nevoie de o sesiune de consiliere postmari-tală pentru a înţelege că afirmaţiile oficialităţii guvernamentale însemnau de fapt execuţie planificată - de la sterilizare, la avort, la pruncucidere şi eutanasie.
Ironia tragică e că această politică este susţinută şi pusă în practică de aceiaşi oameni care spumegă de furie la auzirea numelui lui Adolf Hitler. Cu toate acestea, ei pun în practică o mare parte a lucrării lui, *Mein Kampf* - şi nu este nimeni care să-i oprească. Unde este Dumnezeu în această imagine?
Cartea Genezei ne spune că pământul şi sămânţa merg împreuna ca dragostea şi căsătoria. Când Dumnezeu a luat un pumn de .arană în mâinile Sale sfinte şi a suflat viaţă asupra ei, suflarea lui [rnnezeu a]

intrat în om. De atunci, fiecare sămânţă este sacră şi P [rt]e a lucrării mâinilor Sale îndemânatice; suflarea Lui va fi acolo [e]rtilizare până la moarte, când ţărâna se va întoarce în ţărână [§1 suflar]ea îşi va împlini destinul ei etern.

88$ Triumful lui HRISTOS *în ţara preşedinteluiMao*

Credincioşii chinezi se luptă plini de curaj să-şi trăiască viaţa în conformitate cu convingerile pe care le au. Refuză să facă avorturi şi aleg să suporte consecinţele acestui refuz. Dumnezeu nu i-[a] uitat, după cum arată clar următoarea ilustraţie.

Un nou evanghelist itinerant călătorea pe jos din sat în sat în China, în preajma Crăciunului. Făcuse deja câţiva convertiţi în primele cinci sate, şi se apropia de al şaselea. Nu ştia că avea să treacă printr-o întâmplare, care privita retrospectiv, părea să fie o reeditare a episodului din Betleem. Aceasta este relatarea, în propriile lui cuvinte:

„Bun găsit!" am dat eu bineţe unui grup de săteni. „Am o veste bună . . ."

Un om m-a întrerupt: „Aici nu avem decât veşti proaste," spuse el iritat. „Tocmai s-a furat bebeluşul unei familii."

In China, unde cuplurilor li se impune prin lege să aibă doar un copil, răpirea şi vânzarea de bebeluşi nu este ceva ieşit din comun. Am cerut să văd familia, gândindu-mă că aş putea să-i ajut. I-am găsit tare abătuţi.

„îmi pare rău de ce vi s-a întâmplat", le-am spus. „Dar ştiu pe cineva care vă poate ajuta — Dumnezeu. Daţi-mi voie să mă rog Lui în numele vostru."

N-am văzut nici o reacţie pe feţele lor acoperite de tristeţe. Cu toate acestea, am început să mă rog, simţindu-mă foarte stânjenit. „Tată iubit, cu mulţi ani în urmă, în aceeaşi perioadă a anului, ai trimis un copil în lume şi ne-ai salvat pe toţi. îţi cer să aduci înapoi copilul acestui cuplu şi să îndepărtezi tristeţea din acest sat. Amin."

Deodată tânărul tată izbucni: „Ia mai taci din gură şi şterge-o de aici. Ne-am rugat la zeii noştri şi nu s-a întâmplat nimic. De ce zeii tăi ar fi mai deosebiţi?" Apoi oamenii m-au îmbrâncit afară şi m-au forţat să părăsesc satul.

Măcelărirea inocenţilor ^ *89*

A/i m simţit ca o epavă, umilit şi cu ochii în lacrimi şi am ip- către Dumnezeu. Apoi m-am gândit la sărbătoarea
început sa
ii Domnului. Fiul lui Dumnezeu venise în lume ştiind că va
f dispreţuit, neînţeles şi apoi răstignit. Cu toate acestea, a venit.
M m gândit apoi cum venisem în acel sat aşteptându-mă să fiu
■ it ca un erou. în loc de aceasta, fusesem tratat la fel ca Isus.

Atunci am ştiut că trebuia să mă întorc în sat, deşi fusesem dispreţuit, pentru a călca pe urmele paşilor Stăpânului meu, ducând oamenilor Vestea Sa Bună. El a avut acest curaj. Şi eu trebuie să-l am.

Deşi eram înfricoşat, m-am întors agale spre sat. Deodată, în atmosfera liniştită a acelei după-amiezi târzii, am auzit plânsetul unui copil venind dinspre ghizdurile unei fântâni vechi. Uitându-mă înăuntru am văzut că faţa copilaşului era vânătă. M-am aplecat să-l iau în braţe pentru a-l încălzi şi atunci mi-am dat seama că fusese lăsat acolo să moară deoarece era vorba despre o fetiţă. în China, oamenii care cumpără copii răpiţi vor doar băieţi.

în timp ce mă apropiam de sat, oamenii au venit alergând, bucuroşi la vederea copilului. Când am văzut-o pe mamă, zâmbetul de pe faţa ei părea cel al unei sfinte. „Vino să te încălzeşti la foc," mi-a spus tatăl. „Cine este Dumnezeul acela la care te-ai rugat?" au întrebat ei acum.

Chiar în acea seară tânăra familie a crezut în Isus şi eu am învăţat o mare lecţie. Am auzit plânsetul copilului pentru că mă întorsesem înapoi ca să merg iarăşi în sat. Dacă nu aş fi avut curajul să duc Evanghelia în ciuda pericolului, aş fi mers într-o direcţie diferită şi nu aş mai fi găsit copilul.

u ocazia acelui Crăciun am înţeles multe despre curajul lui Isus.

venit pe pământ cu toate că ştia că aici îl aşteptau ura şi crucea, cum rugăciunea mea este: „Doamne, dă-mi mai mult curaj din [CSta care a] făcut posibilă sărbătoarea naşterii Domnului."

90 ffi Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Mao*

Această întâmplare ilustrează direcţia spre care va continua să meargă biserica din China. Indiferent dacă mesajul dragostei Lui este vestit în parcuri, pe străzile oraşelor de către evangheliştij itineranţi, sau la radio, poporul lui Dumnezeu din China răspândesc Vestea Bună că Dumnezeu a venit pe pământ ca un copil pentru a aduce speranţă şi mântuirea tuturor oamenilor -Crăciunul are loc în fiecare

zi.

FEMEI INTEGRE

„Femeile ţin pe umeri jumătate de cer.' —Mao T^edun

Se adunaseră femei din întreaga lume. Erau îmbrăcate în costumele lor naţionale şi vorbeau limbi diferite, dar veniseră cu un scop bine definit: să scrie încă un capitol al bătăliei vechi de când lumea, aceea a sexelor. Conferinţa Femeilor organizată de Naţiunile Unite a avut loc la Beijing. Zile la rând, ele şi-au susţinut diferitele puncte de vedere, au pus la încercare ospitalitatea chineză şi au făcut declaraţii presei din întreaga lume.

S-a tot vorbit despre libertate sexuală, sclavie sexuală, hărţuire sexuală şi exploatare sexuală. Cu toate acestea, abia s-a amintit un alt subiect: bărbaţii. S-au făcut numeroase strădanii pentru a evita recunoaşterea existenţei lor. Singura excepţie notabilă a fost critica virulentă a ceea ce ele au numit „trupe naziste" - forţele de securitate poliţieneşti, care uneori dau impresia că sunt buimăcite Jn faţa unor situaţii, şi de cele mai multe ori, confuze. Au fost foarte atente în alegerea limbajului folosit. Au făcut apel la „persoanele în ncţiile de conducere," cerând eliminarea „violenţei ce are ca substrat discriminarea sexuală", mai degrabă decât brutalitatea mas-na. Interpreţii au lucrat nopţile până târziu pentru a găsi noi e care să descrie ceea ce nu putea fi exprimat în mod deschis. a ° uptă dură între ceea ce era corect din punct de vedere politic ea ce era corect din punct de vedere ideologic.

91

92 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*

Dacă ar fi să ne luăm după comunicatul final, totul era num ' despre „egalitate, dezvoltare şi pace," cu formulări de felul: „Dacv lumea ar fi condusă de către femei, nu ar mai fi războaie, căci femeile sunt persoane care iubesc pacea."

La sfârşit, toate au părăsit oraşul cu o bucată de hârtie tipărită care făcea prea puţine pentru a pune capăt bătăliei vechi de când lumea. întâlnirea de la Beijing era în fond doar o conferinţă de rutină; anul viitor va avea loc alta într-o altă zonă exotică, şi apoi va fi lansată o nouă declaraţie similară celei făcute la Cairo Nairobi sau Mexico City.

Ironia este că dacă ar fi trecut dincolo de bliţurile presei venite din toată lumea şi de vocea aspră şi iritantă a Bellei Abzug, ele ar fi văzut o naţiune în care femeile au făcut într-adevăr un progres extraordinar — toate cele 600 de milioane câte sunt.

Dacă delegatele s-ar fi uitat mai cu băgare de seamă la ţara gazdă, în loc de a ponegri China, ar fi văzut că ea a suferit prefaceri enorme în privinţa rolului femeilor. Chiar mai important, ar fi remarcat că cel mai mare progres în privinţa drepturilor femeii a fost făcut în cadrul unei „instituţii" pe care cea mai mare parte a delegatelor de la Beijing o privesc cu dispreţ: creştinismul în general şi creştinismul evanghelic în special.

Dacă ar fi vorbit cu vreo credincioasă din China, în loc de a se compătimi reciproc pe aceeaşi notă plangăreaţă sau într-o manieră retorică veninoasă, ar fi văzut că cel mai mare eliberator al femeilor din întreaga istorie a fost şi încă este Isus Hristos - un bărbat, şi nu numai atât: El este Lumina care străluceşte în întuneric. Acum două mii de ani, şi din nou, în această generaţie, întunericul a refuzat pătrunderea luminii.

Dacă ar fi privit, ar fi văzut că una dintre vechile religu chinezeşti, confucianismul, susţine că femeile sunt inferioare bar-baţilordin toate punctele de vedere, şi că sunt în totalitate supuse

Femei integre

so

.. i |jn proverb confucianist spune că dacă se naşte un fiu, h ie să i se dea o bucată de jad să se joace. Dacă dintr-o greşeală Vlă a naturii, copilul este o fată, ar trebui să i se dea un ciob de Femeile de la conferinţa Naţiunilor Unite nu au făcut decât să istoria. Ele au abandonat şi bucata de jad şi ciobul de lut şi u încercat să-şi remodeleze propriul ciob de lut.

Dacă delegatele s-ar fi interesat, ar fi aflat că în China există un loc unde băiatul sau fata sunt consideraţi un dar de la Dumnezeu. Chiar dacă ultrasunetele arată că bebeluşul va fi o fată, ea nu este avortată. Mai mult, delegatele ar fi văzut că pentru credincioşii din bisericile din case, creşterea tuturor copiilor pe care Dumnezeu li-i dă este un lucru obişnuit - deşi acest lucru nu se aplică la China în general.

Dacă delegatele ar fi trecut dincolo de discuţiile despre inegalitate, ar fi văzut că atunci când misionarii

(pe care îi etichetează drept „distrugători ai culturii") au adus Evanghelia lui Isus Hristos în China, au adus, de asemenea, mesajul că femeile şi bărbaţii sunt egali înaintea lui Dumnezeu. Misionarii au ştiut şi au crezut că atât bărbaţii, cât şi femeile aveau nevoie de îngrijire medicală şi educaţie.
La fel ca în cazul întâlnirilor anterioare, credincioşii, ca şi alte fapte relevante, au fost total ignoraţi la Beijing. De pildă, misionarii creştini au fost cei care au deschis prima şcoală pentru femei în Ningbo, China, în 1844. Şaizeci de ani mai târziu, creştinii din China înfiinţaseră deja colegii misionare pentru femei în Beijing,
zhou Ş^ Nanjing, o mişcare care avea să fie considerată drept
una „foarte înţeleaptă" de către guvern, care a deschis apoi şcoli
similare. Misionarii creştini au luptat, de asemenea, împotriva
P acticii tradiţionale a înfăşării picioarelor femeii — o practică
em de crudă care simboliza oprimarea femeii într-o societate
minată de bărbaţi. Chiar şi delegatele cele mai înverşunate ar fi
unoscut meritul misionarilor de a fi eliminat această inegalitate [a] - dacă ar fi trecut dincolo de agenda care li se impusese.

Dar, deşi au avut „ochi de văzut şi urechi de auzit," nu au procedat ca atare.
Din fericire pentru ele, Evanghelia creştină a mers dincolo de locurile de întâlnire confortabile ale conferinţelor pentru femei. A ajuns în oraşe şi la ţară cu învăţătura aceasta a sanctităţii căsătoriei Aceasta, la rândul ei, a ajutat la eradicarea practicilor inumane legate de căsătoria copilelor şi a prostituţiei.
Orice istoric şi orice delegată la conferinţă, care nu s-ar fi lăsat orbită de propriile prejudecăţi, ar fi putut vedea, doar în urma unei analize fugare, că femeile au avut întotdeauna un rol proeminent în Biserica din China. Chiar înainte de Mao, cel puţin 60% dintre toţi misionarii din China erau femei. Istoria Bisericii străluceşte literalmente de prezenţa în China a „Femeilor Bibliei". Aceste femei erau în multe cazuri premergătoarele unor baze misionare ulterioare. încă de pe la 1878, Biserica Reformată din Amoy a trimis aceste femei extraordinare, „eliberate", două câte două, pentru a evangheliza satele înconjurătoare. Au mers fără pungi, fără o hrană aleasă, fără a fi însoţite de presă şi fără o agendă specială, alta decât răspândirea Evangheliei lui Hristos.
Aceste Femei ale Bibliei, ca şi suratele lor — soţiile şi mamele obişnuite — au jucat un rol inestimabil în menţinerea Bisericii, ajutând la creşterea ei, în perioada zilelor întunecate ale regimului lui Mao şi ale Revoluţiei Culturale, care a fost condusă în bună parte de doamna Mao.
Mulţi păstori au fost întemniţaţi şi femeile din biserici au fost cele care au dus mai departe flacăra Evangheliei. înflăcărate de rugăciuni fierbinţi, ele au fost cele care şi-au pus în valoare extraordinarele abilităţi în evanghelizare.
Astăzi, aceste Femei ale Bibliei, care reprezintă un extraordinar model de inspiraţie, sunt înlocuite de suratele lor mai tinere - dintre care nici una nu a participat vreodată la o conferinţa a

ite Mai mult, nici nu sunt conştiente că au fost con-victime ale opresiunii". Ele sunt pur şi simplu „evangheliste".
S" luăm, de pildă, cazul Mamei Ling. Mama Ling a fost o F meie a Bibliei din prima generaţie. Fiica ei adoptivă a reprezen-[a] doua generaţie. împreună, ele au înfiinţat peste 35 de biserici în trei provincii de coastă.
Mama Ling a devenit creştină pe când lucra ca *amah* (bonă), nentru o familie creştină din Shanghai. Când a devenit creştină, s-a hotărât să citească ea însăşi Biblia şi, ca urmare, stăpâna casei şi copiii ei au învăţat-o să scrie şi să citească.
Unui dintre copii, care este acum lider creştin în Hong Kong îşi aduce încă aminte cum o învăţa pe Mama Ling să citească în Biblie din Evanghelia după Marcu: „Şedea ceasuri întregi seara, învăţând semnele grafice şi memorând pasaje." Mai târziu, mama lui i-a îngăduit Mamei Ling să plece în satul ei pentru a-şi putea îndeplini „chemarea" de evanghelistă. „Mama mea a văzut în ea o înzestrare specială privitoare la câştigarea oamenilor pentru Domnul", spune el. „Chiar când mama Ling lucra la noi, ea aducea la Isus alte *amah* de prin împrejurimi."
Mama Ling nu a rămas multă vreme în satul ei natal. După ce a înfiinţat o bisericuţă acolo, ea şi fiica ei adoptivă au mers într-un alt sat pentru a începe o nouă misiune. Apoi au început să călătorească din sat în sat, ca femei itinerante ale Bibliei. Din când în când se întorceau la Shanghai pentru a petrece un

timp cu familia unde lucrase mai înainte.
» e necare dată când se întorcea, mama mea şi noi toţi, copiii, s rangeam în jurul Mamei Ling şi o rugam să ne istorisească pre lucrarea ei," îşi aminteşte liderul din Hong Kong. Lucrurile ^ au rămas bine întipărite în memorie sunt „semnele şi minu-Care ° însoţeau pe Mama Ling. „Ne spunea despre oameni

care se întorceau la Isus, după ce fuseseră vindecaţi sau eliberaţi de duhuri rele. După acestea, ardeau idolii şi imaginile zeilor lor şi formau o mică adunare pentru a-L lăuda pe Isus. Mama Ling le putea vorbi oamenilor din sate despre Evanghelie cu atâta emoţie şi convingere, încât oamenii începeau să plângă cu glas tare, măr-turisindu-şi public păcatele."
Intr-una din ultimele vizite ale Mamei Ling la Shanghai, ea s-a întâlnit cu liderul creştin din Hong Kong pe care-l îngrijise pe când era doar un bebeluş. Atunci i-a spus că fiica ei adoptivă a devenit şi ea evanghelistă. „Este logodită cu Isus," i-a spus ea. Fiica ei fusese condamnată într-un lagăr de muncă forţată în Anhui, şi murise acolo cu patru ani înainte. „Dar înainte de a fi arestată, fiica mea şi cu mine am călătorit peste tot, propovăduind Evanghelia. Am luat apoi legătura cu doi pastori mai în vârstă, şi ei au venit în urma noastră pentru a-i boteza pe noii credincioşi.
Mama Ling este acum trecută de 80 de ani, trăind de una singura într-un sătuc de lângă Shanghai. „Nu-mi spune femeie a Bibliei. Nu sunt vrednică de acest titlu. Sunt doar o *amah* pentru Isus." Astăzi, ea încă mai conduce sesiuni de pregătire în grup restrâns pentru femei chineze ale Bibliei mai tinere.
Oricare dintre miile de delegate ale convenţiei Naţiunilor Unite ar fi putut vizita o Biserică oficială Independentă pentru a vedea cu ochii ei că mulţi din pastorii TSPM sunt femei - aproape 14%. In douăsprezece dintre seminariile teologice aprobate oficial, femeile îi depăşesc ca număr pe cei pe care convenţia îi consideră nevrednici de a fi menţionaţi — bărbaţii. Se estimează că 70% dintre creştinii activi din China de astăzi sunt femei, şi în multe biserici, 90% din membri sunt femei.
Hotărât, „eliberarea femeilor" încă este o problemă spinoasă în China, mai ales în ce priveşte politica infamă a guvernului privind un singur copil de familie. Mai tragic este tonul adoptat de conferinţa Naţiunilor Unite. Femei din lumea întreagă — femei care îşi

" în mod justificat şi onest locul în societate — s-au întâlnit în
itala unei ţări, unde egalitatea cu bărbaţii este un fapt de viaţă,
doar un statut pe hârtie. Cu toate acestea, delegatele au părăsit
sul fără a avea cunoştinţă despre faptul că cel mai bun avocat
care l-au avut vreodată femeile - indiferent de rasă, limbă sau
ltură - este Cel care conduce vieţile atât de multor femei din
China: El este Domnul Isus Hristos.
în timpul Revoluţiei Culturale, când mulţi bărbaţi au fost trimişi la închisoare sau în lagăre de muncă forţată, multe femei au rămas acasă. Greutăţile prin care aveau să treacă nu erau cu nimic mai prejos faţă de cele ale soţilor lor; uneori erau chiar mai dificile, Cu toate că existenţa lor nu presupunea la fel de multă durere fizică (deşi multe femei în închisoare erau tratate mai rău decât bărbaţii, şi adesea de către femei), dar trebuiau să facă faţă provocării zilnice de a întreţine căminul în nişte circumstanţe extrem de dificile.
Am avut ocazia să stau de vorbă cu un cuplu reunit după o lungă perioadă de timp, în care soţul fusese închis. Stăteau pe marginea unui pat de hotel, pirpirii şi fragili, dar cu feţele strălucind de o bucurie sfântă. Păreau mai curând a fi frate şi soră, decât soţ şi soţie. Ca mulţi alţii, pe care i-am intervievat, ei nu au vorbit prea mult despre persecuţie; în schimb, s-au concentrat asupra privilegiului pe care l-au avut. Soţia începu să povestească, oprindu-se adesea, şi atunci amândoi se regăseau cu ochii şiroind de lacrimi. Apoi îşi zâmbeau, ţinându-şi mâinile strâns, în timp ce soţia continua povestirea lor:
>,j-a întâmplat deodată, deşi într-un fel ne aşteptam la acest
ucru: activistul comunist fusese la noi în casă. Eram adunaţi toţi:
cei şase copii, soţul meu şi cu mine, şi soacra mea. Ne-a cuprins
paima când am auzit ciocănitul la uşă. Veniseră să mai cureţe unul
lr>tre „elementele rele" ale revoluţiei lui Mao şi ştiam că această
raţire avea de-a face cu soţul meu. Gărzile Roşii l-au înşfăcat şi

l-au dus. In doar câteva zile au şi început defăimările. Prietenii lui de-o viaţă şi vecinii au început să-l numească trădător al revoluţiei pentru a se salva pe ei înşişi. Unii dintre ei au spus că primise bani de la creştini din America. Alţii au spus că citise o carte adusă din străinătate. Aceasta era Biblia. I s-a spus că dacă ar fi fost de acord să renunţe în public la creştinism, ar fi fost lăsat liber să se întoarcă la familia sa. Dar, desigur, a refuzat. Şi, ca alte mii de oameni dinaintea lui, a fost întemniţat pentru a fi supus unui proces de reformare a gândirii.
Rămasă acasă, am fost etichetată şi eu drept parazită. Trebuia să port stigmatul soţului meu antirevoluţionar. A fost foarte greu să supravieţuim în acele zile. Aş vrea să vă spun despre cele patru feluri de presiune la care am fost supusă în perioada acestor ani, în timpul cărora soţul meu a fose la închisoare.
Prima presiune a fost cea privitoare la împlinirea nevoilor familiei noastre formate din şase copii, soacra mea şi cu mine. Venitul meu era de optzeci de cenţi pe zi. Viaţa mea a fost asemenea vieţii lui Ilie; pur şi simplu nu ştiam ce să fac. Intr-o seară, nu am mai avut ce să le dau copiilor de mâncare; nu aveam nimic de mâncare nici pentru mine. Acum vă rog să reţineţi, noi eram «paraziţi». Soţul meu era ceea ce se numea un element negativ, antirevoluţionar. Era în închisoare.
Copiii mei nu se mai puteau juca cu cei de seama lor la şcoală. De fapt, nu mai puteau sa meargă la şcoală. Le-au pus pe cap nişte pălării de batjocură şi au fost puşi să mărşăluiască pe străzi, în timp ce alţi copii aruncau cu pietre în ei. Presiunea psihică asupra acestor copii a fost probabil mai mare decât cea fizică. Aceasta era situaţia: rafturile de la bucătărie erau goale. Am început să strig către Domnul: «Doamne, nu am decât două sticle de apă. Ce să fac?»
Şedeam aşa, perpelindu-mă ca pe jar, şi ascultându-i pe copii şi pe soacră cum dorm. Nu aveam decât o singură cameră unde dormeam toţi. Am început să mă rog: «Doamne, ce trebuie sa

c ?» Cred că El mi-a spus: «Nimic. Îngăduie-Mi să fac Eu ceva.» Cu toate acestea, încă nu m-am dus la culcare.
în dimineaţa următoare, la ora şase fără cinci - îmi aduc perfect aminte cât era ceasul - am auzit un ciocănit în uşă. Era ceva neobişnuit, deoarece era prea devreme. M-am gândit: *Probabil este liderul local de partid care vine să-mi spună că soţul meu şi-a primit răsplata cuvenită.* "Aşa se spunea în jargon despre cei care fuseseră executaţi sau care muriseră în închisoare.
Când am deschis uşa, foarte speriată, am fost surprinsă să văd în prag o doamnă de vreo 60 de ani - o străină. Mi-a spus privind cu grijă în jur: «Te-am găsit cu mare greutate. Am umblat toată noaptea. Duhul Domnului mi-a pus pe inimă să-ţi dau asta.» Mi-a înmânat un plic şi a plecat repede. Nu am mai văzut-o de atunci. Am deschis plicul şi înăuntru erau 50 de yuan (9 dolari). Asta ne era de ajuns pentru hrana pe două luni. Am plâns când mi-am dat seama de felul în care s-a îngrijit Dumnezeu de noi. M-am dus înapoi la culcare şi m-am odihnit.
In anii ce au urmat, nu m-am mai îngrijorat niciodată în legătură cu hrana. In fiecare lună, cineva reuşea cumva să-mi trimită bani prin poştă sau să mi-i strecoare discret pe sub uşă. Nu ştiu cum, dar vreau să vă spun un lucru: în timpul acestor douăzeci şi unu de ani am avut întotdeauna ce să mâncăm. Nu am avut niciodată in plus, dar nu ne-a lipsit niciodată hrana. Cum am reuşit să mă descurc, mă veţi întreba. Nu eu am reuşit. L-am lăsat pe Domnul să aibă grijă de toate. Suntem copiii Lui şi El s-a îngrijit de pâinea noastră zilnică.
A doua presiune era legată de locul de muncă. Totul era la mila activiştilor de partid. Puteau să-mi facă tot ce-ar fi vrut, pentru că
eram o pacoste pentru societate. Eram ceea ce ei numeau un $_{su}$ $^{Cnt\ ne}$&^{ati}v. Lucram într-un birou. După cum puteţi vedea, nu
$^{nOPei:SOană\ cor}$P^{olentă}_ $^{Abia\ dacă}$ am 57 de kilograme. într-o ca şi în alte locuri din sat a apărut un semn pe care

scria: "Doamna cutare lucrează acum într-un birou confortabil Nu ar trebui să lucreze acolo pentru că este contrarevoluţionară " Cu alte cuvinte, slujba mea era prea confortabilă pentru mine.
O săptămână mai târziu, căram cărămizi şi moloz cu roaba Mâinile îmi erau aspre şi însângerate. Nu mai făcusem o astfel de muncă înainte. Lucram aşa şapte zile pe săptămână, de dimineaţa devreme până seara târziu. Vara transpiram de căldură; iarna îngheţam de frig. Munceam tot timpul în aer liber. Când m-am plâns, mi-au dat o lopată şi două găleţi în care să pun ciment pe care trebuia apoi să le car

până la etajul al doilea al clădirii. Unora li se mai spunea: „Lucrezi prea mult. Eşti obosit, mai odihneşte-te." Dar mie nu-mi spuneau niciodată aşa ceva. Eu eram un element negativ.
Cum am supravieţuit? Mâinile mi s-au vindecat. Am dobândit rezistenţă, mi s-au întărit muşchii, dar în acelaşi timp am cunoscut mila Domnului. El a fost Cel care m-a ajutat. Nu doar în fiecare zi la rândul ei, ci m-a ajutat la fiecare cărămidă şi la fiecare găleată de ciment pe care le-am cărat. Şefii mei puteau să vadă că nu mă voi prăbuşi sub povară. Nu voiam să le dau această satisfacţie. Tot ceea ce le spuneam era că Domnul îmi este de-ajuns. Acest lucru îi înfuria foarte, foarte tare.
Aşa că au început să aplice presiunea politică. După o zi lungă de muncă mă duceau într-o clădire, unde trebuia să stau singură, înconjurată de bărbaţi şi de femei care strigau la mine. îmi spuneau: «Rupe orice legături cu soţul tău. Dacă nu, amândoi veţi ajunge să staţi pe aceeaşi bancă.» Voiau să spună că amândoi vom avea aceeaşi soartă — închisoarea. Un altul striga: «Leapădă-te de credinţă!» Altul îmi striga în faţă: «Cerul nu poate să-ţi dea pâinea aici! Doar Mao Tzedun poate să-ţi dea pâinea! El e pâinea pentru viaţa ta! Treci de partea poporului!» îmi strigau. «Nu fi o trădătoare, mărturiseşte-ţi păcatele. întrerupe orice legătură cu soţul tău.» Desigur, ar fi vrut să ştie şi de unde aveam banii de hrana

nii si pentru soacra mea. Nu ştiam nici eu de unde, şi de pentru cop* ? r
aceea nu le puteam spune.
n â nu L-aş fi avut pe Isus, m-aş fi sinucis. Alte două per-
e au stat pe aceeaşi bancă cu mine s-au sinucis. O alta şi-a
• Hut minţile şi nu şi-a mai revenit până în ziua de azi. Eu
* chideam doar ochii şi mă rugam. Ştiam că Dumnezeu este de
partea mea. El m-a protejat.
Au continuat aşa timp de şase luni, şapte zile din şapte, şase ore ne zi - de seara până noaptea târziu. Apoi, în cele din urmă au renunţat. M-au lăsat în pace. Dumnezeu nu le-a îngăduit să mă zdrobească. Unul dintre conducătorii comunişti s-a uitat la mine şi mi-a zis: «Tu spui că i-ai iertat pe cei care te-au chinuit, dar am vrea să-ţi spunem că noi nu te vom ierta niciodată.» Cu toate acestea, mi-a spus el, mi se mai dădea încă o şansă să mă pocăiesc. M-au luat de la fabrica de cărămizi şi de ciment şi m-au trimis înapoi, aşa cum eram, cu mâinile zgâriate şi bătătorite, la munca de birou. Domnul câştigase încă o bătălie.
Cea de-a patra presiune a venit din cauză că eram încă o femeie destul de atractivă, de 39 de ani şi şeful comitetului care mă persecuta îşi căuta o soţie: pe mine. A pus problema în termeni foarte simpli. Deoarece soţul meu era antirevoluţionar, nu trebuia decât să merg la biroul de partid, să semnez o hârtie de divorţ şi căsătoria mea ar fi fost dizolvată. A venit la mine şi m-a rugat: «Căsătoreşte-te cu mine. Ia parte la Revoluţie. Poţi să vii şi să trăieşti în casa mea şi să-ţi iei copiii cu tine. Vă voi da haine şi hrană.»
Venea seara şi bătea la uşă pentru a mă vizita. Intra în casă şi-mi spunea: «Divorţează de soţul tău! Nu trebuie decât să semnezi ceasta hârtie şi căsătoria ta e ca şi dizolvată. El este un antirevo-
uP°nar. ° să stea în închisoare vreo 20 de ani. Nu o să mai auzi ată de el. Nu poţi să-i scrii. El nu poate să-ţi scrie. Ce mai za.» I-am spus: «Eu sunt creştină. Creştinii nu cred în f- c,u sunt căsătorită cu soţul meu.» «Dar dacă este mort?» mă

întreba el. «Atunci ai fi liberă». Atunci mi-am dat seama că ace *t* membru important de partid ar fi putut aranja moartea soţulu' meu. Ce mai conta încă un corp neînsufleţit în uriaşul morman de relicve ale istoriei pe care conducătorul Mao îl crea? «Nu, i-am spus eu, m-am căsătorit cu el pentru totdeauna. Nu am nevoie de o scrisoare de la el pentru a continua să-l iubesc, căci am o scrisoare de la Domnul, nu de la un om.» în cele din urmă a renunţat. Copiii au dat slavă Domnului alături de mine. Nu le-am trădat tatăl pentru a-i face să trăiască cu acest om îngrozitor. Nu am vrut cu nici un chip să divorţez de soţul meu."
Au trecut douăzeci şi doi de ani, în care presiunile au fost exercitate sub diferite forme. Dar puterea lui Dumnezeu a triumfat, într-o zi, Mao Tzedun a murit şi lucrurile s-au schimbat. A urmat sărbătoarea revederii: un soţ credincios, o soţie credincioasă şi copiii care acum erau mari.
Ajunşi la finalul interviului, ei mi-au spus că au o cântare pe care obişnuiau să o cânte chiar şi când

erau despărţiţi. S-au ţinut de mâini ca doi îndrăgostiţi proaspăt căsătoriţi şi au început să cânte acolo, în acea încăpere.
împreună, fiecare ţinea pe umeri jumătatea lui de cer.
■■ ■"■ ii>| Jr, *■»*'• ■'.....■.■-■?! , ,'" " 'i
n 1976, miUoane de oameni s-au strâns în Piaţa Tiananmen ca să deplângă moartea lui Mao.
Deşi poliţia supraveghează activităţile bisericilor din case, marele număr de oameni care participă la fiecare serviciu face aproape imposibil controlul acestora.
Deseori, ca în această biserică de casă, se stă doar în picioare
Evanghelistul Billy Graham, a cărui soţie Rut a fost un „copil misionar" în China, predică la biserica condusă de pastorul Lamb.
Un evanghelist itinerant se pregăteşte să încheie o sesiune de învăţare care a durat nouă ore.

A

David Wang îşi ia rămas bun la sfârşitul unei sesiuni de 3 zile la „Şcoala Biblică din Deşert".
In timpul unei sesiuni la „Şcoala Biblică din Deşert" liderii studiază, dorm şi mănâncă în încăperi mici şi nici unul nu se aventurează afară.
După ce au fost învăţaţi ei înşişi, liderii *Lao Da* organizează sesiuni de instruire pentru cei de la nivelul *Lao Er.*
După trei zile de rugăciune şi post, „măgăruşii" din patru ţări diferite aşteaptă trenul să-i ducă pe ei şi bagajele lor '; J preţioase până în Nord, la cei care îi aşteaptă.
In timpul Revoluţiei Culturale, tinerii participă la o sesiune despre Mao. Astăzi, tinerii sunt învăţaţi în mod deschis despre Isus Hristos.
Copii din Beijing citesc povestiri biblice prezentate sub formă de desene animate.
Copiii s-au bucurat întotdeauna de o atenţie deosebită în familiile din China.
Pentru orice pereche de tineri care vor să se căsă-toarească, bucuria logodnei este umbrită de politica guvernului, care permite fiecărei familii să aibă doar un singur copil.
Deşi presiunea socială este mare, mulţi părinţi creştini nu-şi
avortează fetiţele. Aceste fetiţe drăgălaşe nu trădează durerea
prin care au trecut părinţii lor pentru ca ele să se nască.
în China, „Femeile Bibliei" susţin într-adevăr „jumătatea lor de cer", împreună cu bărbaţii. Una dintre aceste femei evlavioase ţine cu drag o Biblie care a supravieţuit Revoluţiei Culturale.

10

VOCEA CARE RĂSUNĂ

„Trimiteţipe aripi de vânt o voce care răsună:
Isus mântuie, Isus mântuie... "
—Vriscilla Owens

A trecut aproape o jumătate de secol de când Dr. Robert *JL* IBowman s-a aşezat în faţa mircrofonului în Manila şi le-a spus oamenilor din China: „Aici serviciul chinez al Companiei de Difuzare pentru Extremul Orient. Transmitem de la Manila, Filipine." Apoi a dat drumul primelor versuri ale ultimei strofe dintr-un imn misionar care avea să devină emblema emisiunii FEBC: „Trimiteţi pe aripi de vânt vocea care răsună: Isus mântuie, Isus mântuie." Apoi Bob Bowman a înmânat microfonul unui misionar american care fusese recent expulzat din China.
Astăzi, peste 380.000 de ore de programe, în toate limbile principale ale Chinei au străpuns toate barierele pe care omul le-a putut construi. Locuitorii Chinei au stat ascunşi sub pături sau închişi cât mai bine în cămăruţe, riscând să ajungă în închisoare sau chiar să fie condamnaţi la moarte, pentru ceea ce pe atunci era o „crimă împotriva statului" şi un act „antirevoluţionar" grav. Au riscat toate acestea pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu, care îi încuraja, îi învăţa şi îi mustra, dar cel mai adesea îi făcea pe aceşti oameni oprimaţi să simtă îmbrăţişarea Lui şi reamintin-du-le că El a gustat sarea lacrimilor pe care ei le vărsau în timpul persecuţiilor.
77/
112 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*
Deşi guvernul chinez încă le mai interzice locuitorilor să asculte emisiuni radio străine şi le consideră

drept crime împotriva Statului, care vor fi pedepsite în consecinţă, ameninţarea nu mai este pusă în practică. Oamenii nu mai trebuie să asculte emisiunile pe ascuns. Deşi mai există cazuri izolate ale unor activişti de partid care arestează lideri ai Bisericii din case pentru violarea legii, ascultarea emisiunilor posturilor de radio străine este un fapt de viaţă acceptat. De obicei când este pusă în practică, pedeapsa nu reprezintă mai mult de o avertizare. Introducerea radioului cu tranzistori a făcut ca această încercare de aplicare a legii să fie imposibilă.
Deşi există şi alte organizaţii care transmit emisiuni radio în China, FEBC, sub conducerea directorului ei chinez de programe, Kenneth Lo, rămâne încă principalul furnizor. Postul are treizeci şi cinci de ore şi jumătate de programe pe săptămână, transmiţând nu doar din Filipine, ci şi din Coreea de Sud şi Saipan.
Staţia radio AM de 250.000 de waţi din Coreea, aparţinând organizaţiei FEBC, rămâne o voce puternică în centrele populate din zona de coastă şi centrală a Chinei. Semnalul lui este adesea mai puternic decât cel al staţiilor guvernamentale locale.
Există totuşi două lucruri care s-au schimbat: reacţia oamenilor la programe şi conţinutul programelor. A fost o vreme când FEBC a emis timp de şapte ani fără a primi nici o scrisoare din China. Zi de zi, lună de lună, realizatorii de programe au continuat să emită încredinţaţi că oamenii ascultau. Sondajele personale făcute printre credincioşii din China aveau să confirme mai târziu rolul semnificativ pe care radioul l-a jucat în supravieţuirea şi în zidirea a ceea ce astăzi este cel mai mare grup de credincioşi din istorie, dar acest lucru nu putea fi cunoscut la acea vreme.
Cu toate acestea, în 1995, FEBC a primit 21.631 de scrisori din China, plus 1.473 de mesaje transmise prin fax. Din acest număr,

r 4.47 de scrisori veneau din partea unor necreştini care cereau mai I informaţii despre subiectele prezentate în emisiuni. Aceste risori arata că există oameni aflaţi într-o căutare spirituală.
înainte şi după Revoluţia Culturală, aproape toate programele se concentrau asupra unei singure întrebări majore: Cum se poate supravieţui sub valul de persecuţii? Răspunsul era: „Nu renunţaţi; creştinii din lumea întreagă se roagă pentru voi." Biblia era citită ca pentru dictare. Copii ale acelor pasaje biblice dictate la radio încă se mai folosesc în unele biserici din case de astăzi. Persoana lui Isus Hristos este încă mesajul central al programelor FEBC, dar acum accentul învăţăturilor este pe evanghelizare, ucenicizare şi plantare de biserici în contextul chinezesc. Seminarul Biblic Radio primeşte cele mai multe scrisori care arată interesul manifestat atât de creştini cât şi de necreştini. Mostrele de răspunsuri şi reacţii la programe indică nevoile şi aspiraţiile Bisericii din China. Un ascultător scria:
„Am mari necazuri cu soţia mea, care altădată a fost credincioasă, dar L-a părăsit pe Dumnezeu de când părinţii ei au murit. Mereu mă necăjeşte şi ţipă la mine când vreau să mă rog sau să cânt cântări cu voi şi predicatorii voştri. Odată a luat câteva dintre broşurile cu mesaj creştin pe care mi le-aţi trimis, precum şi Biblia mea, şi le-a rupt bucăţele." Altcineva scrie:
„Am o mare problemă. Soţul meu vrea să divorţeze de mine. Nu vrea cu nici un chip ca eu să devin creştină. Uneori, când mă întorc acasă seara de la o întâlnire de casă, blochează uşa şi nu mă lasă să intru, ţinându-mă afară toată noaptea, singură. într-o izbuc-^{m}re de mânie mi-a rupt Biblia în bucăţi şi a trântit radioul - care era biserica mea, predicatorul meu! Vă rog mijlociţi pentru mine în rugăciunile voastre."

Alte scrisori oferă indicaţii subtile că statul chinez are încă de parcurs un drum lung înainte de-a acorda într-adevăr libertatea religioasă pe care o prevede în constituţie. Un alt ascultător scrie:
„Ne bucurăm într-adevăr de libertatea noastră religioasă limitată. Oficialii urmăresc cu atenţie activităţile noastre religioase. Familiile pastorilor sunt vizitate tot timpul în secret de poliţie. Iată, de exemplu, o experienţă pe care a avut-o familia noastră. Odată, pe când eu nu eram acasă, nişte oameni care s-au dat drept credincioşi au venit pentru a-i vizita pe membrii familiei mele. I-au întrebat despre ocupaţia noastră şi despre prietenii noştri din străinătate. Ştiţi că până la 18 ani nimeni nu are permisiunea să creadă în vreo religie sau, aşa cum o numesc ei, superstiţie, şi nu pot merge la biserică. Bisericilor li se interzice să organizeze clase de şcoală duminicală care ar putea să-i influenţeze pe copii şi tineri. Dar nu vă îngrijoraţi, nu voi renunţa. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine poate fi împotriva noastră?"
Un număr surprinzător de scrisori vine din partea unor tineri, care n-ar trebui, potrivit autorităţilor, să participe la activităţi religioase. Unele scrisori arată de ce este neliniştit guvernul în legătură cu

urmaşii celor ce au fost în Piaţa Tiananmen.
„într-o zi, prin 1987, am dat din întâmplare peste postul dumneavoastră de radio. Pe atunci aveam 18 ani şi nu-L cunoşteam pe Isus. Apoi, după patru ani de educaţie la colegiu am gustat din plin un sentiment de singurătate, goliciune şi nelinişte. în acest an, din nou, din întâmplare, am ascultat programul dumneavoastră. L-am auzit pe Dumnezeu chemându-mă. Am aflat că Dumnezeu mă iubeşte şi îmi poartă de grijă. Am simţit o recunoştinţă foarte mare în inimă pentru

acest lucru, dar în acelaşi timp mi-a fost ruşine de păcatele mele. Egoismul, gelozia, lăcomia, necinstea, lipsa de iertare şi vanitatea nu sunt o problemă pe pământ, dar sunt într-adevăr păcate în ochii lui Dumnezeu. Mi-am dat seama de ce viaţa mea fusese o povară pentru mine. Fusesem un rob al diavolului. Datorită vouă am ajuns să-L cunosc pe Isus Hristos. Mi-am mărturisit păcatele şi I-am cerut iertare. Ii mulţumesc lui Dumnezeu pentru binecuvântarea Sa."
Un alt bărbat şi soţia lui, Chifa şi Măria, s-au născut şi au crescut în familii creştine în China. In timpul evenimentelor din 1949, amândoi au fost martori la confiscarea companiilor, proprietăţilor şi bunurilor familiilor lor. Părinţii lor au fost persecutaţi cu înverşunare, şi mai ales ai lui Chifa, deoarece tatăl lui avea rude care fugiseră în Taiwan. Familia fusese etichetată drept pronaţio-nalistă. în timpul fiecărei tulburări şi mişcări politice, tatăl lui era târât în piaţa oraşului pentru a i se administra lecţia cuvenită. în cele din urmă, în 1967, a fost martor la uciderea în bătaie a tatălui său de către o gloată de tineri care luau parte la Revoluţia Culturală.
„In legătură cu acea zi, îmi amintesc două lucruri, a spus Chifa: rugăciunile tatălui meu aflat pe moarte, şoptind: «Isuse, mântuie-mă... Isuse, mântuie-mă...» şi jurământul meu de a răzbuna această nebunie, această cruzime a conducătorilor ţării mele."
Chifa a scăpat apoi fugind în Hong Kong. în China făcuse actorie şi, prin urmare, un post de radio comercial din Hong Kong l-a angajat pentru a face emisiuni dramatizate. Şi-a întâlnit viitoarea soţie, care scăpase şi ea din China. Ea lucra, de asemenea, [ln] radio, pentru un post evanghelic, transmiţând Vestea Bună copiilor şi tinerilor din China.
»Şi ce le spui?" a vrut să ştie Chifa.
jlana i-a povestit cum le spunea ascultătorilor că Isus îi iubeşte oar El poate să-i mântuiască. Chifa a ştiut atunci, pe loc, că

transmiterea acestui mesaj trebuia să devină activitatea vieţii sale-„Mi-am adus aminte de ultima rugăciune a tatălui meu şi mi-am amintit de ceea ce jurasem să răzbun. Singurul mod de-a mă răzbuna era de a le spune oamenilor din China despre dragostea şi mântuirea pe care le aduce Isus."
Chifa şi Măria transmit acest mesaj de mai bine de un sfert de veac.
Prima dată, când Chifa s-a întors în oraşul natal, nu a spus nimănui despre ceea ce făcea în Hong Kong. Dar pretutindeni, creştinii din bisericile de casă l-au rugat să transmită mulţumirile lor din toată inima oamenilor din Hong Kong care emit „vocea cerului" în China, în fiecare seară. Un grup de credincioşi i-a spus că îngenuncheau când ascultau emisiunea „Izvoare în deşert", unul dintre cele mai vechi programe evanghelice ale FEBC.
Chifa şi Măria îşi amintesc, de asemenea, de vizita pe care au făcut-o într-un oraş îndepărtat de la graniţa de nord a Chinei. „Am întâlnit un grup de tineri credincioşi şi când au auzit că eram voci ale emisiunilor evanghelice, au plâns şi ne-au numit «Papa» şi «Mama», deoarece considerau că noi îi născuserăm în noua lor viaţă în Hristos."
înmulţiţi aceste câteva exemple cu 21.631 - numărul scrisorilor primite în 1995 — şi veţi înţelege cât de importantă este susţinerea acestei voci, care să răsune pe aripi de vânt. In fiecare zi, când recepţionează această voce din atmosferă, milioanelor de oameni li se reaminteşte că „Isus mântuie, Isus mântuie." ■■;

11

. MĂGĂRUŞI PENTRU DOMNUL

„Iată că împăratul tău vine la tine; smerit şi călare pe mântui unei, —Zaharia

Şedeau împreună într-o mică încăpere la graniţa Regatului Mijlociu. Veneau din şapte naţiuni diferite.

Limbile şi culturile lor erau la fel de diverse pe cât de variate erau mediile din care proveneau. Dar aceste aspecte nu contau. Diversitatea era nesemnificativă în faţa dedicării tuturor faţă de o singură misiune. Erau „măgăruşi", iar misiunea lor era de a căra o încărcătură preţioasă pentru fraţii şi surorile din China, o încărcătură după care creştinii chinezi tânjesc, pe care doresc să o studieze şi să o păstreze ca pe propria lor comoară - Biblii.
Pentru un chinez era ilegal să accepte literatură creştină, mai ales de la un străin. Totuşi, destinatarii care aşteptau în interiorul Chinei erau dispuşi să-şi asume orice risc pentru a primi o Biblie. In linişte, membrii grupului pestriţ de curieri, de la adolescenţi bunici, au început să-şi împărtăşească unii altora rezultatele ultimelor lor călătorii. Unii reuşiseră să treacă dincolo de graniţă şi Ş!-au dus la destinaţie încărcătura, alţii nu.
Cine sunt aceşti „măgăruşi" atât de iubiţi de către cei cărora le [ca]ră aceste bunuri preţioase?
[n] S[ru]p se afla şi o tânără, cea mai mică dintr-o familie de trei Crescuse la o fermă din Australia, şi nu-şi dorise niciodată

la bu

nimic altceva decât „să aibă grijă de fermă când tăticul va muri". Ştia că nu trebuie să-şi bată prea mult capul cu învăţatul şi cu şcoala pentru a fi o bună fermieră, de aceea, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului cu vacile, şi mai puţin cu studiul cărţilor. Unul dintre profesori le-a scris părinţilor ei un bilet prin care îi informa: „Fiica dumneavoastră ar avea o situaţie mai bună la învăţătură dacă s-ar prezenta cu temele făcute." Avea cincisprezece ani şi aştepta cu nerăbdare ca visele ei legate de fermă să devină realitate în câţiva ani. Apoi, într-o zi, toate aceste vise s-au spulberat.
Tatăl ei a anunţat-o că vânduse ferma. „Eram foarte supărată pe tata, dar cel mai mult eram supărată pe Dumnezeu. Cum de putuse să-mi ruineze viitorul astfel?" Şi-a petrecut restul zilelor de liceu într-o atitudine de rebeliune. Refuza să-şi facă temele, fiind interesată doar de activităţile şcolare sportive şi petrecându-şi zilele şi nopţile în compania alcoolului. „Ajunsesem cum nu se poate mai rău. într-o sâmbătă seara, zăceam beată pe podea, între -bându-mă: «Ce sens mai are viaţa asta?» Am început să strig către Dumnezeu spunând: «Ajută-mă... Te rog, ajută-mă!» Apoi am auzit în mintea mea o voce blândă, care mi-a spus: «Dacă vei continua acest mod de viaţă, moartea te aşteaptă.»
Mi-am dat seama că vocea aceea era vocea lui Dumnezeu. încă o aud, dar acum nu mă mai înspăimântă.
îl uram pe tatăl meu, dar într-o noapte, Dumnezeu mi-a umplut inima cu o dragoste pe care nu o credeam posibilă. Am mers la el, l-am îmbrăţişat şi cu lacrimi şiroind pe faţă i-am spus cât de mult îl iubesc. Cu doar câteva săptămâni înainte nu puteam suporta să stau în aceeaşi încăpere cu omul care îmi ruinase viitorul, dar din acea zi l-am iubit cu o dragoste deosebită."
Peste doi ani, tânăra frecventa cursurile unui colegiu biblic. Acolo a aflat pentru prima dată despre misiunea mondială.
Decanul a văzut potenţialul acestei tinere fete pline de energie

' nirituală. A întrebat-o dacă nu ar dori să „meargă în nord pentru a vizita nişte asiatici."
- Nici vorbă, i-a răspuns ea. Nu pot să-i sufăr.
înainte ca măcar să-şi dea seama ce se întâmplă, a şi început să roage fierbinte ca Dumnezeu sa-i dea compasiune pentru „asiaticii ăia".
Peste opt săptămâni sosea la *Casa Măgăruşilor,* aproape de graniţa unei naţiuni cu peste 1 miliard de asiatici. Dar totul era în ordine, pentru că Dumnezeu făcuse o altă minune în viaţa ei şi din nou inima ei a fost umplută cu o dragoste pe care nu crezuse că o va avea vreodată. De data aceasta era o dragoste pentru 1,2 miliarde de chinezi. După câteva zile de pregătire, rugăciune şi post, s-a şi văzut cu un rucsac plin în spate, gata să treacă o graniţă internaţională în China.
A încercat să-şi amintească ce i se spusese despre ofiţerii de la vamă: „Vameşii nu sunt duşmanii tăi. Ei sunt doar bărbaţi şi femei care îşi fac slujba. Printre altele, trebuie să se asigure că tu nu duci Biblii dincolo de graniţă." A văzut apoi cele două rânduri care se formau. Grupul lor format din patru persoane s-a despărţit ca să nu atragă atenţia. S-a uitat la fiecare vameş.
Cel de colo pare mai amabil decât cel de dincolo, deci mai bine mă ase\ aici la rând, s-a gândit ea. *Poate că este chiar creştin.* Apoi şi-a amintit că ea era doar un „măgăruş" şi că Dumnezeu va purta de grijă ca încărcătura să ajungă de partea cealaltă a graniţei. Se spune că măgăruşii sunt proşti, şi prin urmare şi

ea a acţionat în consecinţă.
o-a aşezat la rând şi a aşteptat. Deşi era sigură că avea o misiune divină, genunchii i s-au înmuiat. îşi dorea ca între SUA şi
na s ă izbucnească imediat un război, astfel încât ea să poată ace st ânga-mprejur şi să se întoarcă acasă. Simţea cum i se usucă sUr a. „Comportă-te normal," i se spusese. „Probabil te vor urmări Pnn geamuri-oglindă. Vor observa dacă eşti prea agitată."
120 ^ Triumful lui HRISTOS *în ţara preşedinteluiMao*

T

Hei, şi-a spus atunci, *Dumnezeu deţine controlul deplin aici, nu un funcţionar din dosul geamurilor-oglindă.*
I-a venit şi ei rândul. *Adu-ţi aminte: fără minciuni. Roagă-te ca agenţii vamali să nu pună nici o întrebare incomodă.*
Poate că n-ofi duşmanul meu, s-a gândit ea, *dar cu siguranţă nu arată ca şi când aş putea să-l numesc prietenul meu.*
"— Transportaţi ceva aflat pe lista obieetelot interzise?
— Nu. ■
— Unde mergeţi?
— La Guangzhou.
— Doar ca turist?
— Da, doar ca turist.
— Vă rog să daţi jos rucsacul din spate şi să-l puneţi pe banda pentru verificare!"
Pentru ea, era ca şi când timpul s-ar fi oprit; atunci îşi aminti de întâmplarea pe care le-o spusese directorul de program:
„La misiune au venit odată doi tineri din Europa. Li se spusese să se roage două ore şi 55 de minute şi să pregătească bagajul în cinci minute. Ei au făcut exact pe dos. Au ascuns Bibliile în cutii goale de pastă de dinţi, printre alte cărţi şi chiar în lenjeria intimă. Fiecare Biblie era împachetată în şosete sau în tricouri. Au avut însă o problemă: nu au trecut niciodată de partea cealaltă. Erau prinşi întotdeauna. După trei încercări, coordonatorul lor le-a spus: „Acum o să vă pregătiţi după reţeta noastră. Vă mai trimit încă o dată. Petreceţi două ore şi 55 de minute în rugăciune şi cinci minute aranjând Bibliile în rucsacuri. Fiţi gata de plecare pentru mâine dimineaţă." De data asta i-au urmat sfatul şi ofiţerii de la vamă i-au lăsat să treacă. In următoarele călătorii pe care le-au făcut nu au mai fost întorşi niciodată din drum."

Măgăruşi pentru Domnul ^ *121*

Tânăra era bucuroasă că se făcuseră rugăciuni pentru ea. Se rugase mai bine de două ore, şi desigur, îşi pregătise bagajele într-un timp mai lung de cinci minute. în fond, doar era fată!
Doamne, acum este prea târziu ca să mai fug.Ală bucur că ăsta este Tău, nu al meu.
în timp ce bagajul ei trecea încet prin aparatul de verificare, l-a auzit pe unul dintre agenţi vorbind cu asprime unei alte membre a echipei de „măgăruşi":
- Domnişoară, i-a spus el celei de-a doua tinere, te-am întrebat daca ai Biblii şi ai spus că nu. Sunt sigur că ştii că Bibliile pe care le ai în rucsac te învaţă să nu minţi, dar tu ai minţit. Să-ţi fie ruşine. îi scrise o chitanţă pentru Biblii şi îi spuse că poate să le ia când va părăsi ţara. „Următorul!"
Prima tânără rămase înmărmurită când agentul ei arătă către rucsacul ei şi îi făcu semn să continue.
„Mulţumim mult!", îi spuse el. „Bine aţi venit în China!"
Reuşise! Aranjându-şi bagajul în spate făcu primii paşi pe teritoriul chinez. Simţi lacrimile umplându-i ochii de îndată ce-şi dădu seama că reuşise. *Nu, nu eu am reuşit. Dumnezeu a făcut-o. Dintre noi patru, doar una şi-a pierdut încărcătura.* Din nou, auzi vocea blândă, liniştită care îi şoptea: „Felicitări! Ai făcut o treabă bună."
Dar mai aveau să urmeze şi alte călătorii în zilele ce le stăteau înainte, şi nu toate aveau să fie reuşite.
„- Luaţi loc", i se spuse bărbatului. „Ne va lua ceva timp să le găsim." Acesta fu răspunsul pe care îl primi după ce întinse chitanţa de depozitare pentru a-şi putea ridica bagajele lăsate acolo câteva săptămâni înainte. După un timp se întoarseră cu bagajele.
„- Vă aparţin?" întrebă unul dintre ei.
„- Da", răspunse el. în câteva secunde el şi colegul **lui** fuseseră
122 $ Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mao*

înconjuraţi de forţele OSP (Oficiul pentru Siguranţa Publică), în minte îi veni un singur gând - suntem prinşi!
După ce le-au fost luate datele din paşaport şi li s-au confiscat gentile, cei doi bărbaţi au fost escortaţi înapoi la hotel. Erau bucuroşi că mai aveau încă la locul lor unghiile de la mâini şi de la picioare şi că economiseau banii pe care ar fi trebuit să-i dea pe taxi. în timpul călătoriei au discutat cu Rose, ofiţerul OSP care conducea ancheta. O întrebară dacă citise vreodată Biblia.
„Da, am o Biblie în chineză şi două Biblii în engleză. Le-am citit când am fost studentă la Beijing." Rose i-a lăsat la hotel.
N-au mai putut să-şi continue călătoria cu cărţile pe care le aveau, dar ocazia de a vorbi cu Rose a fost un motiv de mulţumire. S-au rugat ca ea să citească Biblia mai mult, şi să afle în ea nu despre un zeu occidental, ci despre Isus însuşi, care a venit ca să aducă speranţă şi o viaţă din belşug.
Femeia se lăsă din nou în scaun, repetând instrucţiunile primite în timpul instruirii. Era în China de 10 zile şi călătorise 90 de ore cu trenul pentru a distribui nişte literatură. Ea şi colega ei de echipă, căreia nu-i plăcea mâncarea chinezească, fuseseră deja de două ori în acelaşi oraş.
Mai aveau de călătorit încă 53 de ore cu trenul acela care traversa un peisaj dezolant. In răcoarea dimineţii, trenul se opri cu o smucitură la destinaţie - un oraş gol şi lipsit de viaţă, de mărimea unui orăşel de provincie. De îndată ce au ieşit din gară, prima încărcătură de Biblii dispăru în mâinile creştinilor care le aşteptau nerăbdători.
După câteva ore de somn, echipa de cinci se îndrepta spre Beijing, pentru a prelua un al doilea transport. Apoi, părăsind luminile strălucitoare ale Beijingului, îndurară încă 18 ore mirosurile acelea care persistă întotdeauna în compartimentele mizerabile ale trenurilor, pentru a se întoarce iarăşi în acelaşi orăşel.

Măgăruşi pentru Domnul ffi *123*

S au deplasat cu greu coborând şi urcând treptele gării datorită tatii genţilor pline, în timp ce ochii localnicilor urmăreau fiecare • e' ca şi înainte, mâna lui Dumnezeu a fost peste ei ca să-i i l dl dil f
• eca ş , Dmnezeu a fost peste ei c
oteieze şi cel de-al doilea transport a fost dus la bun sfârşit, i bi

Mai târziu am vorbit cu creştinii pentru care călătoriserăm atât de mult ca să-i ajutăm. Un tânăr de vreo 30 de ani ne-a povestit totul. L-am ascultat cu mare atenţie în timp ce vorbea despre o mare trezire - 20.000 de creştini născuţi din nou în timpul Anului Nou chinezesc, mii de persoane botezate în ultimele câteva săptămâni. El însuşi avea nişte cicatrice proaspete, arsuri de ţigară pe corp, care dovedeau că persecuţia încă nu s-a sfârşit.
Deşi detaliile diferă, pe măsură ce aceşti „măgăruşi" îşi deapănă povestirile, se vede împlinirea cuvintelor din Bibliile pe care ei le transportă: „Urmaţi-Mă. Nu alergaţi înainte, ci urmaţi-Mă în ascultare."
Un alt bărbat fusese pastor asociat al unei biserici din Statele Unite. El şi soţia sa nu doriseră să fie implicaţi în misiune în străinătate, dar în cele din urmă nu au mai putut ignora vocea lăuntrică ce venea de la Dumnezeu. Până la urmă s-au decis să meargă în misiune pe termen scurt.
Câteva minuni le-au confirmat faptul că Dumnezeu îi călăuzise m mod providenţial. îi ceruseră lui Dumnezeu să facă trei lucruri pentru ei atunci când vor fi pe câmpul de misiune: 1) să consolideze căsătoria lor; 2) să-i facă să fie acceptaţi într-o cultură străina; şi 3) să-i ajute să înveţe strictul necesar din vocabularul limbii respective.
Dumnezeu se îngrijise atât de banii necesari, cât şi de obţinerea
permisiunii de a lipsi din biserică. Dar acum trebuiau să ia o
12ie. I astorul lor de acasă le promisese că va păstra locul celui
P ecat şi apartamentul lor timp de un an. Se încheia deja anul şi era
mpul să plece acasă. îşi făcuseră „stagiul misionar".

124 °fc Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mao*

In sinea lui, bărbatul se lupta cu Dumnezeu deoarece directorul de la „Misiunea Măgăruşilor" îl întrebase dacă nu ar fi fost de acord ca el şi soţia lui să rămână directori la sediul misiunii pe următorii doi ani. Pe măsură ce acest conflict intern continua a încercat să se roage în mod raţional pentru această problemă. S-a gândit la slujba bună şi la siguranţa pe care o avea acasă. Apoi i-au venit în

minte feţele fraţilor şi ale surorilor din China când au primit transportul la expedierea căruia ajutase şi el. Aceşti oameni nu au trecut din întâmplare pe lângă o librărie creştină şi deoarece tot se aflau în zonă au intrat să cumpere o carte din seria „Pentru toţi". Unii călătoriseră zile în şir pentru a obţine o singură Biblie. Alţii veniseră cu riscul de a stârni suspiciunea şi persecuţia autorităţilor. Mulţi au spus: „Ţi-ai părăsit ţara pentru a-mi aduce această carte! Dumnezeu să te binecuvânteze."
într-o dimineaţă însă, lupta s-a încheiat. I-a spus lui Dumnezeu, soţiei sale şi oricui ar fi vrut să-l asculte: „Nu-mi pasă dacă îmi pierd slujba, apartamentul nostru sau maşina noastră nouă. Putem să uităm zona noastră de confort. Noi aici trebuie să slujim." Povara care îi stătuse atâta vreme pe inimă a dispărut când soţia l-a îmbrăţişat în semn de acceptare: „Şi eu simt acelaşi lucru, dar am dorit să-L las pe Dumnezeu să te convingă", i-a spus ea printre lacrimi.
„Căsătoria şi dragostea noastră unul pentru celălalt au fost întărite. Am fost numit director şi în curând încep studiul limbii."
Cât despre diferenţele culturale, cartea pe care aceşti doi „măgăruşi" au cărat-o cu atâta credincioşie pentru credincioşii chinezi i-a învăţat că în Hristos nu mai există chinezi, afro-ameri-cani sau europeni — doar fraţi şi surori în Hristos.
înainte ca „măgăruşii" să se retragă în reşedinţele lor aglomerate, cineva ne-a spus povestea unui paroh anglican bătrân care se retrăsese din slujire în urma pensionării:

Timp de mulţi ani, acest preot simţise că lucrarea lui de slujire n eşec. Apoi a auzit că poate transporta Biblii pentru credin-■ «ii din China. Şi-a scos economiile din bancă şi alăturându-le pensiei sale mici, s-a îndreptat spre Hong Kong.
în cele din urmă a venit şi ziua primei călătorii. Era o zi fierbinte de august. încercă să-şi pună rucsacul în spate şi mai că leşină. Era prea slăbit şi epuizat de căldură pentru a putea căra ceva - ca să nu mai vorbim de un rucsac ticsit cu Biblii.
Cei din echipa lui au trebuit să plece fără el. El a rămas şi a început să se mustre pentru eşecul de care avea mereu parte. Unul dintre tinerii „măgăruşi" a venit la el şi i-a spus: „Am fost prins şi mi-au pus interdicţie pe paşaport, aşa că nu mai pot intra în China; totuşi, pot să mă rog. N-aţi vrea să vă alăturaţi mie?"
„Ba da. De rugat, pot să mă rog." Şi aşa, preotul anglican a început să se roage.
Mai târziu avea să stea înaintea celor care transportaseră acea încărcătură preţioasă şi se întorseseră fără nici o problemă.
„Dragii mei, am început să mă rog pentru voi. O viaţă întreagă am citit şi am spus rugăciuni, dar acum a fost altceva. Am simţit cum ceva îmi dădea ghes să mă rog ca niciodată. M-am trezit dintr-o dată în picioare, şi apoi făcând ceva ce nu mai făcusem niciodată şi despre care altădată aş fi spus că este nepotrivit. 1 langeam, şi apoi mâinile mi s-au ridicat spre cer. Mi se părea că mâinile mele despărţeau perdeaua de nori, şi apoi am văzut pe altcineva rugându-se pentru voi, dragii mei — pe Domnul meu Isus ristos. Vedeţi, poate sunt prea în vârstă pentru a mai căra Biblii [ln s]Pate, dar cu ajutorul Lui, vă pot purta pe toţi în spate cu rugăciunile mele."
Nici
mică dS!! T ^ [apropkt de] S[ranița cu China Ia] o distantă mai trecut „ [kilometri]> dar datorită
rugăciunilor lui, mulţi alţii au
aceasta graniţă în siguranţă.

In unele părţi, încă se mai discută aprins dacă este corect sau nu ca Bibliile să fie introduse clandestin în China. O astfel de dezbatere a avut loc şi în 1981. în acea vreme, câţiva dintre noi s-au întrebat ce gândesc despre această acţiune, cei care doreau să primească o Biblie. Răspunsurile lor sunt relevante şi astăzi, şi ₑle îşi găsesc ecou în tot mai multe inimi ale credincioşilor.
„Este foarte simplu pentru unii dintre voi care staţi la o masă îmbelşugată să începeţi a discuta despre aspectele morale implicate în hrănirea celor care nu au nici un fel de hrană şi care mor de foame."
„Există 3.000 de oameni în biserica din case pe care îi vizitez şi îi învăţ. Au doar trei Biblii complete şi două Nou Testamente. Voi ce aţi face dacă cineva v-ar oferi posibilitatea să obţineţi o Biblie?"
„Daţi-ne nouă posibilitatea de a decide dacă această acţiune implică vreun pericol. Lăsaţi-le în seama noastră. Voi nu trebuie decât să ne aduceţi Biblii."
„Lăsaţi-ne pe noi să aducem înaintea Domnului responsabilitatea privitoare la moralitate."
„Ar trebui să scoatem din Noul Testament tot ce a scris Pavel? Nu! Atunci nu uitaţi că tot ce a făcut şi

a scris Pavel pentru Biserică a fost făcut după ce conducătorii sinagogii au vrut să-l omoare, iar credincioşii l-au scos clandestin din oraş. A fost acesta un lucru imoral?"
„Când cineva îţi întinde mâna, cerând Cuvântul lui Dumnezeu, i-ai da un şarpe în loc?"
Există încă o acută criză de Biblii. Deşi tipografia AMITY, a Bisericii Independente a primit permisiunea să tipărească un milion de Biblii pe an, acest număr este insuficient dacă ne gândim la numărul de Biblii existente acum în ţară, la mărimea Bisericii şi l[a] populaţia totală a Chinei, care depăşeşte un miliard.

Măgăruşi pentru Domnul

Un poem scris de H.E. Fosdick ne oferă o anumită perspectivă:

I-am văzut pe cuceritori trecând călare
Cu buze crude şi cu feţe palide, Visând la împărăţii jefuite şi arse. . .
Iată-l călare pe mongolul Genghis-Han. Şi pe Alexandru ca un zeu,
Care a căutat să unească lumea într-o singură împărăţie Şi Cezar cu cununa sa de lauri
Şi Hunul, asemenea unei arătări din iad ... Şi conducând ca o stea, în frunte,
Nepăsător atât la braţul întins cât şi la geamăt A trecut imprevizibilul Napoleon,
Visând la Imperiu şi singur.
(La aceştia am mai putea adăuga numele lui Hitler, Stalin şi
Mao) Apoi toţi aceştia au pierit de pe pământ,
La fel ca umbrele trecătoare dintr-o oglindă, Şi, cucerind secolele de-a rândul,
A venit Hristos Cel fără spadă, călare pe un măgar.

12

FĂCĂTORII DE CORTURI

„Meseria lor era facerea corturilor. " —*Ijtca*

Este China deschisă pentru misionari? Răspunsul la această întrebare, care se pune deseori, este da; este deschisă, dar nu în sensul tradiţional. Bineveniţi sunt „făcătorii de corturi"— noi le spunem profesori de limba engleză.

Aceştia au început să vină în urma unei înlesniri a accesului în China, care a început în anii 1980, când realismul a început să pună în umbră retorica partidului. China şi-a dat seama că dacă voia să se alăture familiei naţiunilor, fie şi numai pentru a recâştiga teritoriile sau pieţele pierdute, trebuia să mai facă şi altceva în afară de a bea ceai. Oamenii trebuiau să cunoască limba engleză. Vestea despre această nevoie s-a răspândit şi, primii care au răspuns, au fost cei pe care acum chinezii îi numesc acum „pinkies." Veneau din universităţile americane, adoratori ai lui Mao, instruiţi în sălile Universităţii Harvard sau ale altor instituţii similare. Aşa cum acuseră şi alţii cu câteva decenii mai înainte, aceştia au văzut în stalinism „valul viitorului" şi în Mao acel val uriaş care urma să inunde întreaga lume. Deoarece nu fuseseră niciodată nici măcar apropierea unei închisori, cu excepţia cazului în care au partici-
a vreo demonstraţie împotriva pedepsei cu moartea, pentru că
™ai avuseseră niciodată vreo discuţie cu un ofiţer de poliţie
> decât atunci când fuseseră amendaţi după o petrecere

în grup, când fuseseră prinşi conducând sub influenţa băuturii s-au îndreptat cu aşteptări mari spre ţara promisă.

Curând aveau să-şi dea seama că făcuseră aceeaşi greşeală ca şi Mao. Crezuseră ceea ce spuseseră presa şi intelectualitatea occidentală despre idealurile lui „măreţe", şi despre faptul că ei erau valul viitorului. Foarte curând însă, toate acestea erau moarte şi îngropate.

Deziluzionaţi, aceşti „pinkies" s-au întors de unde veniseră şi-au luat titlurile academice şi s-au fixat

pe posturi. Puteau rezolva mai bine problemele lumii la o ceaşcă fierbinte de espresso în cafenele selecte şi nu deasupra unei porţii de terci, ascultând descrierea suferinţei cuiva care fusese cobaiul marelui experiment al lui Mao.
Pe la mijlocul anilor 1980, Biserica a prins această viziune. Ori de câte ori se deschide un nou teritoriu, fie el geografic sau spiritual, pionierii trebuie să croiască drumul. Profesorii de engleză din Statele Unite au fost printre pionieri, călcând pe urmele înaintaşilor lor, ale celor care deschiseseră calea spre câmpiile întinse. Motivele erau diverse, dar toţi, călăuziţi de propriile lor vise sau de visul altuia, doreau să ia parte la această aventură incitantă. După cum pionierii americani au manifestat dispreţ faţă de cei care fuseseră în acele ţinuturi cu sute de ani înaintea lor, tot aşa aceşti pionieri au fost nesupuşi uneori, dar au fost şi temerari. Cu o înţelegere culturală limitată, dar plini de o îndrăzneală aproape nesăbuită in slujba începută, aveau tendinţa să acţioneze fără a sta prea mult pe gânduri. Au mers acolo unde nu mai fusese nimeni, şi au făcut ceea ce nu mai făcuse nimeni înainte. Şi-au făcut datoria şi au făcut-o bine. Au deschis graniţa pentru următorul contingent, „coloniştii", cei ce aveau să se stabilească acolo.
„Coloniştii" au venit în China cu dorinţa de a construi ceva permanent. Ei au adus legea şi ordinea în activitatea lor. Erau interesaţi de o colaborare pe termen lung. înţelegeau importanţa

■ Dregătiri bune, fiind disciplinaţi şi răbdători. Dorinţa lor era de a trăi în noul teritoriu.
De îndată ce explorară ţinuturile, aşezându-se în ele, şi-au dat ma că China era pregătită pentru următoarea etapă, a dezvol-"rii etapa celor care să înţeleagă subtilităţile culturale, care să Horească să se adapteze total şi să lucreze în cadrul format timp de milenii. Acolo unde pionierii au fost prea nesăbuiţi şi coloniştii nrea conservatori, cei din generaţia a treia au preluat controlul şi au îmbinat ceea ce era mai bun din amândouă — „colonizând" cu adevărat ţara. Pionierii şi coloniştii au făcut ceea ce trebuia făcut. Fără munca lor, cei din etapa a treia nu ar fi reuşit în dezvoltarea lor. Acum China este deschisă pentru oamenii care îi iubesc pe chinezi, pentru „făcătorii de corturi" precum Jane şi Lydia.
Jane şi Lydia au păşit în biroul organizaţiei misionare din Hong Kong, la trei zile după masacrul din Piaţa Tiananmen din iunie 1989. Erau zdrobite şi plângeau ca nişte copii. Povara lor emoţională devenise atât de grea încât n-o mai puteau purta.
Cu patru ani înainte, fuseseră în capitala Chinei pentru a preda engleza „viitorilor conducători" ai noii Chine, ca răspuns la o invitaţie a unei organizaţii misionare. în timpul şederii lor la Beijing, fuseseră aprovizionate în mod regulat cu diverse lucruri de primă necesitate, mai ales hrană fizică şi spirituală. Acum cereau mari cantităţi de Nou Testamente bilingve (în engleză şi chineză). Mulţi dintre studenţii lor erau copii ai unor oficiali de rang înalt, tineri deziluzionaţi de partid şi de comunism ca ideologie. Aceştia erau acum deschişi pentru Evanghelie.
Un număr destul de mare de studenţi de la universitatea unde predau Jane şi Lydia participaseră la mişcarea pentru democraţie iată Tiananmen. Doi studenţi fuseseră ucişi în acea noapte atală de iunie şi trei încă erau daţi dispăruţi.
°ua zile rnai târziu, cele două profesoare de engleză erau

„evacuate" de consulatul lor. Printre lacrimile de frustrare şi-au spus povestea:
„Au venit la universitate cu maşina diplomatică pentru a ne duce la aeroport, spunându-ne să plecăm imediat. Ne-au spus că ţara era într-o asemenea stare de haos încât era spre binele şi siguranţa noastră să ajungem cât mai repede la Hong Kong. Nu am vrut să plecăm pentru că ţineam mult la studenţii noştri şi începuserăm să ne înţelegem foarte bine cu mulţi dintre ei.
Unul dintre studenţii ucişi era de la secţia noastră. Era foarte inteligent, energic şi plin de speranţă. Adesea rămânea până târziu cu noi, discutând despre filosofie sau diferite aspecte ale creştinismului într-o engleză impecabilă. Studia Biblia şi sublinia pasaj după pasaj. Ne-a spus că se gândea că va ajunge creştin, dar îi era greu să creadă întru totul minunile din viaţa lui Isus. «Pentru asta este nevoie de credinţă, nu-i aşa? O credinţă ca şi credinţa care vă aduce pe voi în China?» Uneori obişnuia să ne mai tachineze."
Cele două „făcătoare de corturi" au mers la un centru creştin în Hong Kong pentru odihnă şi recuperare. Apoi, la mai puţin de o săptămână, s-au întors la birou cu biletele de avion în mână, spunând că se reîntorc la Beijing în ziua următoare. „Ştim că situaţia este încă instabilă. Consulatul de aici ne-a spus că nu vor să-şi asume nici o responsabilitate pentru noi dacă ne întoarcem la Beijing. Dar nu avem de ales. Avem deja relaţii strânse cu studenţii noştri. Acum ei au nevoie de noi şi noi

avem nevoie de ei pentru a primi vindecare."
Kathy era o altă „făcătoare de corturi". Avea 26 de ani când a auzit pentru prima dată numele Liuzhou. Nu-l citise în vreo carte sau în vreo revistă, şi nici nu-l auzise de pe buzele vreunui om-Intr-o seară, după ce terminase de corectat temele studenţilor ei şi se pregătea de odihnă, a auzit vocea lui Dumnezeu.
„Era cât se poate de clar că Dumnezeu voia să merg la Liuzhou pentru a le preda studenţilor chinezi," spune ea.
Făcătorii de corturi ^ *133*
T<fathv nu se gândise niciodată să devină misionară şi nu era
^tita să-şi părăsească orăşelul ei liniştit şi cochet din Insula de
, i\f$_{oua}$ Zeelandă. Dar Dumnezeu i-a vorbit din nou: „Te trimit
T iuzhou pentru a preda limba engleză chinezilor şi, prin viaţa ta,
ei vor afla despre dragostea Mea."
Câteva zile mai târziu, Kathy şi-a luat o hartă a Chinei şi a găsit oraşul respectiv, situat pe coasta sudică a Chinei. în timpul vacanţei şcolare, a făcut o călătorie până acolo de una singură, fără a avea nici o cunoştinţă. „Dacă într-adevăr Dumnezeu vrea să mă trimită acolo", spunea ea, „El îmi va deschide uşile. Nici nu am spus nimănui nimic despre acest «mesaj» de la Dumnezeu. El trebuia să se îngrijească de resursele financiare şi de celelalte."
Kathy L-a pus pe Dumnezeu la încercare. Prima clădire mai mare pe care a văzut-o în Liuzhou părea să fie o şcoală. A mers acolo şi s-a prezentat directorului. Când acesta a înţeles în cele din urmă ce-i spunea Kathy, a exclamat cu un accent pe care Kathy abia îl putea înţelege: „Dumnezeul tău răspunde şi rugăciunilor făcute de atei. Căutăm de câtăva vreme un profesor de engleză. Insă şcoala noastră nu este suficient de mare pentru a putea cere guvernului să aducă un profesor de engleză din străinătate. Nu mai ştiam ce să fac ca să aduc pe cineva din străinătate. De unde spuneţi că sunteţi? Din Insula de Sud? Pe unde vine asta?"
Două luni mai târziu, Kathy îşi primea documentele pentru <-hina. S-a mutat în internat cu profesorii locali şi a trăit ca şi ceilalţi membri ai corpului didactic. Şcoala îi plăteşte un salariu derizoriu, dar Kathy este întru totul mulţumită. Toţi cei din şcoală ° iubesc pe această fată de ţară din Noua Zeelandă, şi ea, la rân-^{u} ^{e}i, u iubeşte pe toţi. „Eu îi ajut să-şi îmbunătăţească engleza, ei ^{ma} ajută să ascult mai mult de Dumnezeu."
^{n} prezent, soţia şi copiii directorului sunt creştini, ca şi alţi doi P^{f}o esori şi $_{ma}$j bine de douăzeci dintre elevii şcolii.
Triumful lui HRIST OS *în tara preşedintelui Mao*
Da, China este deschisă pentru misionari, dacă vin ca făcători de corturi, gata să zidească ceva durabil pentru Stăpânul lor.

13

TRANSMIŢÂND CREDINŢA ŞI ALTORA

Si ce-ai au^it de la mine... încredinţează unor oameni de încredere,
care să fie în stare să înveţe fi pe alţii. "
—Pavel
Există şcoli biblice în China? Desigur, şi probabil cele mai eficiente sunt şcolile din ţinuturile cele mai aride.
Un tânăr pastor chine2 din Hong Kong, era sigur că Dumnezeu pregătise ceva pentru el. Folosise orice prilej special pe care Dumnezeu i-l acordase, asimilase învăţăturile unei mame evlavioase, primise o educaţie bună, era ascultător de vocea Domnului şi dornic sa fie chemat în lucrare. Prin intermediul unui prieten, a luat legătura cu un evanghelist itinerant care călătorea în toată ţara predicând Evanghelia. După multă convingere şi după o minune din acelea pe care şi le dorea de mult timp, a fost invitat să se alăture evanghelistului în călătoriile clandestine ale acestuia prin China. Prima lecţie, pe care a învăţat-o pastorul, a fost că evanghelistul acesta lua în multe privinţe cuvântul în mod literal.

Dacă Isus a spus ceva, aşa era. Evanghelistul ştia că aceasta era slujba Im şi nu voia să se încurce în controverse, ci să meargă înainte Şi să facă întocmai cum scrie. Cei doi călători nu aveau portofel. Cei cărora le slujeau îi hrăneau, dar traiul sărăcăcios al gazdelor nu [e] P[en]nitea să facă mai mult de-atât. Rareori, pastorul şi evanghe-duceau hrană cu ei în călătoriile lor; ştiau că Domnul se va gnji de hrană atunci când ajungeau în satul următor. Dacă era
[a] P[en]culos să se oprească într-un sat, mergeau în satul urmă-l
mult
e nopţi au dormit sub cerul înstelat, nopţi în care *135*

evanghelistul l-a învăţat pe pastor preceptele minunate ale postului involuntar şi ale rugăciunii voluntare.
După două săptămâni, tânărul pastor, deşi foarte înviorat în duhul, îşi epuizase toate resursele fizice. „De ce trebuie să te grăbeşti aşa de mult dintr-un loc în altul?" l-a întrebat el pe evanghelist. „Unii oameni ţi-au cerut să stai mai mult, dar în fiecare dimineaţă înainte ca soarele să răsară mă trezeşti şi plecăm amândoi în noapte, neştiind măcar încotro ne îndreptăm, cu excepţia faptului că ştiindu-ne în China, ştim că drumul pe care-l urmăm va duce întotdeauna în alt sat. Uneori acel sat este foarte departe. Când soarele urcă pe boltă, zilele sunt la fel de încinse pe cât sunt nopţile de reci.
încercând să treacă de seriozitatea pe care evanghelistul o afişa la fiecare întrebare, pastorul a încercat o expresie occidentală pe care o învăţase şi el de la alţii: „Ia-o mai uşor, relaxează-te, eşti prea pus pe fapte mari... Satele alea vor fi acolo şi mâine."
„Ai dreptate. Satele vor fi acolo şi mâine, dar eu nu sunt sigur că voi mai fi. Vezi, fratele meu, ceea ce facem noi este ilegal şi poliţia se află pe urmele noastre. Nu am mai dat pe-acasă de patru ani. Am şi eu familie — doi băieţi ca tine. Mă întâlnesc cu ei din când în când, într-unui din satele unde trăiesc rudele lor, dar ştiu că dacă merg acasă, voi fi arestat."
Tânărul pastor, înspăimântat de gândul că poliţia era pe urmele lor, se ruşina prea tare de uşurătatea vorbelor sale ca să mai spună ceva. Evanghelistul simţi asta, şi pentru prima dată se relaxa - dar doar pentru o secundă. Vorbi pastorului ca şi când ar fi vorbit unuia dintre fiii lui în timpul rarelor lor întâlniri: „Vezi, nu mă las arestat pentru că nu-mi pot permite luxul să merg la închisoare.
Trei zile mai târziu, pe când se aflau la ieşirea unui alt salt, evanghelistul îşi puse braţul pe umărul tânărului pastor: „J-l mulţumesc Domnului pentru că ne-a îngăduit să călătorim împf[e]" unâ. M-ai învăţat multe lucruri. Dar acum ne vom despărţi.'
Transmiţând credinţa si altora
T"narul p[as]tor s-a uitat la mentorul său şi a întrebat: „Sunt şi [eu] ca Barnaba sau Marcu?"
Evanghelistul zâmbi: „Vezi, începi să gândeşti ca un evanghelist. n r în urma rugăciunilor pe care le-am făcut, Domnul mi-a spus ă tu vei avea o lucrare de slujire diferită. Vei fi învăţător."
Tânărul pastor se întoarse şi îl privi pe evanghelist în ochi. „Eu?" întrebă el cu neîncredere şi arătând spre sine. „Eu, care abia m-am nutut ţine de tine şi care m-am plâns atât de mult? Mai rău, bombăneam în sinea mea când mi-era foame, sau pentru că nu încetineam niciodată pasul. Eram întărit când ne întâlneam cu alţi credincioşi, dar îmi reluam bombănelile de unde le lăsasem atunci când ne îndreptam spre următorul sat. Eu să te învăţ pe tine?"
„Da, Dumnezeu te-a pregătit. Ştii unele lucruri despre Domnul pe care le-ai învăţat din Cartea Sa minunată. Cunoşti şi înţelegi Biblia. Până anul trecut nici nu văzusem o Biblie. Văzusem câteva pagini, care treceau dintr-o mână în alta - pasaje din Scriptură care fuseseră transcrise cu mare atenţie pe o bucată de hârtie - dar tu ai studiat această Carte minunată. Eu sunt evanghelist, dar cei cărora le spun despre Isus II urmează pentru o perioadă scurtă şi apoi cad de la credinţă, sau sunt duşi în rătăcire de cineva care vine cu nişte idei năstruşnice despre Isus. Biserica noastră trebuie să construiască o temelie mai solidă cu privire la ceea ce credem şi de ce credem. Eu sunt flămând după mai mult Cuvânt. în secret, te-am invidiat pentru multele tale cunoştinţe, dar aş fi egoist dacă te-aş ţine alături de mine. In următorul sat ne vom întâlni cu nişte conducători ai Bisericii. Ei se vor aduna de îndată ce sosim noi. [v]or dori probabil să-ţi pună mai multe întrebări."
dată sosiţi în sat, evanghelistul şi prietenul său arătau prea
P pn diferit de alţii din mica ceainărie unde se opriseră. Proprietara
noştea pe toată lumea şi era foarte amabilă. îi numi „străini" şi
a bun venit în satul ei. Evanghelistul zâmbi şi răspunse la
• Când băuseră deja jumătate de ceaşcă, femeia se apropie de

masa lor şi strecură un bileţel sub ceaşca evanghelistului. El se pr$_{e}$ făcu a nu observa, apoi îl citi şi îl mototoli în pumn. Deodată se ridică, spuse cu glas tare că îl aşteaptă o zi aglomerată şi îi mulţumi pentru ospitalitate. Apoi spuse că îşi doreşte ca toate femeile din China să facă un ceai atât de bun. Ea primi complimentele lui să-şi privirea de la ceştile în care turna ceai pentru patru poliţişti
Ieşind afară, pastorul răsuflă adânc în semn de uşurare. „Erau patru poliţişti înăuntru. Nu erau în spatele tău, ci chiar lângă tine la masa alăturată!"
„Da, îl cunosc pe unul dintre ei foarte bine." Deschise pumnul şi citi iarăşi biletul mototolit: „Vino, ne aşteaptă."
Păşeau în tăcere pe o stradă, pe lângă o piaţă mică. Strada începea să se îngusteze în aşa fel încât nu mai puteau merge alături. Evanghelistul se întoarse şi spuse în timp ce continua să meargă: „Iţi mai aduci aminte când la şcoală, profesorii te examinau? Puneau multe întrebări pentru a afla dacă poţi sau nu să fii profesor la rândul tău, să-i înveţi pe alţii ceea ce te-au învăţat ei?"
„Da, mi s-a întâmplat deseori."
„Acum vei avea parte de încă o asemenea examinare."
înainte ca tânărul pastor să apuce să întrebe ce vrea să spună, ajunseră pe o alee şi mai strâmtă decât strada pe care veniseră. Mai înaintară câţiva metri şi apoi evanghelistul spuse: „Am ajuns. Acum eu trebuie să plec."
„Să pleci? Mă laşi aici? Unde pleci? Când vii înapoi ca să mă
iei?"
„Nu ştiu." Se întoarse să plece. în timp ce se îndepărta, mai aruncă o privire peste umăr şi rosti doar un cuvânt: „Timotei. Apoi dispăru după colţ.
De undeva se deschise o uşă şi un bătrân îl pofti înăuntru. Casa, ca şi celelalte pe care le vizitase mai înainte, era mobilată sărăcăcios. Patul şi una dintre mese erau atârnate de tavan cu

" Viii Din câteva mişcări, masa şi alte obiecte de mobilier $_{u}$ fi ridicate în tavan şi pe podea puteau lua loc mai mulţi ni Era o biserică de casă. Cinci bătrâni se ridicară şi îl ia l intrre Se siţi î pro
ăâni se ridicară şi îl
mpinară la intrare. Se simţi tare neînsemnat, pentru că avea babil doar o treime din vârsta lor.
Nu dură mult şi începu examinarea: Spune-ne tot ce ştii despre Isus şi despre ispitiri."
Ce s-ar fi întâmplat dacă Isus ar fi refuzat să sufere în Ghetsimani?"
Când Moise a binecuvântat seminţiile, de ce nu a binecuvântat şi seminţia lui Simeon?"
în tăcere şi cu răbdare, aşteptau răspunsurile lui. Dacă nu ştia, le spunea doar atât: „îmi pare rău, dar lucrurile acestea depăşesc cunoştinţele mele limitate." Bătrânii dădeau din cap, zâmbind uneori unul către altul şi apoi întrebările continuau. După multe alte întrebări, şi tot atâtea ceşti de ceai, unul dintre bătrâni îi mulţumi pentru vizită şi pentru că împărtăşise din cunoştinţele sale unor oameni „simpli" ca ei. Ceilalţi îi urmară pilda şi se ridicară în picioare pentru a face comentarii similare. Pastorul îşi dădu seama că examinarea se încheiase, dar nu ştia dacă trecuse testul sau nu. Câţiva dintre ei dădură mâna cu el şi îl invitară politicos să mai vina pentru a-i onora cu prezenţa, dar fără a preciza nici o dată. op aprobară din cap, dar pastorul ştia că în realitate, aceasta nu era o invitaţie de a se întoarce, ci doar ospitalitatea chineză care este atât de des greşit înţeleasă de occidentalul, care crede că ei chiar vorbesc serios când spun aceste lucruri. Uşa se deschise şi ^{lneva} $^{\wedge ăcu}$ semn către alee, arătând prin aceasta că trebuia să P ece. Atunci ştiu că picase proba. Nu fusese surprins. Cum ar fi sa le dea lecţii acestor oameni care supravieţuiseră multor ^{e} mchisoare pentru credinţa lor - credinţă venită prin învăţă-
^sionari. Duhul lui Dumnezeu îi învăţase Cuvântul. Ştiau

cum să recunoască ereziile şi cum să le evite. Cum de evanghelis tul şi-a putut imagina că el, aşa de tânăr, ar avea să-i înveţe ceva n_{e} aceşti Paveli ai zilelor noastre?
Simţindu-se mai curând asemenea tânărului Marcu, pe care Pavel îl mustrase decât asemenea lui Timotei pe care Pavel îl lăudase, se întoarse şi începu să meargă pe alee. înainte ca uşa să se închidă în urma lui, un bătrân se strecură afară. Fără a se uita la el spuse: „Ştiu că eşti un om ocupat, cu multe responsabilităţi. Călătoreşti în ţări străine pentru a predica şi a-i învăţa pe alţii." Se opri ca şi când ar fi vrut să-şi facă curaj pentru a spune ceea ce voia să spună. Privi ţintă în ochii tânărului pastor şi spuse:

„Ai putea rezerva câteva zile din timpul tău preţios pentru a te întoarce şi a-i învăţa pe unii dintre conducătorii noştri?" Urmă o pauză, după care adăugă: „Vor fi mai mulţi decât au fost astăzi, şi vom face toate aranjamentele."
„Eu? Să vă învăţ pe voi?"
„Nu, El ne va învăţa; tu vei fi unealta Sa."
Un „Da" tremurat fusese tot ceea ce putu îngăima.
„O să-ţi dăm de veste. Dumnezeu să te binecuvânteze!" Bătrânul se întoarse şi arătă spre capătul aleii: „Te vei întâlni cu un tânăr acolo şi el te va conduce până la staţia de autobuz." Bătrânul se întoarse, dădu uşor din cap şi închise uşa după el. Pastorul rămase singur. Trecuse examenul, dar era oare gata cu adevărat?
După ce s-a întors la Hong Kong, au sosit mai mulţi vizitatori cu mesaje. Se făcură planuri, se stabiliră date, se cumpărară bilete de călătorie. Acum, după trei luni, unsprezece zile şi câteva ore de când trecuse examinarea, era gata pentru următoarea etapă a testului. Un însoţitor îl întâlni la gară cu bicicleta. Era într-un oraş binecunoscut, cu multe case cioplite în stâncile de granit. Pedalând pe străzi, urmându-şi ghidul la o distanţă discretă, începu să remarce asemănările izbitoare dintre clădiri - mici structuri din lemn
Transmiţând credinţa şi altora ffi*J4j_*
i ■ *„te* m* stâncile care se înălţau deasupra. Dar acest sat nu era îmbinate LU . *
r
ţ ■ os doar pentru locuinţele lui din stâncă. In timpul Revoluţiei *r* 1 turale acest sat devenise un model aJ viitorului. Locuitorii lui se r daseră că a trăi aici însemna a trăi în viitor. Proclamaseră cu ândrie: „Ideile măreţe ale lui Mao au izgonit sărăcia şi boala! Orice urmă de superstiţie şi religie a fost stârpită!"
Mao însă a murit şi satul a explodat, dar nu în modul în care s-au aşteptat cei mai mulţi. Adevăratul motiv pentru care nu era nici sărăcie, nici boală avea să se arate. Religia şi „superstiţia" nu fuseseră stârpite, ci încurajate. Deşi nu avuseseră nici un pastor ordinat în sat, au apărut dintr-o dată douăzeci de biserici de casă. Condus de un fermier de 31 de ani, acestui fenomen care mocnise în interior, i s-a permis să se răspândească în casele oamenilor, în închisori şi ceainării. Acum satul avea 56.000 de credincioşi şi era cunoscut ca „satul creştin." Poliţia şi oficialii guvernului erau mereu cu ochii pe ceea ce se petrecea în acest sat, dar nu întotdeauna ca să persecute, ci să afle de ce creştinii erau atât de diferiţi. Când ambiţioşii lideri de la Beijing au vrut să controleze mai strict activităţile religioase, secretarul de partid local le-a amintit că dintre toate satele, acesta avea cea mai mică rată a criminalităţii şi că oamenii aveau grijă unii de alţii. Mai important, oamenii aproape dublaseră planul la producţia alimentară şi nealimentară de care Beijingul şi oficialii lui depindeau pentru supravieţuire.
Pastorul îl urma pe ghidul său care continua să se strecoare pe străzile aglomerate. Apoi acesta se opri, arătând spre una dintre case. Era asemănătoare cu celelalte, construită în stâncă, pastorul îşi rezemă bicicleta de zidul scund din faţa casei. Acesta a fost primul [c] ele întâlnire a ceea ce avea să se numească mai târziu drept Şcoala [1] ică din Deşert. Ea a constat dintr-o întâlnire de trei zile cu *Lao [a],* conducătorii principali ai bisericii din case şi un „vizitator." . [astor]ul bătu uşor la uşă. Imediat i se deschise, şi o femeie în [a n z]âmbi cu amabilitate, dându-se la o parte pentru a-i face

loc să intre. Pastorul închise puţin ochii pentru a se obişnui cu lumina din încăpere. într-o parte era un pat, cu o masă şi două scaune şubrede în mijloc. Lângă pat se aflau nişte lemne de foc stivuite lângă peretele de piatră. La masă şedea un bătrân. Se ridică în picioare şi se aplecă uşor. Pastorul îl recunoscu; era unul dintre cei care participaseră la examinarea sa.
„Ia loc, te rog, şi o să spun să ni se aducă ceaiul. Totul este pregătit!"
După câteva momente de discuţie, pastorul vizitator îşi dădu seama că era în prezenţa a doi slujitori deosebiţi ai lui Dumnezeu. Acel bărbat era pastorul unei biserici de casă locale, care număra mai bine de 800 de persoane. Femeia care turna ceaiul fierbinte era soţia lui. Auzise despre ea. In timpul Revoluţiei Culturale, atunci când ieşea în public, obişnuia să aibă asupra ei Cărticica Roşie a lui Mao. In schimb, acasă îşi scotea Biblia, pe care o învelise în zdrenţe şi o îngropase sub podea, ca să memoreze pasaje din Scripturi împreună. Decupau o foaie din Biblie şi apoi îngropau înapoi preţioasa Carte. După ce studiau acea foaie, o îngropau în alt loc. Dacă poliţia i-ar fi luat prin surprindere în timpul când citeau ei, le-ar fi confiscat doar o pagină, nu toată Biblia. Acum ea călătorea prin alte sate, cântând ceea ce memorase, nu verset cu verset, ci capitol cu capitol.

In cameră nu se auzea decât sorbitul ceaiului fierbinte şi câte un „Slavă Domnului!" rostit în şoaptă, de parcă ar fi trebuit să fie confidenţial.
Deodată, fără nici o pregătire prealabilă, bătrânul lăsă ceaşca jos, se uită la pastor, zâmbi şi spuse: „E timpul." Scoase câteva lemne de foc de sub grămada de lângă sobă. Celelalte bucăţi se răsturnară imediat. Tot ce se vedea era o gaură neagră săpata in stâncă. Apoi, gazda făcu un pas înapoi şi îi făcu semn pastorului să intre.

Transmiţând credinţa şi altora

n obicei, majoritatea caselor mici au o cămară săpată în
- a în care îşi depozitează recolta de legume, ca parte a
ătirilor pentru iernile aspre şi grele. Acum era primăvară şi cea
' mare parte a legumelor fuseseră consumate sau date celor care
au nevoie de ele. Vizitatorul se aplecă pentru a putea intra prin
deschizătura îngustă şi întunecată.
Sunt înăuntru," îi spuse bătrânul înaintând. In faţă se puteau vedea deja câteva raze de lumină. Apropiindu-se, simiţi mirosul şi prezenta altor persoane. Surprins de această descoperire, ridică brusc capul, lovindu-se de tavanul încăperii. In faţa lui, la lumina unui singur bec slab se aflau câteva zeci de feţe zâmbitoare. Câţiva dintre cei prezenţi se ridicară în picioare, întinzând mâinile. II conduseră spre singurul loc neocupat din încăpere, chiar sub becul fără abajur care era atârnat de un băţ, sprijinit la rândul lui de perete de piatră. Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate, aşezându-şi geanta cu Biblia şi harfa de cântări între genunchi.
„Putem începe. Să mulţumim Domnului Isus pentru că ne-a strâns împreună," spuse cineva.
In timpul rugăciunii, pastorul privi în jurul său, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul. Nu văzu nimic altceva decât feţele şi mâinile îndreptate în sus. După un timp îndelungat de rugăciune, liderul grupului *Lao Da* spuse: „Isus te-a adus. Acum împărtâşeşte-ne ce ţi-a spus El să ne spui."
Timp de trei zile, de la 5:00 dimineaţa până la 11:00 seara, patruzeci şi doi de fraţi şi surori au stat acolo, ascultând cu mare atenţie, luând notiţe şi uneori punând întrebări. Unii se sprijineau
. e 21Q U1 de piatră, dar pastorul vizitator trebuia să rămână aşezat.
n mişte, pe rând, unul câte unul, mergeau în dosul unei perdele pentru a se uşura. Toţi cei prezenţi, concentraţi fiind asupra studi-
' CAltau in mod intenţionat să ia seama la sunetele respective —
r "urmare, pentru mintea chinezului, ele nici nu existau. De
Ol"i pe zi, câţiva tineri aduceau platouri cu legume şi un fel de

pâine tare de porumb. Seara, legumele erau însoţite de o sună fierbinte de care pastorul vizitator era sigur că avea rolul de a distruge orice viruşi, care ar fi venit neinvitaţi la întâlnire. Fiecare întindea beţele pe deasupra capetelor vecinilor pentru a se servi punându-şi hrana în farfuria adâncă pe care o avea — aceeaşi farfurie care era umplută seara cu supa fierbinte.
In timp ce mâncau, unii continuau să pună întrebări, iar pastorul le răspundea. Dacă avea gura plină de vegetale sau dacă încerca să muşte dintr-o pâine de porumb, liderul grupului răspundea în locul lui. Seara târziu, liderul grupului începea să cânte o cântare sau să se roage, dând astfel semnalul că procesul de predare din ziua respectivă a luat sfârşit. Când începea închinarea, vizitatorul avea prima sa ocazie de a se sprijini de zidul de piatră. Serviciul de închinare prin rugăciune lua sfârşit când adormea ultimul dintre cei prezenţi. Dormeau sprijinindu-se unii de alţii sau de zid. Când se trezeau devreme în dimineaţa următoare, erau nerăbdători să repete programul zilei anterioare.
„Este minunat în această peşteră", a spus cineva. „Putem să cântăm şi să ne rugăm cât de tare dorim şi nu ne aude nimeni". Alţii se amestecară în discuţie, mulţumiţi de siguranţa pregătirilor care duraseră luni de zile. Un bărbat se aplecă spre pastorul vizitator şi îi şopti: „Doi dintre fraţii noştri şi o soră nu pot fi aici. Ar fi fost prea periculos pentru ei, căci sunt supravegheaţi."
In timp ce unul dintre participanţi îşi prezenta mărturia personală, liderul grupului şopti: „Tocmai a fost eliberat din temniţă. A fost arestat de multe ori. Mi-a spus că deoarece autorităţile ştiu ca el şi alţii din familia lui sunt conducători de biserică, îl urmăresc. Acum el acţionează ca momeală pentru ei. Când vrem să ne întâlnim într-un loc, el îi atrage în altă parte. Petrece mult timp in închisoare, dar asta nu-l deranjează. Simte că poate sluji acolo la fel de bine ca şi în afara închisorii şi crede că păcătoşii din

, ■ fe nu sunt mai răi decât ceilalţi din afară. întemniţaţii au dere în el pentru că a fost unul dintre ei. Pe unii dintre con- i-'tii săi îi întâlneşte apoi la întrunirile din case. Şi el spune că îi 1 e să fie în închisoare pentru că este minunat să iasă apoi şi să Hă cât de mulţi s-au întors la Isus şi acum sunt credincioşi. Deşi locuieşte prea departe de aici, a mers pe jos peste 160 de kilo- tri jn cinci zile. Dacă l-ar urmărit cineva, după atâta drum cu siguranţă ar fi fost prea obosit ca să mai continue."

Vizitatorul mai află şi despre alţi participanţi, care călătoriseră timp de mai multe zile fără hrană sau bani, parcurgând distanţe mari pe jos şi venind pe căi ocolite pentru a evita punctele control ale poliţiei.

O soră a vorbit despre faptul că sectele eretice păreau să ia amploare în regiunea de unde venea ea. Liderul îi şopti: „Recent a fost întemniţată timp de nouă luni, fără proces. în cele din urmă i-au dat drumul. Credincioşii din zonă au reuşit să strângă suficienţi bani pentru a o elibera pe cauţiune, dar ea a refuzat. A insistat să rămână în închisoare şi să slujească acolo. A spus că Domnul nu face greşeli şi că El voia ca ea să rămână acolo. Mai târziu am aflat de la câţiva prizonieri, pe care ea i-a condus la Isus, că fusese torturată şi umilită groaznic. Nu vorbeşte nimic despre asta, ci spune simplu: «Este o onoare pentru mine să port pe trupul meu semnele Domnului meu Isus Hristos.» Apoi schimbă subiectul."

Vizitatorul se aplecă înainte şi o ascultă cu o atenţie mai mare: „Uneori," spuse ea cu o umbră de frustrare, „suntem ca nişte pompieri, chemaţi în permanenţă să rezolvăm problemele din adunările noastre." Un murmur de aprobare se auzi din mijlocul ce or aflaţi în peşteră. De cele mai multe ori, aceste probleme apar creştinii noi, de primă generaţie. Ei, ca şi noi, se confruntă cu ot elul de conflicte - personale, financiare şi politice." ^ » a, adăugă un altul, „şi adesea ei au probleme cu autorităţile re care unele nu numai că îi hărţuiesc, dar mai şi pretind a fi

fraţi creştini din cealaltă biserică - spunându-le că nu ar mai avea aceste probleme dacă s-ar alătura Bisericii Independente oficiale Atunci li s-ar purta de grijă şi autorităţile i-ar lăsa în pace, spun ei "

„Şi eu m-am confruntat cu această problemă", spuse un tânăr „dar în prezent cea mai mare problemă a mea este pătrunderea în biserică a învăţăturilor false ale sectelor care duc la erezii."

„Chiar aşa", spuse un altul, „şi guvernul îi foloseşte pe aceşti eretici — cum sunt cei care spun că trebuie să strigăm sau cei care stau în cap când se roagă - ca pe o scuză ca să scape de noi deoarece spun că toţi creştinii aparţin aceleiaşi secte superstiţioase."

„Unde mai pui", adăugă una dintre surori, „că aceşti lideri de secte apar ca din senin de îndată ce începem să avem o mare trezire? Sunt aidoma unor lupi care vin şi ne răpesc mieii."

Toată lumea tăcu de îndată ce liderul grupului începu să vorbească: „Da, este perfect adevărat, dar Domnului I-ar face mai mare plăcere dacă, în loc să luptăm împotriva sectelor şi a ereziei, ne-am folosi toată energia pentru a-i învăţa pe alţii adevărul, învăţându-l în primul rând noi înşine. Aduceţi-vă aminte, fraţi şi surori, că tatăl tuturor ereziilor este diavolul şi că el este foarte preocupat de propria persoană. Nu poate rămâne într-un loc unde este ignorat. Nu ar trebui să-i dăm satisfacţia să ne distragă de la proclamarea adevărului pentru a lupta împotriva ereziilor. Acordându-i lui timp, pierdem timpul pe care ar trebui să-l folosim ca să-L vestim pe Isus. Oamenii trebuie să audă adevărul şi apoi se vor decide. Duhul Sfânt nu va lăsa Cuvântul lui Dumnezeu să se întoarcă fără rod. Erezia nu este atât o plagă asupra casei noastre, cum a fost teribila persecuţie din partea Gărzilor Roşii ale lui Mao, cât un semnal din partea lui Dumnezeu că trebuie să intensificăm predicarea adevărului."

Sunetul cuvintelor de aprobare urmate de rugăciuni pentru înţelepciune şi călăuzire începu să se intensifice în peşteră. Şi rU

" iunilor răsuna în acea peşteră, într-un sat fără nume din . aprinzând focul unei treziri care nu avea să se stingă.

Pastorul vizitator ştia că viitorul Bisericii şi al întregii Chine -chiar al unei bune părţi a lumii — avea să fie hotărât de ast-f 1 de întâlniri. îşi ridică mâinile către Domnul şi cu lacrimi de milinţă şi recunoştinţă îşi alătură vocea acelei mari simfonii care trebuie să li se fi părut minunată îngerilor, după scâncetele vrednice de milă, pe care le aud atât de des venind de jos.

De îndată ce rugăciunea se stinse, sesiunea de învăţătură începu din nou, împreună cu întrebările şi discuţiile despre probleme practice. Nimeni nu se plângea de nimic, ci se făceau doar evaluări realiste care erau urmate de cereri ca Domnul să le dea înţelepciune pentru a şti cum să lucreze mai departe. „Secerişul este foarte mare", spuse cineva şi „lucrătorii sunt aşa de putini. Avem nevoie de mai mulţi păstori."

„Da, rugaţi-vă pentru mine", ceru altul. „Sunt foarte obosit. Nu chiar atât de obosit pe cât eram când am venit, dar sunt mereu pe drumuri călătorind din sat în sat pentru a vizita turma. Sunt departe de familie, mai bine de zece luni din an. Chiar şi aşa, vizitez fiecare biserică doar o dată la trei sau patru luni."

Fiecare sesiune se încheia cu sfaturi înţelepte şi cuvinte de încurajare împletite cu versete din Scriptură din partea unui conducător mai în vârstă. Anii grei de temniţă şi suferinţă nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a-L urma pe Isus. Aceştia erau cei care îşi câştigaseră dreptul de a vorbi.

^ „Mulţi ani", spuse un bărbat, „am tânjit în inima mea după o
partaşie şi învăţătură de felul acesta, ca să ştim cum să slujim
or de oameni care vin la uşile noastre spunându-ne: «Vrem
vedem pe Isus. Am auzit că locuieşte aici. Va rugăm să ne
P despre Isus.» Desigur, fraţi şi surori, avem probleme, dar
nt Pro blemele minunate pe care le-au întâmpinat Pavel şi

Petru, nu problemele lui Iuda, ale lui Anania şi ale Safirei. în cei mai dificili ani, când credinţa mea părea să se clatine şi nu-mi mai rămânea decât să-I spun la rândul meu Domnului cele citite în Cuvântul Său, nu m-am gândit că voi vedea o zi ca aceasta. Este drept, suntem urmăriţi, dar din ce motiv? Pentru Isus. Da, suntem persecutaţi, dar de ce? Doar pentru Isus. Rareori ne vedem familiile, dar de ce?" „Doar pentru Isus," răsună ca o singură voce răspunsul celorlalţi, asemenea unui imn care urmează după o rugăciune.

Continuă să-i îmbărbăteze, şi curând, imnul deveni o rugăciune a inimilor zdrobite. Aceşti bărbaţi şi aceste femei aveau o asemenea dedicare faţă de Isus, încât pastorul vizitator s-a simţit stânjenit, şi lacrimile sale de umilinţă se alăturară rugilor de iertare înălţate de ceilalţi. Suspinele unor suflete zdrobite erau însoţite de rugăciuni, în care cereau ca mândria şi egoismul să fie răstignite pe cruce. Uneori, rugăciunile de pocăinţă continuau ore în şir, dar în cele din urmă suspinele şi rugăciunile încetau şi toată lumea aştepta din nou ca pastorul să continue cu învăţătura. Când el citea din Biblie, ceilalţi rosteau şi ei cuvintele de parcă ar fi citit şi ei, deşi ei nu aveau nici o Biblie. El îi învăţa cu umilinţă, cu o putere reînnoită şi cu mare convingere, deşi nu se simţea câtuşi de puţin calificat pentru o asemenea slujbă.

Târziu, în cea de-a treia seară, când afară, noaptea fără lună devenea din ce în ce mai neagră, începură să cânte, să-L laude pe Domnul şi să se roage împreună pentru ultima dată. Unul câte unul îşi legară carneţelele de picioare, sub haine, pitindu-le sub cămăşi înainte de a ieşi în linişte în noaptea întunecată, prin tunelul peşterii. Pastorul vizitator continuă să răspundă la întrebări pana când rămase doar cu liderul grupului. Atunci se ridicară şi ei tru a părăsi peştera, aplecându-se cu grijă la ieşire. Se opriră grămada de lemne.

Transmiţând credinţa şi altora ffi *149*

Cnd reuşiră să stea din nou în picioare, liderul spuse: „Ai at aici o bombă atomică. Asemenea unei mari explozii,

a tooit toate temerile noastre şi acum simţim că suntem aceasw *r A.„.
r « i ■ j

• muJţ decât învingători, iemeriie noastre au rost înlocuite de omisiunile Lui. Materialele pe care ni le-ai dat şi învăţătura din Biblie sunt începutul unei reacţii în lanţ pentru biserica noastră, şi ei mai auzi de multe bombe mai mici explodând." Deschizând usa adăugă: „Mergi cu Isus. El te-a adus; El te va reda soţiei şi copiilor tăi."

De îndată ce pastorul vizitator ieşi în aerul rece şi întunecat, uşa se închise în spatele sau. începu să meargă în direcţia din care venise cu trei zile în urmă. Abia făcu câţiva paşi când un tânăr pe bicicletă îl ajunse din urmă şi se opri în tăcere lângă el. Se dădu jos şi îi făcu semn pastorului să urce el pe bicicletă. După ce urcă, apăru un alt bărbat pe bicicletă care să-l conducă mai departe. In sfârşit, pastorul se afla în drum spre casă.

Mai târziu, în lunga sa călătorie cu trenul, el nu reuşi să doarmă. Ceea ce se întâmplase în ultimele trei

zile îi umplea întreaga fiinţă de teamă, nelinişte şi recunoştinţă. Domnul îi dăduse privilegiul şi responsabilitatea de a sluji, nu pur şi simplu la treizeci şi şase de fraţi şi şase surori, ci liderilor bisericii din unsprezece provincii ale Chinei. împreună, aceşti lideri erau responsabili de supravegherea unei turme de mai bine de 20 de milioane de creştini. îi veniră brusc în minte cuvintele lui Isus: „Adevărat vă spun că veţi face lucrări mai mari decât acestea..." cum ar fi aceea de a-i învăţa Cuvântul Său pe păstorii a 20 de milioane de credincioşi.
-l renul gonea prin întunericul nopţii, iar el tânjea după mirosul [e]r ^eţurilor fierte, al supei fierbinţi, al transpiraţiei omeneşti, şi [u]pa lauda şi închinarea de acolo. Aţipi cântând: „Există un Răscumpărător . . ."
[lrn]P [c]e pastorului i se ştampila paşaportul la graniţa cu 8 Gongul, liderii din grupul *Lao Da* se întorceau în satele lor.
150 ffi Triumful lui H RIS T O S fe *ţara preşedintelui Mag*
La fel de discret pe cât sosiseră, i-au înştiinţat pe liderii grupulu' *LMO Er,* cel de-al doilea nivel de conducere a biserici din case că trebuie să le comunice nişte informaţii foarte importante. Dună călătorii de două sau trei zile, liderii din *LMO Er* începură să se adune pentru seminarii care aveau să semene în mare parte cu cel care avusese loc în peşteră.
Aceste seminarii din China despre conducere, nu au echivalent în Occident. Participanţii poartă singurele haine pe care le au - [o] cămaşă şi pantaloni, un sacou şi pantofi — adesea fără şosete Acestea sunt aceleaşi haine pe care le poartă când predică — si când adună recoltele, dacă sunt fermieri, când fac cărămizi, dacă sunt cărămidari, sau când dorm, dacă îi doboară oboseala. Nu este asemenea unei conferinţe la o biserică din Occident, unde participanţii dorm în camere repartizate cu grijă, şi unde pot să facă un duş înainte de-a li se alătura celorlalţi participanţi la micul dejun din sala de mese, unde se serveşte mai multă hrană decât s-ar consuma la o întâlnire de o săptămână în China. Nu trebuie să se decidă cu greu la care seminarii să participe: *Cum să afli voia lui Dumnezeu* sau *Cum să-ţi refaci viaţa după divorţ,* sau *Rănile aburului în căsnicie,* sau *Cum să nu devii din nou victimă,* sau *Cum să te rogi în mod eficient în doisprezece paşi,* sau *Este Biblia infailibilă* sau *Ce să faci când nu mai ve^i nici o ieşire,* sau *Cum să dubleţti numărul membrilor bisericii în doar 12 luni.*
La aceste conferinţe, ţinute în sate de pe întreg cuprinsul Chinei, fiecare participant aduce cu sine o mică geantă care conţine contribuţia de hrană pentru patru zile, o Biblie, dacă o are şi un carnet pentru notiţe. Fiecare dintre aceşti lideri conduce mai multe adunări, predică la multe amvoane, evanghelizează noi teritorii şi îi hrănesc pe credincioşi, tineri şi bătrâni. Ziua sunt fermieri, dulgheri, pescari, învăţători şi muncitori în fabrici. Nu primesc nici un ban din partea adunărilor lor. Unii sunt atât de tineri, încât Biroul pentru Siguranţa Publică îi ignoră, gândindu-se că sunt prea tineri pentru a avea o poziţie importantă de conducere.
Transmiţând credinţa şi altora ffi *151*
ei se află şi mame cu pruncii legaţi la spate. La astfel de
f rinte nu există persoane care să aibă grijă de copiii astfel
' *"t* părinţii acestora să poată participa nestingheriţi la seminarii.
ape toţi aceşti conducători sunt siliţi să fie pastori, deoarece
lti creştini nou convertiţi, care sunt flămânzi şi doresc să fie
hrăniţi, îi privesc ca pe nişte „creştini maturi".
La fel ca prezbiterii lor din peşteră, ei îşi încep cele patru zile de conferinţă în zori, cu rugăciune, laudă şi închinare. Apoi începe timpul de învăţătură, urmat de întrebări şi răspunsuri. Sunt discutate pe rând, probleme de teologie, de organizarea bisericii sau referitoare la erezii. Participanţii la conferinţe iau sârguincioşi notiţe. Stau ore în şir, umăr lângă umăr, cu genunchii lipiţi de spatele celor din faţa lor. De două ori pe zi, îşi *rezervă,* timp pentru o farfurie adâncă de orez. Nu este loc pentru toată lumea în cameră, de aceea unii ascultă stând afară în dreptul ferestrelor. Nu au nici o protecţie în faţa soarelui fierbinte, iar cei care sunt mai departe de fereastră cer să li se repete ceea ce nu au auzit, şi apoi îşi iau notiţe. Există un singur lucru pe care nu-l fac: nu se plâng. II laudă doar pe Domnul pentru posibilitatea de a primi învăţătură şi de a avea părtăşie cu cei care participă împreună cu ei la seceriş. Seara, cei care locuiesc mai aproape, merg acasă şi se întorc dimineaţa. Unii mai iau cu ei dintre participanţi, pentru a-i găzdui peste noapte în casele lor. Ceilalţi dorm unde se află, unii lângă alţii, umăr lângă umăr. Nici pentru prezbiterul care conduce, situaţia nu este diferită. La sfârşitul zilei, epuizat şi extenuat, se întinde şi el pe podea şi doarme. Ziua următoare, el va fi printre primii care se va trezi şi va începe să se roage. Ceaiul fierbinte şi farfuria de orez [v°]r veni mai târziu.

[e] tot cuprinsul Chinei au loc astfel de activităţi religioase ilegale.
[ne]on, poliţia află despre ele şi se fac arestări, dar ca şi cei din generaţia anterioară, aceşti conducători nu îngăduie să fie eliberaţi « [lnc]hisoare pe cauţiune, ci consideră că timpul cât stau în 1 soare [faCe parte din lucrarea lor de] slujire.

152 ffi Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mqo*

înainte de încheierea conferinţei, există un timp scurt pentr mărturisiri. Un bărbat a împărtăşit următoarele:
„Am 48 de ani şi sunt fermier. Lucrez pământul din zori si până-n seară şi apoi merg să lucrez un altfel de pământ şi să semăn sămânţa." Faţa lui sfrijită, fruntea brăzdată de riduri şi pielea arsă de soare trădau existenţa lui bătută de vremi. „Am devenit creştin în 1975, în timpul bolii fiului meu, dar ştiam foarte puţine despre creştinism, pentru că aceste evenimente s-a întâmplat în timpul Revoluţiei Culturale. Am fost cu adevărat născut din nou în 1988 Un an mai târziu, s-a înfiinţat o biserică în satul meu şi am fost ales lider pentru că eram cel mai vechi creştin. M-am împotrivit. Le-am spus că nu absolvisem nici măcar patru clase. Ce învăţătură aveam eu? Ceea ce am învăţat mi-am notat în acest caiet de la emisiunile radio creştine. Am încercat să iau notiţe, dar mi-au scăpat multe lucruri din pricina cunoştinţelor mele limitate din Scriptură şi a vocabularului meu redus. Apoi, într-o bună zi, a venit în sat la noi un tânăr turist din altă ţară. îl urmăream cum se plimba prin piaţa satului. Mă întrebam ce gândeşte despre China. Am văzut apoi că unul dintre prietenii mei vorbeşte cu el şi apoi am văzut că se întoarce încet şi mă priveşte. Am rămas acolo.
S-a apropiat treptat de locul unde stăteam eu, aşteptându-l pe unul dintre copii să isprăvească de cumpărat legumele de care aveam nevoie. Străinul îmi strecură în mână sacoşa lui de cumpărături, o sacoşă cum avem toţi când mergem la piaţă, şi eu i-am dat-o iute pe a mea, sperând că acela era timpul binecuvântării mele. Mai auzisem de astfel de lucruri. Nu am îndrăznit să mă uit în sacoşa. Am dat fuga acasă şi, de îndată ce am ajuns, am scotocit în sacoşa pe care mi-o dăduse străinul. Sub câteva legume se afla ceva împachetat în hârtie maro. Soţia mea şi copiii m-au privit cu ochi mari când am rupt hârtia şi m-am trezit ţinând în mână - pentru prim[a] dată în viaţa mea - o Biblie. Am căzut cu toţii pe genunchi, plângând şi lăudându-L pe Domnul. Acum puteam predica-Aveam în sfârşit cartea mult dorită."

Transmiţând credinţa şi altora ffi *153*

R'dica Biblia în mână şi mulţi dintre cei din încăpere îi urmară Fiecare avea propria-i poveste despre cum devenise pastor ^[cum] primise o Biblie.
De îndată ce conferinţa se termină, liderii părăsiră cât mai dis-unul câte unul, locul de întâlnire. S-au întors în satele lor,
i [au] început să dea de veste următorului nivel de conducere al *W* ericii *Lao San:* „Există multe informaţii minunate. Vom avea o [A] tâlnire." Cei din *Lao San* sunt adesea tineri şi curajoşi. Odată, de Crăciun, au făcut o pancartă mare pe care scria: „ISUS HRISTOS S-A NĂSCUT ÎN ZIUA DE CRĂCIUN. EL ESTE ÎNCĂ AICI CA MÂNTUITOR AL NOSTRU." Pancarta a rămas atârnată în piaţa satului până când poliţia a dat-o jos. Mulţi tineri şi multe tinere merg cu îndrăzneală pe stradă ducându-şi Bibliile cu ei la locul de întâlnire. Poliţia i-a arestat pe foarte mulţi dintre ei, dar până la urmă a renunţat, nefiind în stare să-i aresteze pe toţi.
Ei sunt cei care vor răspândi mesajul printre oameni. Adesea ei sunt nou convertiţi — unii sunt mai în vârstă, dar mulţi sunt tineri. Fermierul va duce mesajul altor fermieri, proprietarul unui magazin clienţilor lui, un student va vorbi altor studenţi şi profesorilor săi. Ei sunt înflăcăraţi de ceea ce Ioan numeşte „dragostea dintâi" în cartea Apocalipsa. Sunt plini de zel şi mult mai deschişi decât cei din *Lao Da* sau *Lao Er.*
Din însemnările lor se poate vedea un foc similar celui pe care îl găsim consemnat în *Laptele apostolilor.* Zece fraţi şi surori au plecat să predice Evanghelia în cele mai sărace zone. De îndată ce au început
[a] predice, puterea lui Dumnezeu a venit peste ei, determinându-i pe trecători şi pe vânzătorii ambulanţi de pe stradă să se oprească şi a asculte. Chiar şi ghicitorii şi prezicătorii au fost atinşi de Duhul
[an]t şi au izbucnit în plâns. Mulţi au uitat să mai mănânce, să
[2e sau] chiar să se întoarcă acasă. Aceasta a continuat aşa până

[a]> dar mulţimea tot nu voia să-i lase să plece. Atunci autorităţile
niana pe ei, i-au bătut, dar trezirea a continuat.
154 ffi Triumful lui HRISTOSOT *ţara preşedintelui Man*
Armata lui Mao părea înfrântă după Marşul cel Lung, dar si reînnoit forţele în peşterile de la Yennan. In acelaşi fel, armat Domnului, deşi părea înfrântă de Revoluţia Culturală, în prezem continuă să-şi reînnoiască forţele - în peşteri, în sate de munte în parcuri şi în case de pe întreg cuprinsul Chinei.

FIŢI GATA!

Partea a treia

14

PLANURILE LUI DUMNEZEU

Căci "Eu ştiu gândurile, pe care le am cu privire la voi, gânduri de pace şi nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor şi o nădejde. " —Domnul

'inunile trecutului nu sunt suficiente pentru problemele de ^astăzi," spunea Abraham Lincoln în timpul Războiului Civil american. Cei aflaţi la cel mai înalt nivel de conducere a bisericilor din case gândesc la fel. Ei ştiu că nu trebuie să trăiască în trecut, dar şi că nu trebuie să-l ignore. In acelaşi timp, sunt deseori depăşiţi de rapiditatea evenimentelor care au loc în jurul lor.

Ei ştiu că supravieţuirea lor şi supravieţuirea Bisericii depind de Dumnezeu şi de planurile Lui, dar se tem că cei din noua conducere nu vor avea la fel de multe ocazii să-şi dea viaţa pentru Domnul cate au avut ei. Cei din noua conducere nu vor mai avea parte de lungi ani de izolare în temniţă, nu vor mai fi despărţiţi perioade îndelungate de familia lor, în timpul cărora să se întrebe dacă vor mai apuca să-i vadă vii vreodată, şi nu vor mai trebui să fugă dintr-un oraş în altul. Pe scurt, criza Bisericii din China de astăzi nu este provocată de suferinţă şi persecuţie; este provocată de suferinţa Prea puţină, acolo unde mai există, dacă mai există.

entru a ilustra această teamă, ei îl vor cita pe pastorul Wang
g ao, unul dintre mentorii lor. El este unanim recunoscut ca
patriarhul mişcării bisericilor din case. în momentul eliberării
pa 27 de ani de închisoare, Wang a spus: „Frate, în *Epistola*
157
158 ffi Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Mao*
lui Pavel către Romani ni se spune că prigoana şi suferinţa nu pot să ne despartă de dragostea lui Hristos, în timp ce Apocalipsa ne avertizează că bogăţiile şi confortul pot să ne facă să ne pierdem dragostea pentru Hristos."

Marea povară a conducătorilor poate fi identificată în ceea ce ei numesc cele „cinci crize care trebuie depăşite". Când aud vorbindu-se despre acestea, mulţi creştini chinezi dau din cap şi aprobă din toată inima.

/. *Biserica devine rapid tradiţională si plafonată*

„Da, unii credincioşi vin la adunare doar pentru că e adunare. Nu se mai aşteaptă ca Dumnezeu să lucreze, ci au aşteptări tot mai mari de la oameni," spune un conducător.

„Am observat şi eu asta", adaugă altul. „Devenim din ce în ce mai tradiţionali. Predicatorii şi învăţătorii noştri aud tot mai rar vocea lui Dumnezeu şi vorbesc din ce în ce în ce mai mult despre alte lucruri."

„Cât se poate de adevărat", mai spune cineva. „Focul trezirii începe să se stingă acum când avem atât de multe libertăţi."

Cu tristeţe, conducătorul prezbiterilor îşi împreună mâinile, privi în podea şi adăugă: „Ne întâlneam oricând puteam; asta înseamnă că oamenii se adunau aproape în fiecare seară pentru a se ruga, a copia şi a studia Biblia. Dar acum, ne întâlnim numai duminica — doar o zi pe săptămână. Domnul trebuie să fie foarte întristat că îl lăsăm singur şase zile din săptămână."

2. Conducerea se află în tranziţie fi este epuizată

„Uită-te la mine. Abia pot să umblu, dar sunt atât de ocupat că abia reuşesc să petrec timpul necesar în

studierea Bibliei. Călătoresc tot timpul şi totuşi încă nu am pe cineva care să mă ajute," a spus un pastor.
Planurile lui Dumnezeu ^ *159*
„Şi eu la fel," confirmă altul. „Nu am pe nimeni să mă ajute deoarece nu găsesc nici un tânăr care să meargă cu mine. Toţi sunt prea comozi: nu vor nici să urce pe munţi, nici să coboare în sate. Vor să călătorească cu trenul sau cu autobuzul, şi de aceea cred că va trebui să continui să merg eu însumi pe jos până nu voi mai putea."
„Şi eu le-am spus acest lucru celor mai tineri ca mine, dar nu mă mai ascultă," a spus un bărbat celorlalţi.
„Unul dintre tinerii din biserică mi-a spus: «Voi, bătrânii, vă tot cramponaţi de persecuţiile şi de suferinţele prin care aţi trecut, şi vreţi ca şi noi să trecem prin aceleaşi lucruri, dar acum sunt alte vremuri în China.»"
„într-adevăr, sunt alte vremuri."
„Cât de mult trebuie să se întristeze Isus văzând această lipsă de unitate."
„Dar ei nu înţeleg că nu vrem decât să ne îndeplinim misiunea. Am vrea să vedem lucrarea, dacă nu completă, cel puţin continuată."
„Am trimis doi dintre ei la o şcoală biblică şi când s-au întors de acolo nu au făcut altceva decât să mă critice. Mi-au spus: «Când voi, cei mai în vârstă, vă întâlniţi cu vizitatori din alte provincii sau cu oaspeţi din alte ţări, nu ne faceţi şi nouă cunoştinţă cu ei.» Am încercat să le explic că noi suntem deja în vizor, şi că nu trebuie să-i punem şi pe ei în pericol."
„Eu, unul, mă simt ca un pompier care aleargă dintr-o parte în alta pentru a rezolva probleme. Sunt foarte obosit şi am nevoie de odihnă, dar mi-e teamă că cei care vor veni după noi nu se vor descurca."

3. Dezbinarea şi neîncrederea capătă rapid proporţii

„Cu această politică a uşilor deschise, China a fost invadată de tot ce există, de la Coca-Cola la cocaină, de la cartea *întâmplările*
160 ffi Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*
'lui în călătoria sa la revistele pornografice. Cum am putea opri această avalanşă?" întreabă un pastor.
„Am observat şi eu asta în bisericile mele," continuă altul. „Un lucru de care n-a trebuit să ne îngrijorăm înainte — împărţirea în denominaţiuni se produce foarte repede, stârnind conflicte între evanghelicii de tradiţie şi carismaticii lipsiţi de echilibru."
„Da, da. Până nu demult eram cunoscuţi ca fiind cea mai caris-matică biserică, fără a cunoaşte nici una dintre etichetele penticostale cum sunt: organizaţi după tradiţia fraţilor, întemeiaţi pe Biblia fundamentaliştilor, anglicani clasici în Sfânta împărtăşanie, baptişti drept credincioşi în botez şi Brigada Fetelor ca forţă misionară. Eram o Biserică formată dintr-o singură biserică. Dar, vai, ce zile am ajuns acum. Segregarea denominaţională se reîntoarce. Toate etichetele şi firmele se întorc şi ele."

4. Există o recrudescenţă a materialismului agresiv

Ai fost la Shanghai în ultima vreme? Zgârie-norii ţâşnesc de printre câmpurile de orez, iazurile de peşte devin autostrăzi, cartiere cu istorie de o mie de ani dispar peste noapte", observă un lider.
„Şi care sunt efectele? Inflaţie, corupţie şi crimă."
„Am văzut într-un ziar străin că într-un sondaj, 500 de firme internaţionale şi de oameni de afaceri consideră China ca fiind cea mai coruptă ţară din Asia."
„Da, mulţi ani, comuniştii ne-au scuipat în faţă, numindu-i paraziţi pe cei care îl urmau pe Isus. Atunci am putut rezista la astfel de atacuri, dar acum materialismul ne înjunghie pe la spate cu pumnalele lui strălucitoare, declarând: «Banii sunt dumnezeu, Banii sunt dumnezeu!»"
„Tinerii din ziua de azi nu ne spun decât: «Bătrâni, priviţi înainte! Priviţi înainte!» Dar aţi observat că în chineză acele două sloganuri sună exact la fel? «Banii sunt totul! Banii sunt totul!»"
Planurile lui Dumnezeu ^ *161*
„Ai fost la Guangzhou? Oamenii de afaceri din Hong Kong au înfiinţat mii de fabrici. Muncitorilor li se promit avantaje uriaşe şi sporuri importante dacă lucrează şi în Ziua Domnului — ajungând să lucreze şapte zile pe săptămână. Prietene, pastorul Samuel Lamb mi-a spus recent: «Testul după care poţi să-ţi dai seama dacă un credincios este puternic sau slab nu mai constă în a-l verifica cât de pregătit este să meargă la închisoare. Asta a fost vechea metodă. Acum testul este pur şi simplu acesta: Vine duminica la biserică sau merge la muncă?"
„Această abordare nu face altceva decât să ne ofere mai mulţi bani pentru a cumpăra lucruri de care nu avem cu adevărat nevoie."

„Da, dar mai există o criză, care ne va distruge, dacă nu o vom rezolva..."
5. ***De la >fA Ta este împărăţia"s-a ajuns la „Imperiul meu"***
„Recent, m-am întâlnit cu trei surori evlavioase mai în vârstă", a spus un pastor. „Le cunoşteam de multă vreme. Nu au avut niciodată vreo slujbă, dar toate trei sunt foarte respectate de ceilalţi creştini, atât în biserica din case cât şi în Mişcarea Patriotică Independentă. Cele trei, cu ochii plini de lacrimi de durere, mi-au spus că liderii din bisericile lor luptă pentru putere, pentru faimă şi pentru «oportunităţi», precum invitaţiile de a se întâlni cu străinii, călătoriile în străinătate sau trimiterea copiilor lor şi a rudelor la studii în alte ţări.
„Ele cred că tentaţiile din ziua de azi sunt de zece ori mai puternice şi mai înşelătoare decât cele mai rele zile ale Revoluţiei Culturale."
Discuţia s-a încheiat la fel de subit pe cât începuse - dar nu cu un suspin de autocompătimire - ci cu un strigăt de victorie: „Dar am trecut prin timpuri şi mai grele. Domnul nostru Isus Hristos nu ne-a adus până aici ca să ne lase de izbelişte."
162 ^ Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Mao*
După câteva ore de laudă şi închinare, s-au despărţit. Mergând agale, unii chiar şchiopătând, se îndreptară către satele lor. Nu se gândesc atât de mult la cele cinci crize cât la o mare promisiune-*[Eu] îmi voi %idi Biserica Mea şi porţile locuinţei morţilor nu o vor birui* Nici porţile tradiţiei, ale oboselii, dezbinării, suspiciunii, materialismului şi ale puterii lumeşti nu o vor birui.
Ultimele cuvinte au fost acestea: „Domnul nostru Isus Hristos ne-a dat Duhul lui Dumnezeu pentru a distruge maoismul, şi acum trebuie să fim la fel de dedicaţi Lui în timp ce ne dă puterea de a distruge egoismul."
Spre deosebire de mulţi oameni din Occident, conducătorii bisericilor din case văd o criză ca pe un dar de la Dumnezeu pentru a-şi întări vieţile spirituale. Crizele ne arată unde am fost, unde suntem şi încotro ne îndreptăm, şi ne încurajează să mergem cu El, ca El să ne poată onora cu o criză şi mai mare.
Aceşti conducători sunt perfect conştienţi că atunci când apare o criză şi noi o ignorăm sau încercăm să o rezolvăm prin propria noastră tărie, cu planurile noastre, cu înţelepciunea şi puterea noastră, vom sfârşi într-un dezastru total. Aceasta reflectă poate succint care este adesea diferenţa dintre Biserica din China şi Biserica din Occident.
Viitorul Bisericii din China nu este deloc învăluit în taină. Biserica este un trup de credincioşi aflat în grija unui grup de bătrâni. Pe fondul a ceea ce pare să reprezinte o încăpăţânare genetică, mai întâi au înşelat aşteptările, şi apoi, treptat, au început să descrie maoismul în adevăratele lui culori, ca pe o înşelăciune crudă şi inumană ce era. Aceşti bătrâni trebuie acum să se pregătească să predea mantia conducerii unei generaţii de tineri educaţi care vin din urmă, şi care uneori sunt consideraţi aroganţi. Este posibil ca această nouă generaţie să fie „tot" ce are Domnul, dar El e Dumnezeu. El ştie ce face, mai ales că a făcut unele lucruri minunate din mult mai puţin, şi toţi putem confirma acest lucru-

15

CÂTEVA LECŢII ÎNVĂŢATE '

„Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat
răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede a%i, şi anume,
să scape viaţa unui popor în mare număr. "
—Iosif

An timp ce ne pregătim pentru viitorul Chinei, există mai multe lecţii despre Biserică, de care trebuie să ţinem seama.

Lecţia 1. Omul s-ar putea gândi să facă rău, dar Dumnezeu schimbă întotdeauna răul în bine.

Iosif a fost vândut rob în Egipt fără nici un fel de scrupule de către fraţii lui. Pentru o asemenea faptă scandaloasă nu exista nici o scuză; cu toate acestea, Dumnezeu a folosit sclavia în care s-a aflat Iosif pentru a-Şi împlini scopurile Sale cu poporul Lui.
^ De-a lungul secolelor, oameni cruzi şi fără Dumnezeu şi-au vândut fraţii sau dreptul de întâi născut pentru ceva mai mult decât un blid de linte. Cu toate acestea, indiferent dacă este vorba de Sanherib,

Caiafa, Irod, Nero, Măria cea Sângeroasă[1], Napoleon,
«kr, Stalin, Pol Pot sau Mao, Dumnezeu i-a folosit pe toţi ca erastraie şi ciocane în zidirea Bisericii Sale.

V Tudor\ regină a Angliei 5l Irlandei (1553-l558). Urmărind resta- lclsmulm> a desfăşurat o politică religioasă intolerantă, combătând racand numeroase victime printre protestanţi.

163

164 $ Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Man_*

Isaia ne-a prezentat planul lui Dumnezeu:

„Ţineţi minte aceste lucruri şi fiţi oameni!
Veniţi-vă în fire, păcătoşilor.
Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune;
căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul,
Eu sunt Dumnezeu, şi nu este nici unul ca Mine.
Eu am vestit de la început ce are să se întâmple
şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit.
Eu %ic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare
şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.
Eu chem de la răsărit o pasăre de pradă, dintr-o ţară îndepărtată,
un om ca să împlinească planurile Mele:
da, Eu am spus şi Eu voi împlini;
Eu am plănuit şi Eu voi înfăptui" (Isaia 46:8-l1).

Căile omului nu sunt căile lui Dumnezeu. Cuvintele pe care Iosif le-a spus fraţilor săi sunt repetate ca un ecou de către mii de fraţi şi surori adresându-se persecutorilor lor: „Voi, negreşit, v-aţi gândit să-mi faceţi rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine ca să împlinească ceea ce se vede azi."

In 1949, când Mao a declarat China stat socialist, dorea să fie mai mult decât arhitectul şi antreprenorul; voia să fie şi mesia. Voia ca toţi să-i rostească numele cu respect, să-i mulţumească pentru hrana de pe mese (când aceasta exista) şi să-l adore ca pe marele salvator al naţiunii lor. In fiecare zi, naţiunea se trezea în sunetul melodiei „Răsăritul este roşu" care răsuna din difuzoarele răspândite pretutindeni prin oraşe, agăţate pe stâlpii de curent electric şi prin copaci:

„Răsăritul este roşu
Soarele se înalţă
Din China se înalţă Mao Tzedun
El aduce fericire şi binecuvântări poporului
Ura!
El este Marele Salvator al poporului".

Câteva lecţii învăţate ^ *165*

Kf este o coincidenţă faptul că Biserica din China a trecut prin • jncercări în acea perioadă. Modernismul prinsese rădăcini în icile de oraş, erezia era la ordinea zilei şi Biserica avea nevoie *A o* curăţire completă. Nici cea mai mare echipă de experţi în sterea Bisericii nu ar fi putut concepe planul pe care îl avea Dumnezeu pentru curăţirea templului Său. El l-a folosit pe Mao entru a aduce Biserica iarăşi pe genunchi. Nici Mao, nici urmaşii săi nu au planificat aşa ceva, ci Dumnezeu a făcut acest lucru. Mulţi oameni se străduiesc să consemneze istoria, dar Dumnezeu este Cel care face istoria. Şi Mao, la urma urmelor, nu a fost decât un alt Irod în mâinile Lui.

Modernismul nu a fost singura piatră de poticnire pe care Biserica din China a trebuit s-o depăşească în 1949. Mai erau şi altele, şi Mao a făcut pentru China ceea ce nu ar fi putut face nici un misionar. Mao, şi adesea Biserica, nu şi-a dat seama că el se afla tot atât de mult sub controlul lui Dumnezeu ca un comitet de biserică - poate chiar mai mult!

Mai întâi a fost problema transportului. Nu este greu de imaginat că unii dintre cei care îi cântau în strună lui Mao au mers la el între două din desele sale sieste, spunându-i cu mare respect că dacă voia ca toţi oamenii din China să-l preamărească drept conducător suprem, acest mesaj trebuia să ajungă la oameni. „Dar avem atât de puţine drumuri", spuneau ei.

Uneori misionarii care trăiau departe în interiorul ţării aveau nevoie de vreo şapte luni ca să ajungă de

pe malul mării până la misiunile lor. In ultimele săptămâni ale călătoriei erau nevoiţi să călătorească pe catâri. Adesea „drumurile" nu erau altceva decât ^ !Şte poteci înguste pe marginea unor prăpăstii, atât de înguste [cat] [cat]ârul nu se putea întoarce; dacă persoana care călărea pe „ [ar] [ca]dea, nimeni nu mai auzea de ea. Catârul, neputând să se
[ar]ca, îşi continua drumul până ce ajungea singur la destinaţie.
a Mao voia ii i

g g ţ
voia ca mesagerii şi mesajul lui să ajungă la oamenii din ră ci d d
gerii şi mesajul lui să ajungă la [a]ga ţară, construirea de drumuri era o necesitate.
166 ^ Triumful lui H RIS T O S m *ţara preşedintelui Mao*
Mao credea tot ce spunea presa occidentală despre el — [c]-putea face orice. Caracterul nemilos al dictaturii, pe care presa a evitat în mod deliberat să-l menţioneze, avea avantajele lui. Mao si socialismul se lăudau că la ei nu există şomeri. Existau milioane de oameni - foşti soldaţi, drojdia societăţii, şi victimele unor dezastre naturale precum secetele sau inundaţiile - fără ocupaţie şi care se foiau de colo-colo, tăind frunză la câini. Mao le-a dat câte un cadou — un târnăcop şi o lopată. înainte ca cineva să spună: „Sus chiulangiilor, la muncă, tot înainte", sau să cânte: „Vântul de răsărit suflă spre apus, şi noi vom câştiga deoarece istoria este de partea noastră", aceşti oameni care altădată şomau, deja măriseră reţeaua de drumuri existentă de la 75.000 de kilometri la 189.000 de kilometri. Astăzi, acea călătorie de şapte luni de zile poate fi făcută în mai puţin de o săptămână, cu trenul sau autobuzul, şi nu pe spinarea unui catâr.
Un alt obstacol care împiedica zeificarea lui Mao (şi extinderea Bisericii) era împărăţia dezbinată. Mai înainte, diferiţi conducători militari stăpâneau după bunul plac, în perfectă siguranţă, diferite părţi din China. Mao a rezolvat şi această problemă cu ceva mai mult decât siguranţă. El a proclamat că în China există doar un singur stăpân - Mao.
Naţiunea mai era divizată de limbă. Existau patru rase şi 57 de etnii, cu 300 de limbi principale şi cu mai bine de o mie de dialecte. A comunica o directivă unei asemenea naţiuni ar fi fost o sarcina imposibilă - chiar şi pentru cei de la Wycliffe.
Din nou, parcă le auzi pe slugile plecate ale lui Mao spunând: „Dar, Tovarăşe, deşi avem drumuri noi şi putem ajunge în toate colţurile ţării noastre, trebuie să predicăm evanghelia ta în foarte multe limbi. Acest lucru va dura un timp foarte îndelungat. Nu putem trimite mesageri dintr-o provincie în alta pentru că nu vorbesc toţi aceeaşi limbă. Oamenii vor râde şi doar vor pretinde ca înţeleg. Şi chiar dacă înţeleg, vor pretinde că nu înţeleg."

Câteva lecţii învăţate *tfc 167*

Mao avea un plan. „Nici o problemă. Oamenii au nevoie de uri de muncă, de educaţie şi de cartele pentru hrană."
Da, preaînţeleptule Tovarăş."
Mâine voi semna un decret că mandarina este de-acum limba ficială în toată China. Toate tranzacţiile comerciale, educaţia şi comunicarea în public se vor face în mandarină."
„Precum spuneţi, Tovarăşe."
într-o scurtă perioadă de timp, evanghelia lui Mao a fost predicată în toată China — doar într-o singură limbă. Pentru prima dată în istoria Chinei, poporul a fost unificat. Un alt obstacol fusese îndepărtat.
„Dar, preaînţeleptule Tovarăş, dacă ar fi să tipărim cărticica dumneavoastră roşie plină de vorbe înţelepte pentru fiecare dintre preaplecaţii dumneavoastră supuşi, va fi foarte greu. Oamenii vor avea nevoie de o roabă pentru a o căra. Limba noastră, trebuie să recunoaşteţi, ne-a fost dată de cărturarii confucianişti pentru a-i ţine pe ţărani în ignoranţă. Există 47.222 de semne grafice, ceea ce face din Cărticica Roşie o carte mare."
„Nici o problemă, tovarăşe. Voi semna un decret care, de îndată ce va fi aplicat, va simplifica limba în aşa fel încât toţi chinezii să poată scrie. Mergeţi şi simplificaţi semnele grafice!"
Zis şi făcut. Cărticica Roşie a lui Mao a fost imediat tipărită şi distribuită în toată China cu numai 1.556 de semne grafice simplificate. Un alt obstacol a dispărut.
Veniră din nou la conducătorul suprem. .
„Tot voi?" îi întrebă el. „Ce mai vreţi?"
„Iertare, Tovarăşe preşedinte, am confiscat toată hârtia din ţară
[0] [am] P[u]s Cărticica Roşie în mâinile multor oameni din măreaţa

astra na ţiune, aşa cum aţi poruncit. Acum, când un milion de
se adună în Piaţa Tiananmen pentru a serba ziua dum-

neavoastră de naştere, alături de alte milioane din satele şi oraşele noastre, ei vor putea ţine sus pancartele cu măreţele dumneavoastră cuvinte, strigând: «Trăiască marele conducător Mao.»"
„Şi care-i problema?"
„Tovarăşe, după această sărbătoare, mi-e teamă că **acele cvjvinte** de înţelepciune ale dumneavoastră nu vor fi citite." , . •■
„Poftim?!" .,.:.:..,-.
„Tovarăşe, 94% dintre recunoscătorii dumneavoastră supuşi nu ştiu să citească."
Urmă imediat un alt decret: „Să se instaleze difuzoare pretutindeni." A urmat apoi altă campanie: „Analfabetismul trebuie eradicat. Toată lumea trebuie să înveţe să citească." Milioane de oameni s-au adunat în grupe de studiu şi în curând statisticile au fost inversate. Astăzi 87% din populaţia chineză ştie să citească, şi dacă astăzi ar mai fi prin preajmă vreuna din acele cărticele roşii, oamenii ar fi în stare să citească semnele grafice simplificate fără nici o problemă.
Dar revoluţia încă nu era completă, şi Dumnezeu mai avea câteva misiuni pentru Mao.
„Tovarăşe preşedinte, ştiu că nu prea vă simţiţi bine, şi nu vreau să deranjez augusta dumneavoastră prezenţă în timp ce mâncaţi, dar . . . mai avem o problemă."
„Vorbeşte! Nu te uita că mănânc."
„V-aţi declarat conducătorul suprem al măreţei noastre naţiuni, şi sunteţi într-adevăr. Le-aţi poruncit oamenilor să se plece înaintea dumneavoastră înainte de a mânca ... vă rog, continuaţi să mâncaţi."
„Da, le-am poruncit, şi bine ar face să se supună."
„Tovarăşe, mai există încă dintre aceia care merg la un locaş religios pentru a se închina la alţi mesia: unuia numit Hristos, altuia

numit Buda, şi la mulţi alţii. Creştinii au cruci pe turle, musulmanii au semiluna. Cu toţii citesc minunatele dumneavoastră scrieri, dar mai citesc şi Biblia creştină, Coranul musulman şi alte cărţi sacre."
„Trebuie să le daţi foc! Nu, tovarăşe, nu creştinilor, budiştilor, taoiştilor şi altor păgâni superstiţioşi - ci cărţilor lor! Spune-le tinerilor care îmi memorează cuvintele să-şi pună banderolele roşii pe braţ şi să treacă la treabă. Dă-mi nişte hârtie. Voi da un decret ca toate cărţile vechi şi religioase, în afara celor în care sunt scrise spusele mele, să fie arse în public. Toate locaşurile de închinare vor fi închise — transformaţi-le în grânare sau depozite."
Gărzile Roşii i-au îndeplinit ordinele cu mare scrupulozitate; în scurt timp, singurul mesia recunoscut în mod public era Mao, şi singura carte era cea cu proverbele sale rezultate în urma plagiatului. In oraşe, în sate, în curţi particulare se organizau întruniri mai mici sau mai mari care îl sărbătoreau pe Mao. Cuvintele sale erau fluturate sus, iar posterele şi simbolurile răspândite pretutindeni vesteau măreţia şi slava sa. Oamenii unui popor care nu obişnuiseră să-şi exprime emoţiile şi gândurile cele mai intime în public stăteau acum în picioare şi căutau care mai de care să aibă întâietate în a-şi mărturisi „păcatele" faţă de zeul lor, Mao. Mao însuşi le sugerase acest nou cuvânt. Bărbaţi şi femei plângeau vărsând lacrimi de pocăinţă pentru „păcatele" lor, bătându-se cu pumnul în piept (hainele erau prea preţioase pentru a fi sfâşiate în semn de durere).
Specialiştii lui Mao testaseră, perfecţionaseră şi puseseră în practică tehnicile de spălare a creierului folosite pe prizonierii americani de război capturaţi de chinezi în Coreea. Ceea ce făcuseră trupele chineze şti în Coreea, a fost înfăptuit la scara întregii Chine de către Gărzile Roşii. Acestea au creat o atmosferă de tensiune dureroasă şi de nelinişte, precum şi sentimentul ca totul scăpase de sub control. Deşi naţiunea părea sa fie unită, ei au fost în stare să inducă un sentiment de segregare în mijlocul acestei unităţi. Oamenii nu mai puteau avea încredere în nimeni. In fiecare seară, naţiunea participa

la demonstraţii obligatorii care durau până la primele ore ale dimineţii. Storşi de vlagă şi epuizaţi, chinezii nu mai aveau nici un pic de energie pentru altcineva în afară de Mao. în consecinţă, au început să se întrebe: „Ce facem aici? La urma urmei, ce este viaţa? Ăsta este tot viitorul nostru?" Viaţa părea atât de goală şi lipsită de sens. China era gata pentru convertire. Dumnezeu a schimbat în bine răul pe care au vrut să-l facă oamenii.
Mao a dat Chinei tot ce romanii şi grecii au dăruit Bisericii nou-testamentale cu 2.000 de ani înainte.

Istoria s-a repetat, şi Dumnezeu a terminat de lucrat cu inima împietrită a lui Mao. Mao a murit, dar n-a mai înviat. Cărticica sa Roşie a murit o dată cu Mao, iar el a lăsat în urmă o ţară pregătită pentru altă Evanghelie. Poporul lui Dumnezeu a ieşit din locurile ascunse de închinare, curăţit şi albit, gata să ducă la îndeplinire Marea Trimitere a Stăpânului lor. Bibliile care fuseseră arse cu grijă au apărut deodată — mai repede decât a dispărut evanghelia lui Mao. O Biserică de 900.000 de creştini corupţi de modernism şi discordie, numără astăzi 80 de milioane de credincioşi care îşi practică zilnic credinţa în Isus Hristos, Mântuitorul lor.
Acum pastorul itinerant poate călători pe drumuri pavate, predicând într-o limbă comună unui popor care ştie să-şi mărturisească păcatele. De la Mao, poporul chinez a dobândit o nouă înţelegere a conceptelor de „păcat" şi „pocăinţă". Ei sunt poporul unei singure Cărţi şi al unui singur Mesia. (Au adoptat termenul de „credincios," deoarece „creştin" a devenit un termen cultural aplicat celor care vin din Occident şi au nas mare şi ochi rotunzi.)
O altă împrejurare în care oamenii au vrut să facă rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine a fost întâmplarea cunoscută sub numele de masacrul din Piaţa Tiananmen. American fiind, în timpul Revoluţiei Culturale a lui Mao, locuiam în acelaşi bloc în care locuia şi David Wang. Urmărind cu mare atenţie evenimentele, eu, la fel ca mulţi alţii, am crezut că sosise sfârşitul

Chinei, că Mao şi Gărzile lui Roşii distruseseră naţiunea mai rău decât plăgile, secetele şi conflictele interne.
Am întâmpinat masacrul din Piaţa Tiananmen cu aceeaşi frământare de mâini în timp ce şedeam într-o cameră de hotel din Hong Kong, neputând obţine o viză pentru China. Eram împreună cu alte persoane în faţa televizorului, neputând crede ceea ce vedeam, când tancurile au trecut peste trupurile studenţilor care încercau să le oprească. Trupele au deschis focul asupra miilor de demonstranţi nevinovaţi, care cereau ca guvernul să devină mai democratic. Alte tancuri au trecut peste corturile unde mulţi studenţi se refugiaseră sau unde dormeau. Soldaţi cu mitraliere instalate pe platformele camioanelor au măturat străzile cu tirul lor ucigător fără să facă nici o deosebire. Curând spitalele erau supraaglomerate de cei pe care Mao îi numise „florile revoluţiei".
Un martor ocular a relatat următoarele:
„Doctorii raportau că soldaţii folosiseră gloanţe explozive care îngreunau mult vindecarea victimelor. Mai târziu, soldaţii au încercat chiar să-i împiedice pe doctori să-i trateze pe studenţi. In mijlocul pieţei, soldaţii Armatei a 27-a au adunat cu buldozerele miile de trupuri moarte făcând din ele un morman mare. Folosind saci de plastic, elicopterele au transportat o parte din aceste trupuri la crematoriu pentru incinerare în masă. Apoi au fost parcate camioane şi tancuri în jurul mormanelor de trupuri, în aşa fel încât trecătorii să nu vadă ce făceau. Au folosit tancurile pentru a presa trupurile moarte, după care acestea erau încărcate pe grătare de fier, pentru ca arderea la crematoriu să fie mai rapidă.
Cam în cea de-a cincea zi după masacru, au sosit soldaţii Armatei a 38-a, având feţe puţin mai prietenoase. Au început să înlăture molozul şi au spălat cu atenţie petele de sânge de pe pavajul pieţei. Reporterii din Hong Kong şi din alte părţi care au fost acolo estimează că în zilele de 4 şi 5 iunie au fost ucişi între 7.000 şi

9.000 de oameni. Numărul răniţilor, dintre care mulţi au murit în spitale, a depăşit cifra de 10.000. Cu toate acestea, purtătorul de cuvânt al Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze, Yuan Mu, a anunţat în data de 5 iunie, că doar 23 de studenţi au murit, şi că peste 2.000 de soldaţi au murit sau erau răniţi! Intr-un raport recent al conducerii către presa occidentală, guvernul chinez a spus lumii că soldaţii nu au ucis nici măcar un student.
Chinezii din întreaga lume au protestat împotriva acestor atrocităţi fără precedent în istoria Chinei, cu excepţia masacrului de la Nanjing, comis de soldaţii japonezi în timpul celui de-al doilea război mondial. Populaţia din Hong Kong s-a îmbrăcat în doliu, adunându-se în semn de protest în Parcul Victoria. O angajată CCRC care a luat parte la acea întâlnire a spus că a fost cel mai mare serviciu funebru la care a participat vreodată. Creştinii protestanţi din Hong Kong au organizat un miting şi au mărşăluit în Parcul Victoria în data de 5 iunie. Catolicii au ţinut o mare liturghie în săptămâna următoare. în Taiwan, în Parcul Memorial Chiang Kai Shek s-au adunat câteva zeci de mii de studenţi de pe toată insula, pentru a comemora moartea studenţilor ucişi în China. Creştinii din Taipei au organizat un lanţ de rugăciune şi post de opt ore pe 8 iunie, precum şi un alt serviciu funerar în

duminica următoare, pe 11 iunie. Am fost invitat să iau parte la această mare întrunire ţinută în Taipei New Park. Au participat peste 3.000 de creştini.
La mai puţin de o săptămână de la masacru, guvernul de la Beijing, condus de Deng Xiaoping (care a ordonat masacrul), Yang Shangkun (preşedintele, care a condus masacrul), şi Li Peng (premierul), a început să-i aresteze pe liderii studenţilor, intelectualii şi muncitorii care au condus mişcarea pro-democraţie de 49 de zile (16 aprilie — 4 iunie)."[2]
Câteva lecţii învăţate
17.
Jonathan Chao, Ph.D., *IVhat tbe Beijing Massacre Meansfor the Futitre of China and The Gospel [Ce înseamnă masacrul din Beijing pentru viitorul Chinei şi al Evangheliei],* Chinese Church Research Center, Hong Kong.
Unii dintre ei încă sunt în închisoare.
Deng, ca şi Mao, a încercat încă o dată să purifice revoluţia. De această dată, studenţii erau cei vizaţi, şi nu cei care realizau purificarea. Un lucru însă a rămas neschimbat — oamenii a vrut să facă rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.
Ca cetăţean american, am obţinut în cele din urmă viza un an mai târziu şi am mers la Beijing pentru a mă alătura colegului meu David. Cu cinci ani mai înainte trecusem prin campus şi nici un student n-a îndrăznit să se uite la mine. Eram considerat un duşman, dar acum puteau vorbi deschis. Un student mi-a împărtăşit următoarele:
„In ziua de după masacru, la universitate am fost în doliu. Ii deplângeam pe studenţii şi pe profesorii pe care nu-i mai găseam, iar pe unii nu i-am mai văzut din acea zi îngrozitoare. A fost extrem de dureros să mergem în Piaţa Tiananmen, să căutăm trupurile prietenilor noştri apropiaţi, să le luăm şi să le ducem familiilor lor pentru înmormântare.
Dar, a continuat el, protestul s-a mutat în campus, dar nu în modul în care s-ar fi aşteptat cineva. Masacrul din piaţă a distrus şi ultima noastră speranţă legată de aşteptata modernizare. Dintr-o dată a apărut un vid şi am început să ne dăm seama că era vorba despre o revoluţie spirituală, nu una materială sau politică. Aveam nevoie de un lucru pe care să nu ni-l poată lua nimeni. Voiam să credem în ceva care să nu poată fi niciodată zdrobit de nici un tanc. Stând la răscrucea vieţii, ne-am amintit de oamenii care suferiseră pentru credinţa lor în Isus Hristos - deşi noi nu credeam în El şi spuneam că aceşti credincioşi sunt bătrâni şi proşti. Acum eram pregătiţi să suferim, dar nu pentru Mao, sau pentru Deng Xiaoping, ci pentru ceva mai înalt. Timp de nouă ani m-am împotrivit ideii de a deveni creştin, dar acum gândesc altfel. Aveam un profesor despre care ştiam că era credincios în secret. Ştiam că are şi o Biblie. Am mers la profesor şi el mi-a citit din

Biblie; m-am rugat cu el şi L-am acceptat pe Isus Hristos. Atunci mi-a dăruit o Biblie pe care o mai am şi azi."
Apoi tânărul mi-a spus ce s-a petrecut în continuare în campus: „Deodată studiile biblice au apărut în parcurile universităţii, în încăperi publice, în sălile de curs. Un profesor de filosofie şi-a adus Biblia şi a spus că de acum înainte aceasta va fi manualul din care va preda. Scrierile lui Marx, Lenin şi Che Guevara au fost înlocuite cu cele ale lui Francis Schaeffer şi Chuck Colson. Când aveam o sărbătoare, o zi de naştere sau chiar o nuntă, elementul principal de atracţie la întâlnirea respectivă era filmul „Isus".
Nimic nu e mai extraordinar decât să stai într-o cameră şi să-i asculţi pe tinerii chinezi, „florile revoluţiei", confirmând promisiunea lui Dumnezeu. „Deşi liderii Bisericii din case au fost arestaţi şi întemniţaţi pentru activităţi ilegale împotriva statului, studiile biblice continuă. Persecuţia aceasta este benefică pentru noi. Este asemenea unei examinări la facultate, şi sigur vom lua examenul."
Astăzi, la una dintre extremităţile binecunoscutei Pieţe Tiananmen, unde vizitatorii încă pot vedea petele de sânge rămase după masacru, atârnă un portret uriaş al Marelui Cârmaci, un alt nume al lui Mao, care afişează un aer de bunătate. Scrise cu litere aurite, ale sistemului grafic simplificat, sunt înşiruite frumos cuvintele „ÎN SLUJBA POPORULUI".
în apropiere se afla mormântul lui Mao. De la distanţă, arată asemenea Memorialului lui Lincoln din Washington, DC. Mao este de mult mort. La ieşire, capitaliştii chinezi vând tot felul de suveniruri; de toate, cu excepţia Cărticelei Roşii a lui Mao. La celălalt capăt al Pieţei Tiananmen, faţă în faţă cu declaraţia lui Mao, se află un restaurant McDonald's, al cărui moto este cunoscut de oamenii din întreaga lume: „Am servit miliarde". Mao, un zeu, în propriii săi ochi, a fost umbrit de Ronald

McDonald, clovnul.
Câteva lecţii învăţate ffi *1TŞ_*
Lecţia aceasta este mai mult spirituală decât socială. Am petrecut câţiva ani încercând să evanghelizez China, şi am participat la câteva seminarii pe acest subiect. I-am auzit pe unii oameni spunând: „O, dacă am reuşi să-l evanghelizăm pe Mao..." sau „Să mărim puterea de emisie a transmiţătoarelor". Nu am auzit pe nimeni să ia în consideraţie ideea că Dumnezeu îl foloseşte pe Mao pentru a purifica Biserica Sa. Acum mă simt asemenea unuia dintre fraţii lui Iosif. Am învăţat în cele din urmă lecţia ca deşi omul doreşte să facă rău, Dumnezeu foloseşte întotdeauna răul spre bine.
„... ştim că toate lucrurile lucrează întnpreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, si anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său. "
—Papei

Lecţia 2. Toate lucrurile lucrează într-adevăr împreună pentru binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.

Există câteva versete din Biblie pe care le-am auzit de atât de multe ori, încât au devenit aproape reflexe lingvistice. Cu toate acestea, putem ajunge să ştim versete biblice, fără însă să le „cunoaştem". De câte ori nu am folosit versetul de mai sus ca pe un calmant, mai degrabă, decât ca tonic, rostindu-l pe de rost, ca pe o formulă matematică, sau folosindu-l pentru a pune capăt unei conversaţii care începuse să mă plictisească.
Mi s-a amintit acest adevăr într-un mod convingător în timpul unei călătorii făcute la Beijing, în primii ani ai activităţii mele. Stăteam într-un mic apartament, mobilat destul de sărăcăcios, a cărei intrare era faţă în faţă cu intrarea apartamentului unei femei în vârstă. Părul ei alb şi faţa brăzdată erau mărturii ale unei vieţi de suferinţă, dar zâmbetul ei radios şi ochii plini de lumină erau o mărturie a faptului că ea înţelesese cuvintele apostolului Pavel.
176$ Triumful lui HR IST OS *în ţara preşedintelui Mao*
Avea o voce moale, şi cuvintele ei erau uneori pătrunse de tristeţe alteori de bucurie. Cuvintele ei erau atât de bine combinate cu versete din Scriptură, încât era greu de spus când cita pasaje lungi din Biblie, pe care le memorase sau când îşi descria propria experienţă-
„Aşa cum ţi-am spus, am fost condusă la Domnul de către un misionar. Am fost la o şcoală medicală şi am devenit chirurg. Am lucrat într-un spital din Beijing, construit de către d-l Rockefeller al vostru. în timpul acelor îngrozitoare zile ale Revoluţiei Culturale, mulţi colegi chirurgi de-ai mei au fost scoşi în curtea spitalului, unde erau adunaţi atât pacienţii cât şi personalul medical. Au fost puşi să îngenuncheze şi să-şi mărturisească crimele împotriva lui Mao. Cei care nu-şi aminteau nici o infracţiune, născoceau una pe loc. De obicei după fiecare sesiune, cel puţin un doctor era luat şi dus, şi nu-l mai vedeam niciodată. Mulţi erau executaţi; alţii erau trimişi să lucreze la ţară, iar alţii erau trimişi la închisoare.
Eu şi una dintre colege ştiam că aşa ceva ni se va întâmpla şi nouă într-o bună zi, dar totuşi nu ştiam când. Apoi, într-o dimineaţă, pe când efectuam o operaţie, Gărzile Roşii au dat buzna în sala de operaţie şi ne-au târât afară în curte. Mai târziu am aflat că pacientul nostru a murit pe masa de operaţie.
Ne-au forţat să îngenunchem, ne-au lovit cu picioarele, ţipând la noi să mărturisim că lucram pentru un străin, Rockefeller, şi că el punea bani deoparte pentru noi în New York. Desigur, aceasta era o minciună sfruntată. Eram doctori misionari. Păstram doar atâţia bani din salariu cât să putem trăi. Acuzaţiile şi maltratarea au continuat timp de câteva ore, până când li s-a făcut foame şi au răguşit de atâta strigat. Parcă şi acum îl aud pe tânărul înfuriat de 16-l7 ani, cu răsuflarea lui urât mirositoare şi agitată, trăgându-ma de halatul de chirurg şi strigând: «Parazitelor! Parazitelor!» Ceilalţi i s-au alăturat imediat şi în cele din urmă m-a îmbrâncit la pământ şi a plecat. A fost urmat de «micii lui soldaţi». Unul câte unul, angajaţii spitalului au intrat în spital, ştiind că într-o bună zi le va veni şi lor rândul — poate chiar mâine.
Câteva lecţii învăţate ffi *177*
noi tineri şi o tânără au rămas şi ne-au condus într-o încăpere i ne-au pronunţat sentinţa. Fata mai ales, era extrem de supărată pentru că citam doar din Biblie.
Am fost condamnate «să slujim poporul». Fuseserăm paraziţi "ndeaiuns, şi acum trebuia «să ne folosim mâinile pentru a sluji DOpoful». Am fost puse să spălăm latrinele spitalului. Aceste latrine erau nişte jgheaburi lungi de metal, unele de 3 până la 6 metri, cu nişte scânduri deasupra ca şi capace. Nici vorbă de apă, ci doar o gaură la capătul jgheabului cu o găleată dedesubt. Datoria noastră era de a le

menţine curate «pentru popor» de dimineaţa devreme până seara târziu, timp de şapte zile pe săptămână."
Am încercat din nou cu obişnuita mea percepţie spirituală, să găsesc cuvinte de mângâiere, şi în cele din urmă am încercat cu stângăcie să mă pun în situaţia ei: „Trebuie să fi fost o experienţă îngrozitoare, ca şi chirurg să vă folosiţi mâinile pentru a curăţa toalete."
Mâinile ei, cu vene albastre, care se vedeau prin pielea, care o dată cu vârsta devenise parcă străvezie, mi-au luat mâinile mele, care nu fuseseră folosite niciodată pentru nimic mai greu decât apăsarea unui buton cromat care să dea drumul apei să curgă din bazinul de toaletă pentru îndepărtarea materiilor reziduale. „O, nu!" se apără ea cu sinceritate. „A fost minunat. Ni s-a dat o găleată cu apă şi o cârpă albă. Am îngenuncheat în faţa jgheabului şi ne-au dat lacrimile când am început să ne facem datoria. Erau oameni care erau aşezaţi pe latrine, dar nouă nu ne păsa. Am plâns când am văzut dejecţiile murdare şi când ne-a izbit mirosul oribil, dar am spus Domnului: «O, Isuse, aşa arăta şi inima mea, plină de mizerie, o duhoare pentru cei din jurul meu şi pentru Tine. Dar, drag Isus, ai venit şi mi-ai dat Duhul Tău Sfânt care să ne cureţe», turnam apă în jgheab şi ne rugam: «îţi mulţumim pentru că ne-ai ªt Cuvântul Tău.» Cârpele noastre au devenit simbolul uvantului Său preţios, şi curăţăm cu grijă, cerându-I lui Isus să ne cureţe inimile aşa cum curăţăm noi latrinele."

Mă strânse puternic de mână, şi am văzut pe faţa ei mai mult o strălucire aparte decât un zâmbet în timp ce mi-a spus: „Frate au fost cele mai curate WC-uri din China, pentru că vroiam să avem cele mai curate inimi din China."
Aşa cum spusese apostolul Pavel: „Toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor care-L iubesc pe Dumnezeu . . ."
„...v-am sens şi ascultători în totul."
să vă pun la încercare şi să văd dacă sunteţi —Pavel

Lecţia 3. Cuvântul lui Dumnezeu ne dictează stilul de viaţă.

Când eu (David Wang) eram pastor tânăr în Hong Kong, mi-am amintit cum predicam la aproximativ 70 de oameni din câteva biserici din case într-o zonă îndepărtată din partea de nord a Chinei. Pentru început, mi-am programat trei ore pentru a predica despre rugăciunea „Tatăl nostru". Tinerii şedeau pe podeaua de lut sau se sprijineau de pereţii micii încăperi. Ascultau şi încercau să scrie fiecare cuvânt pe care îl rosteam.
După ce am terminat, conducătorul bisericii de casă m-a servit cu ceai, spunând: „Bea, te rog, nişte ceai, şi apoi poţi să predici din nou! Asta se întâmpla după trei ore de predică! Mi-am băut ceaiul şi am predicat încă patru ore. In tot acest timp, tinerii şi-au luat notiţe, răspunzând mereu: „Amin, amin!" în cele din urmă am luat loc, complet epuizat. Conducătorul bisericii a spus: „Acum haideţi să cântăm."
Au început să cânte şi am fost şocat să aud cântarea lor. Primul vers suna cam aşa:
„Nu ascultaţi predici, nu ascultaţi predici. Nu vom asculta predici..."
După aproape şapte ore de predică, cântau: „Nu ascultaţi predici", dar apoi au strâns din pumni şi au spus:
„Vom trăi predicile!" • ... i

fără credinţă este cu neputinţă să-I fim plăcuţi Lui ..."
—Pavel

1ectii 4- încrede-te în Dumnezeu cu toată inima ta.

Fără credinţă, fără încredere, omul nu poate fi plăcut lui Dumnezeu. Pastorul Wang Mingdao reprezintă integritatea bisericii creştine chineze. El a fost un stâlp al Bisericii chineze şi şi-a câştigat renumele de „Sfântul Pavel al Chinei".
A fost arestat, persecutat şi întemniţat timp de aproape 25 de ani. Abia în 1980, la vârsta de 80 de ani, a fost în cele din urmă eliberat. Deşi trăia într-o cămăruţă din Shanghai, fiind pe jumătate orb, slăbit şi suferind de câteva boli în urma multor ani de muncă forţată şi temniţă, se mândrea că poate încă să cânte cu o voce sănătoasă şi puternică. „Ascultă", obişnuia să spună, „încă pot cânta cântări. Şi când încep să cânt, tot blocul şi toată strada mă aude." îl lăuda pe Domnul pentru că îşi păstrase vocea.
El crede că Biserica din China are parte de intervenţii divine atât de dese, de măreţe şi pline de slavă din cauza faptului că Biserica din China nu avea Biblii, nici clădiri, misionari sau şcoli biblice şi seminarii. „Poate s-a întâmplat aşa pentru că nu aveam nimic. Prin urmare, Dumnezeu a avut o milă deosebită de noi. Ne-a dat o credinţă cât un bob de muştar, o încredere simplă ca a unui copil. Creştinii

chinezi cred pur şi simplu în Dumnezeu şi în Cuvântul Său. Credem că El poate şi doreşte să facă lucruri minunate pentru noi."
Un pastor în vârstă a fost întemniţat într-un lagăr de muncă forţată timp de mulţi ani. A fost eliberat în 1981, când fiica lui a solicitat permisiunea ca el să poată veni într-o vizită la Hong ^°ng. După o scurtă şedere, s-a decis să se întoarcă în China. mţise ᶜă nu creştinii din Hong Kong aveau nevoie de el, ci cei m China. Când a descris diferenţa dintre bisericile din China şi ᵉ din Hong Kong, nu a fost critic. Mai degrabă a făcut o

apreciere justă când a spus: „Cred că creştinii din Hong Konp cunosc multe despre Dumnezeu, dar creştinii din China îl cunosc pe Dumnezeu."
„Să vă iubiţi unii pe alţii, cum v-am iubit Eu. " —Isus Hristos

Lecţia 5. Creştinii trebuie să se iubească unii pe alţii.

Cuvântul grecesc pentru *părtăşie* este *koinonia.* Este un cuvânt plin de semnificaţii. înseamnă a lăsa ca viaţa ta să curgă prin trupul altei persoane în timp ce viaţa acelei persoane curge prin trupul tău. Această transfuzie de viaţă este *koinonia.* Lumea occidentală pare să perceapă „părtăşia" drept „relaţia dintre pasagerii care călătoresc pe mare cu acelaşi vapor". Această înţelegere este bună, dar nu suficient de profundă pentru a prinde întreaga semnificaţie a cuvântului *koinonia.*
Cum au părtăşie creştinii chinezi, mai ales când trec prin încercări şi necazuri?
Pastorul Chen este lucrător asociat al organizaţiei Asian Outreach. El contribuie la realizarea unor emisiuni evanghelice de radio pentru China. Pastorul Chen a fost evanghelist itinerant, lucrând în China timp de aproape 30 de ani, dintre care 18 i-a petrecut în lagăre de muncă forţată.
„Priveam transferul meu dintr-un lagăr în altul ca pe o schimbare a câmpului de misiune," a spus el. „însă, cel mai minunat lucru era că întotdeauna aveam parte de o minunată părtăşie creştină, indiferent de lagărul în care eram trimis."
Din 1959 până în 1962, pastorul Chen a fost întemniţat într-un lagăr de muncă forţată din provincia Anhui. Aceasta s-a întâmplat în perioada aşa-zişilor „ani ai dezastrelor naturale". întreaga Chină a suferit o foamete devastatoare, mai ales ca urmare a rezultatelor dezastruoase ale colectivizării, situaţie înrăutăţită şi mai mult de secetă. Milioane de oameni au murit de foame. în lagărul pastoru-

■ f^jjen totul era drămuit cu mare grijă. Aveau parte de o masă sărăcăcioasă o dată pe zi.
îmi amintesc de ospăţul pe care l-am avut", povesteşte el. Fra în ajunul Anului Nou chinezesc, şi fiecăruia dintre noi i s-a Hat câte un ou. Un ou pe an - chiar era sărbătoare, şi acesta a fost ospăţul nostru de Anul Nou. Tovarăşii de temniţă au fiert oul şi l-au mâncat, iar coaja au făcut-o pudră şi au băut-o cu apă. Asta era pentru calciu. Toată lumea era disperată."
Cu toate acestea, în loc să mănânce acest ou, primit o dată pe an creştinii au strâns ouăle şi le-au dus fraţilor şi surorilor care erau bolnavi şi mult mai slăbiţi. Mi-a spus: „I-am îndemnat să mănânce ouăle pentru că aveau nevoie de aceste substanţe nutritive. Voiam să-i vedem prinzând puteri şi revenindu-şi din slăbiciunea acută." Aceasta este adevărata părtăşie. Prin acest fel de dragoste, a văzut lumea că suntem creştini.
Când pastorul Chen a fost eliberat în cele din urmă din lagăr, şeful lagărului şi adjunctul lui, ambii atei înrăiţi, l-au însoţit până la gară ca să-l trimită acasă. Ambii au mărturisit, unul faţă de celălalt: „După ce v-am urmărit mulţi ani pe voi, creştinii, ne-am convins amândoi că Isus al vostru este real."

16

ALTE LECŢII

„. . .faceţi ucenici din toate neamurile . . .
învăţându-i să păzească tot ce v-am poruncit. "
—Isus Hristos

Lecţia 6. Marea Trimitere trebuie luată în serios.

Cu toţii vorbim despre „Marea Trimitere" pe care ne-a încredinţat-o Domnul nostru Isus Hristos, dar

Biserica din China este extrem de serioasă în privinţa împlinirii ei în viaţa de zi cu zi.
Un misionar occidental a mers în China într-una dintre multele sale călătorii de supraveghere. El este conducătorul organizaţiei sale misionare din China şi vorbeşte fluent limba chineză. Când trenul cu care călătorea acesta s-a oprit într-un orăşel, un tânăr vânzător ambulant a urcat în vagon cu bomboane, prăjituri şi tot felul de asemenea bunătăţi pe care le avea într-un coş de trestie indiană. S-a învârtit încoace şi încolo vânzându-şi marfa, apoi s-a aşezat lângă misionar. Cu engleza sa stricată a încercat să lege o conversaţie cu străinul.
Când tânărul vânzător a observat că pasagerii din jurul lor coborâseră, a arătat spre el însuşi şi apoi spre misionar, spunându-i: „Eu sunt creştin. Tu creştin?"
Misionarul ar fi putut să continue conversaţia în chineză, pentru [u]Şura efortul acestui tânăr. Cum însă era puţin distrat, a replicat [cu] răceală în engleză: „Da, sunt creştin."
183
184 ffi Triumful lui H RIS T O S *în ţara preşedintelui Mao*
Tânărul nu a fost total satisfăcut de răspunsul primit. Probabil ştia că majoritatea occidentalilor se cred creştini. Aşa că a mers mai departe. „Eşti creştin născut două ori?" Desigur, misionarul ştia ce încerca să-i spună, dar a ţinut să afle unde voia să ajungă tânărul, pentru a şti mai multe despre gândirea lui teologică, aşa că i-a cerut tânărului să-i explice.
Tânărul a încercat cu atâta zel să explice în engleză pentru a-l face pe misionar să înţeleagă importanţa „naşterii din nou", încât s-a făcut roşu de tot la faţă. In cele din urmă, misionarului i se făcu milă de încurcătura lui şi îi spuse că vorbeşte chinezeşte. Tânărul se declară tare bucuros că putea să-i explice mai clar că orice creştin trebuie să fie născut din nou! Misionarul a fost uimit, atât de entuziasmul tânărului cât şi de impetuozitatea lui: „Trebuie să devii creştin născut două ori!"
în cele din urmă, dorind să încheie conversaţia, i-a spus tânărului vânzător că era creştin născut din nou şi misionar pe deasupra. Nici asta nu părea să fie suficient. Tânărul insistă: „Foarte bine! Şi câţi oameni ai adus la Hristos luna trecută?" Se părea că nimic nu-l putea împiedica pe acest tânăr să vorbească despre Isus.
Mai târziu, misionarul a aflat că tânărul fusese soldat în Armata de Eliberare a Poporului. A trebuit să părăsească această clasă privilegiată pentru că a devenit creştin. A fost dat afară de Armata Poporului, dar acceptat în Armata Domnului.
După ce s-a reîntors în satul lui, tânărul s-a alăturat unei adunări cu o mare rată de creştere. Ceilalţi credincioşi au descoperit că el avea darul evanghelizării de la om la om, şi l-au ajutat să obţină un permis de a vinde diferite produse în trenuri. „Au făcut asta ca să pot întâlni străini şi să le spun despre Hristos, i-a spus el misionarului. „îmi place mult să le spun tuturor despre Isus. Trebuie să lucrăm cât mai avem ocazia, pentru că Isus vine în curând!"
Alte lecţii ffi *185*
în Occident, evanghelizarea se concentrează deseori prea mult
a programelor. Depindem de seminarii de evanghelizare efi-
'entă pentru a ne menţine pe linia de plutire, şi apoi aşteptăm să
ină următorul specialist, cu următoarea strategie. Dacă suntem
dedicaţi în întregime însărcinării pe care ne-a încredinţat-o Isus
Hristos, vom folosi fiecare ocazie pentru a vorbi despre Isus
Hristos, chiar şi atunci când distribuim bunuri pe stradă, vindem
asigurări sau conducem o companie. Tânărul prezentat mai sus
este reprezentativ pentru mulţi creştini pe care i-am întâlnit în
China. Pur şi simplu nu pot să nu vorbească despre Domnul lor.
„. . . noi avem de luptat. . . împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii. . ." —Pavel

Lecţia 7. Să recunoaştem că suntem implicaţi într-un război spiritual.

Creştinii din China ştiu foarte bine că s-au angajat într-o luptă spirituală. Ştiu că nu se luptă împotriva guvernului, nici împotriva unui sistem sau a unei ideologii. Ştiu că luptă . . . *împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii din locurile cereşti"* (Efeseni 6:12).
In Shanghai, femeia a cărei familie a trecut prin multe torturi şi
suferinţe pentru că era creştină, a spus: „Să nu vă pară rău de noi.
Cel puţin nouă ni se reaminteşte mereu că suntem într-un război

spiritual. Ştim pentru cine luptăm. Ştim cine este duşmanul. Şi ne
uptam. Probabil ar trebui să ne rugăm pentru voi, creştinii din
ara Chinei. Cu atât de mult timp liber, cu atâta bogăţie, libertate,
neon nu vă mai daţi seama că sunteţi într-un război spiritual."
 „. . . Kugaţi-vă pentru mine, ca să mi se dea cuvinte. " —Papei

Lecţia 8. Rugaţi-văpentru lucrătorii creştini.

De multe ori, când acest pastor din Hong Kong, deşi era respectat pentru lucrarea de slujire, care creştea extrem de rapid era smerit printre războinicii credincioşi care „doar se rugau".
Când China s-a deschis pentru prima dată după Revoluţia Culturală, eu, (David Wang) am vizitat Beijingul. Când am fost acolo, am fost prezentat unei femei în vârstă care era imobilizată la pat şi al cărei trup era adesea ţintuit locului de durere, datorită artritei acute de care suferea. Abia putea sa ţină un creion în mână, şi o dată ce-l lua, continua să-l ţină aşa, deoarece era prea dureros să-i mai dea drumul.
„Nu pot să fac nimic. Uită-te la mine - diformă, urâtă, nimeni nu vrea să fie în jurul meu. Sunt nefolositoare. Nu pot să mai am grijă de mine. Fetele mele trebuie să mă îmbăieze şi să mă îmbrace. Nu sunt de nici un folos."
Am ascultat o vreme şi apoi mi-am spus că ascultasem deja suficient timp plângerile ei. Am vrut să plec, dar ea m-a întrebat despre familia şi despre misiunea mea. I-am răspuns, şi a început din nou lamentările ei, de genul „vai de mine". „N-am mai dormit de foarte mult timp. Durerea nu mă slăbeşte nici o clipă, zi şi noapte. Abia reuşesc să aţipesc cinci minute şi mă trezesc din cauza durerii, amintindu-mi cât de nefolositoare sunt."
Descurajat şi necăjit, am răsuflat uşurat când vizita s-a încheiat. Cu toate acestea, n-am putut s-o uit.
După 18 ani, mă aflam din nou în Beijing, şi mi-am dat seama ca am o după-amiază liberă, cum mai rar aveam. M-am întrebat dacă bătrâna care se plânsese atât de mult mai locuia tot acolo. Beijingul se schimbase; locul clădirilor vechi fusese luat de hoteluri moderne, arterele moderne de circulaţie erau blocate de autobuze
Alte lecţii *ţţ 187*
■ utornobile. Dar era tot Beijing. In multe privinţe nimic nu se schimbase.
Am închiriat o bicicletă, m-am uitat din nou la adresa pe care o castrasem în toţi aceşti ani, şi după douăzeci de minute, am început să recunosc toate străzile vechi de acolo. Am găsit apoi aleea; arăta la fel ca în urmă cu optsprezece ani. După ce m-am dat jos de pe bicicletă, am început să strig, întrebându-mă dacă era cineva acasă. Imediat, am fost condus în aceeaşi cameră întunecată. Pe pat zăcea bătrâna, atât de diformă încât mi s-a făcut rău. Din poziţia pe care o avea, cu genunchii la piept, mi-a zâmbit, întinzându-mi mâna ei contorsionată: „David Wang". M-a întrebat despre soţie şi copii, pe nume, şi apoi şi-a început şirul de plângeri: „Uită-te la mine. Sunt şi mai nefolositoare decât eram când m-ai văzut ultima dată. O bătrână fără nici un rost. Nici măcar nu mai pot deschide Biblia."
Am răspuns multelor ei întrebări, dar în fond nu am auzit altceva de la ea decât plângeri. *Nu ştiu de ce am venit pe bicicletă de la o asemenea distanţă pentru a au^i cum te plângi,* m-am gândit eu — dar nu am spus ceea ce gândeam.
Apoi încercă cu greu să scoată ceva de sub pernă. Cu degetele ei răsfirate ca nişte gheare de pasăre, reuşi să scoată un caiet. îmi făcu semn să-l iau.
Aplecându-mă, l-am luat şi l-am deschis. In el se afla o listă cu nume. Citind numele acelea am recunoscut multe dintre ele - numele unor lucrători creştini din China. Ridicându-mi privirile din caiet, mi-am dat seama că nu se mai plângea de nimic. Spunea doar atât: „M-am rugat pentru tine, pentru soţia ta, pentru copiii
Lai, pentru lucrarea ta de slujire. . . în fiecare zi. In fiecare zi m-am
ugat pentru tine." Da, într-adevăr, era şi numele meu, scris acolo
cu optsprezece ani în urmă. Am privit înfiorat la această bătrână
"P angareaţă" şi mi-am dat seama că ea a fost unul dintre motivele
ru care eu aveam o lucrare de slujire - şi motivul pentru care

Dumnezeu a intervenit în mod miraculos când eu mi-a îndeplinit în mod necorespunzător vreo responsabilitate, motivul pentru care m-am simţit adesea capabil să-i învăţ pe oameni mai multe decât

ştiam de fapt.
„M-am rugat pentru tine în fiecare zi, uneori mai mult decât în altele. Uneori îmi veneai în minte când mă rugam pentru altcineva, şi atunci mă opream şi mă rugam pentru tine."
M-am gândit la anii trecuţi ai lucrării mele de slujire: momentul când ar fi trebuit să fiu arestat. . . cele două tinere care au insistat să meargă la Hainan . . . ocaziile care se iviseră . . . miracolele . . .
Umilit, am închis caietul şi l-am strecurat cu reverenţă sub pernă, de unde îl luasem.
„Sunt o bătrână fără de rost." Ea a început acelaşi refren de unde îl lăsase. „Nu sunt de folos nimănui. Dar mă rog pentru tine în fiecare zi."
Cuvintele erau aceleaşi ca şi acum 18 ani când intrasem pentru prima data în casa ei; faţa era aceeaşi - dar cumva, nimic nu mai era la fel. Ceea ce la început mă îndepărtase de ea, acum mă atrăgea. Mâinile ei contorsionate, împreunate în rugă, erau mâinile unui înger, ale unui duh slujitor.
în timp ce mergeam cu bicicleta înapoi spre hotel a trebuit să mă opresc de câteva ori pentru a mă şterge la ochi. Sunt sigur că era din cauza smogului din Beijing.
„Ferice va fii de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, va vor prigoni, şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră!"
—Isus Hristos

Lecţia 9. Există un preţ care trebuie plătit.

Timpul gramatical al verbului „vor prigoni", aşa cum l-a folosit Domnul în fericirile Sale, sugerează că nu este vorba de o acţiune

izolată în timp, ci mai degrabă de o acţiune care are loc de-a lungul vieţii. Dacă eşti sărac în duh, atunci aşteaptă-te să fii persecutat. Dacă eşti blând, atunci aşteaptă-te la persecuţii. Acestea vor fi o experienţă zilnică; nu va trebui să te rogi pentru ele. Nu trebuie decât să trăieşti aşa cum a trăit Isus şi vei avea parte de acestea.
Puţini oameni înţeleg lucrul acesta la fel de bine precum creştinii chinezi. Istoria lor este întreţesută cu momente de mare cumpănă. Turişti din întreaga lume se înghesuie care mai de care să vadă Marele Zid Chinezesc, o fortificaţie care se întinde pe aproape 2.400 de kilometri, de la Golful Chihil din Marea Galbenă, până în Asia Centrală. Este una dintre cele mai mari construcţii realizate vreodată de om, şi este singurul edificiu de pe planeta noastră pe care astronautii îl pot identifica cu uşurinţă din spaţiul cosmic. Impresionaţi de laudele aduse unei asemenea construcţii măreţe, uităm de miile de trupuri care sunt îngropate sub zid, lăsate şi acoperite acolo unde oamenii căzeau de oboseală sau îşi pierdeau cunoştinţa din cauza căldurii sau frigului, înfometaţi sau bolnavi. Zidul a fost construit cu trei secole înainte ca Isus Hristos să-i avertizeze pe oameni în legătură cu persecuţia şi binecuvântarea acesteia, înainte de apariţia excavatoarelor, a tractoarelor Caterpillar şi a uniunilor sindicale.
Ne minunăm, de asemenea, de Marele Canal, construit în 589 î.Hr. Are o lungime de 1.920 de kilometri şi fiecare mână de pământ a fost îndepărtată de lucrătorii chinezi.
Mai aproape de contemporaneitate este Marele Marş. Este piatra de temelie a mitologiei maoiste. în 1934, forţele lui Chiang Kai Shek l-au înconjurat pe Mao şi armata lui comunistă. Comuniştii s-au despărţit în două forţe şi s-au îndreptat spre nord pentru a-şi stabili capitala comunistă la Yennan, la 9.600 de kilometri depărtare. Nici nu putea fi vorba să folosească autobuze sau trenuri pentru că nu aveau. în multe cazuri, oamenilor le lipsea până şi încălţămintea, dar au mers 9.600 de kilometri prin ţinuturi

sălbatice, mlaştini situate în zone muntoase, zăpezi, gheţuri şi noroaie. Pentru a mări şi mai mult descurajarea, de-a lungul drumului, existau zece armate naţionaliste staţionate în diferite provincii. Forţele lui Mao au traversat pe jos 18 lanţuri muntoase, şi 24 de râuri (fără plute sau alte mijloace comode). Au avut cel puţin câte o ciocnire armată în fiecare zi. O dată au trebuit să treacă un pod lung de aproape 100 de metri, suspendat pe 16 lanţuri de oţel. La capătul opus se aflau mitraliere care să-i

împiedice să treacă de partea cealaltă. Dar acesta era singurul lor drum spre Yennan. Trupele lui Mao şi-au atârnat armele în spate şi au început să treacă podul, ţinându-se de mână unul pe altul. Când unul dintre ei cădea în râu, altul îi lua locul. In cele din urmă, un soldat a reuşit să treacă podul şi a aruncat în aer cuibul cu mitraliere.
Un alt pod fusese acoperit cu parafină. Când trupele lui Mao au început să treacă, podului i s-a dat foc. Trupele au stins focul alergând prin flăcări.
O sută treizeci de mii de soldaţi au început marşul; doar 20.000 au ajuns la peşterile din Yennan. Marele Zid, Marele Marş şi celelalte nu s-au produs din senin. Ele au fost inspirate de cineva şi au devenit o realitate prin conducerea unei persoane, a unui individ dedicat unei misiuni. Soldaţii nu erau rebeli care i-ar fi lăsat pe alţii să moară pentru această cauză; erau revoluţionari care voiau să stea în calea pericolului şi să fie printre primii care să moară. Unii dintre ei au fost buni, alţii au fost răi, dar ei au schimbat istoria.
Un alt om din acelaşi aluat a fost un învăţător din Indiana, pe nume Mihail Gusenberg, care avea să devină mai târziu Mihail Borodin. El a fost un curier secret între Rusia şi Statele Unite în slujba Partidului Comunist.
în 1923, Lenin l-a trimis în China în calitate de consilier pentru a ajuta la reorganizarea Kuomintang-ului într-un partid puternic,

disciplinat şi centralizat. învăţăceii săi au fost Sun Yat Sen, Chiang Kai Shek şi un tânăr vietnamez pe nume Ho Chi Minh.
Un corespondent american l-a intervievat o dată pe Borodin. Conţinutul acelui interviu ilustrează pentru noi modul în care un soldat din armata lui Isus ar trebui să fie total dedicat cauzei Lui, dacă vrea să fie pregătit să răspundă chemării Bisericii din case care spune: „Vino şi ajută-ne."
- Se spune, domnule Borodin, că sunteţi aici pentru a prelua controlul în China. Sunt sigur că cititorii ziarului pe care îl reprezint ar fi interesaţi să afle dacă acest zvon este adevărat. Dacă nu, atunci de ce aţi venit?
- E simplu, răspunse el. Dacă tu spui că eu şi colegii mei plănuim să preluăm controlul asupra acestei ţări, atunci răspunsul este nu. Dar dacă spui că noi credem că ideile noastre vor prelua controlul acesteia într-o bună zi, răspunsul e da. China a suferit timp de sute de ani. Acum are nevoie de ajutor. L-a cerut, şi avem de gând să i-l dăm. De asta sunt aici. Aveţi vreo obiecţie?
- Nu, i-am replicat eu, încercând să par cât mai nonşalant. Dar ştiţi de fapt la ce vă angajaţi? Eu m-am născut aici şi ştiu. Câţi oameni credeţi că locuiesc în această ţară?
- Cam 500 de milioane. De ce?
- Doar nu vreţi să spuneţi în mod serios că vreţi să preluaţi controlul unei cincimi din populaţia globului. în primul rând sunteţi prea puţini. Sunteţi o mână de oameni care nu cunosc nici ţara, nici limba. Nu veţi reuşi nici într-o mie de ani.
- Ba da, vom reuşi, veni răspunsul lui rece. Tinere, pesemne [U1]ţi că nu sunt aici pentru a mă trata; dacă ar fi aşa nu aş lucra în această arşiţă cumplită. Nu-mi petrec timpul prin baruri şi la curse, cum fac englezii şi francezii de pe-aici. Nu mă interesează să fac cariera sau avere, ca americanii. Slujesc o ideologie. Şi când vine [y]orba de ideologie, nu mai contează cifrele, ci dedicarea. Voi, americanii, nu prea înţelegeţi asta. Am trăit mulţi ani în ţara voastră

şi ştiu cum stau lucrurile. Voi vă concentraţi asupra confortului şi a succesului personal. Aţi avut şansa, dar nu vă pasă. Pe mine mă interesează China. Sunt aici ca s-o ajut să găsească ceva care va schimba lucrurile.
- Vă place activitatea pe care o desfăşuraţi aici în China, d-le Borodin?
- Dacă îmi place?, îngână el cu dispreţ. Ce întrebare burgheză! Nu se pune problema dacă ne place. Munca este necesară. Asta este tot ce contează. Suntem desigur, departe de prietenii, concertele şi teatrele care înseamnă atât de mult la Moscova. Dar cu mult timp în urmă mi-am spus cu tărie că doar comunismul are răspunsul căutat de lume, deoarece comunismul, spre deosebire de religiile moderne, insistă asupra schimbării. Partidul a decis că eu puteam să ajut cel mai bine în China. Prin urmare, am fost bucuros sa vin. Nimic altceva nu mai contează. Sunteţi mulţumit de răspuns?
După o lungă tăcere, Borodin a început să murmure, mai mult pentru sine.
- Ştii, spuse el gânditor, obişnuiam să citesc Noul Testament. L-am citit din scoarţă în scoarţă de mai multe ori. Este cea mai frumoasă povestire care a fost scrisă vreodată. Pavel, mai ales, a fost un

adevărat revoluţionar. îmi scot pălăria înaintea lui. Făcu un gest simbolic, iar părul său lung îi acoperi pentru o clipă faţa.
Un alt moment lung de tăcere.
Apoi, deodată, Borodin se întoarse brusc, cu faţa contorsionată de furie, şi flutură pumnul în faţa mea.
- Dar unde mai vezi aşa ceva în ziua de azi? strigă el. Răspunde-mi, dacă poţi, domnule Roots. Unde mai găseşti oameni ca el? Unde? Unde? Unde?[1]
John McComb Roots, *Choul: An Informai Biography [Chouh O biografie neoficială],* New York, Doubleday, 1978, p. 33-35.

Alte lecţii ffi *193*

Marele Marş a lăsat în urmă un lung şir de morţi şi mulţi muribunzi, dar a dus la schimbarea unei naţiuni. Schimbarea a continuat cu Revoluţia Culturală, care a pregătit contextul în care Biserica alcătuită din credincioşi clandestini să plătească preţul suprem. In cele din urmă, schimbarea aceasta s-ar putea să influenţeze nu numai o singură naţiune, ci poate chiar întreaga lume.
La sfârşit, când se vor împărţi cununile răsplătirii, alături de mulţii misionari ca Hudson Taylor şi Jonathan Goforth vor fi şi o sumedenie de „omuleţi" care se vor ridica din praful istoriei pentru a auzi cuvintele: *„Bine, rob bun p credincios."* Dumnezeu foloseşte adesea lucrurile pe care le credem mărunte, pentru a împlini ceea ce este semnificativ. Primii misionari pe care i-a recrutat Hudson Taylor pentru slujirea misionară în China erau oameni „care puteau cita din Biblie capitole şi versete, dar care aveau puţină educaţie oficială. Printre cei şapte bărbaţi se aflau de pildă, un vânzător, un tâmplar, un mecanic şi un tipograf. Cele opt femei (toate necăsătorite, ca şi bărbaţii, de altfel) lucraseră ca învăţătoare sau stenografe, sau trăiseră ca „fete nemăritate" în familiile lor.[2]
Un grup de douăzeci de misionari au fost aduşi la reşedinţa unui guvernator chinez de provincie, pentru a fi decapitaţi după ritual, în prezenţa lui. Deşi noi nu le cunoaştem numele, Dumnezeu îi cunoaşte pe toţi. Una dintre aceste misionare „neînsemnate" a scris câteva cuvinte pe un petec de hârtie care a fost găsit după moartea ei: „Am fost foarte neliniştită şi agitată atâta vreme cât se părea că mai există speranţa de a trăi, dar Dumnezeu mi-a luat acest sentiment şi acum mă rog să am harul de a accepta sfârşitul cu tărie şi curaj." Un alt membru al grupului a scris: „Sunt asemenea unui bou, pregătit fie pentru plug, fie pentru altar."[3]
Alvyn Austin, *Saving* ***China [Salvând China],*** **University of Toronto Press,** 1986, p. 22.
[3]*Ibid,* p. 76.
194 ^ Triumful lui HRIST OS *în ţara preşedintelui Mao*
Asemenea mărturii se împletesc cu torentul de mărturii care se pot auzi acum în China. Mesajul care vine deseori din Biserica occidentală este că noi, creştinii, putem fi fericiţi, bogaţi şi confortabili. Mai mult chiar, adesea credem că avem dreptul să ne aşteptăm la o biserică prietenoasă, amabilă, pe măsura pretenţiilor noastre, unde să găsim împlinirea tuturor nevoilor noastre. Acest mesaj reprezintă o erezie la fel de periculoasă ca şi cele împotriva cărora luptă Biserica din China astăzi.
„. . . rămâi în lucrurile pe care le-ai învăţat, şi de care eşti deplin încredinţat, căci ştii de la cine le-ai învăţat." —Pavel
Ne rugăm şi nădăjduim că te întrebi: „Ce mai rămâne de făcut acum?" Poate deja donezi bani pentru a trimite Biblii în China. Poate te-ai gândit să pleci în China ca şi „făcător de corturi," dar ai responsabilităţi de care nu te poţi desprinde. Poate că în taină tânjeşti să fii parte a unei biserici care să semene cu cea din China. Cum te poţi implica, în afară de a citi această carte?
Unul dintre punctele esenţiale pentru început este să te laşi învăţat. Fii dispus să înveţi şi să accepţi că nu ai toate răspunsurile - fiind învăţăcelul şi nu expertul. Fie ca lucrurile pe care le ştii despre Biserica din case a Chinei să te modeleze. Vei fi surprins cât de multe probleme cu care s-a confruntat Biserica din China sunt asemănătoare celor ivite în biserica ta.
Biserica aceasta este are scopuri; membrii ei vor să-şi transforme ţara într-o naţiune creştină care să ajute la evanghelizarea lumii. Scopurile lor ar trebui să fie şi scopurile noastre.
Pentru a-şi putea aduce la îndeplinire mandatul, Biserica din China îi îndeamnă pe toţi:
1. Să studieze cu perseverenţă Biblia.
2. Să fie oameni ai rugăciunii zilnice - (să se roage efectiv, nu doar să participe la seminarii despre rugăciune).

Alte lecţii *j§ 195*

3. Să creadă în Duhul Sfânt şi să se lase călăuziţi de El.
4. Să ducă o viaţă de sfinţenie, avându-L pe Isus Hristos ca Domn al vieţii lor.

5. Să răspândească mesajul Evangheliei prin vieţile lor zilnice, faptele, slujbele lor şi viaţa de familie. Să nu ne mai gândim la persecuţie; ea va veni chiar şi nepoftită. De fapt, dacă trăieşti în Occident, faci probabil parte din una dintre cele mai persecutate popoare ale lumii - doar că persecuţia aceasta este de natură cerebrală şi nu fizică (dar acesta ar fi subiectul unei alte cărţi).
Nimeni n-a murit zadarnic în China din pricina credinţei. Unii au murit ca să fie un exemplu pentru tine. Au suferit şi au murit ca noi să avem ce să învăţăm de la ei.
Lecţiile pe care le-au învăţat ei sunt valabile şi pentru noi. Cultura lor este diferită, dar Domnul nostru este acelaşi - şi mesajul Lui este acelaşi.
„Prin credinţă, Abel a adus Domnului o jertfă mai plăcută. . .
Şi prin ea vorbeşte el încă, cu toate că este mort."
(Evrei 11:4)

CONCLUZIE

Au trecut mai bine de patru decenii de când primele evenimente consemnate în această carte au lăsat lumea în confuzie şi derută. întâmplările ce s-au petrecut în aceşti ani s-au pierdut în mare parte printre cuvintele istoricilor, uneori schimbate, pentru a se potrivi propriilor lor păreri preconcepute. Alte evenimente zac îngropate în gropi comune, în jungle defrişate de către dictatori semeţi.
Oamenii scriu istoria într-o încercare timidă de a struni ceva ce nu ei au creat, pe care nu-l pot controla sau înţelege. Cu toate acestea, nu putem, şi nu trebuie să renunţăm, închizând ochii, încercând să uităm sau să ignorăm oamenii şi evenimentele, bucuria şi durerea care alcătuiesc viaţa.
Apartamentul de pe strada MacDonnell din Hong Kong, care a fost menţionat în introducerea acestei cărţi, a dispărut împreună cu oraşul pe care îl puteai admira de la geamul lui. A fost de mult mlocuit cu un labirint de clădiri cu birouri selecte, monumente mchinate unui Babei al materialismului din zilele noastre şi unui
toibaj de înaltă tehnologie care dictează lupta pentru supravieţuire [a omu]lui. Toate amintesc în mod straniu că omul şi inteligenţa sa
[reatoare] din timpurile moderne este suspect de asemănătoare cu

cea a confraţilor săi dintr-o epocă precedentă, când au construit un turn care să ajungă până la cer.
Ce s-a întâmplat cu puştiul acela chinez, de la parterul blocului de la nr. 27, de pe strada MacDonnell? Nu se mai plimbă prin păienjenişul de străzi ale Hong Kongului, întrebându-se dacă tot ceea ce i-a spus mama lui despre Dumnezeu, cer şi Isus ar putea fi adevărate.
Acum, ca pastor, umblă agale, aplecându-se ca să nu dea cu capul de tavanul peşterii săpate în coasta unui deal. Acum petrece ore în şir pe pardoseala rece, hrănind minţile flămânde din Cuvântul care spune că tot ceea ce a învăţat este chiar Adevărul.
Misionarul care locuia la etajul al patrulea al blocului scrie concluzia acestei cărţi după aproape 30 de ani — undeva sus, deasupra norilor, zburând iute pe sub soare, pentru a se întoarce la confortul căminului său şi la soţia lui în Corvallis, Oregon. Deşi i s-a făcut puţin rău şi este foarte obosit, îşi aşează degetele pe tastatura calculatorului portabil şi începe să scrie cuvintele istorice ale unui jurnalist britanic, care în timp ce privea pe fereastra hotelului din Shanghai, în 1949, urmărind flăcările armatei lui Mao, care înainta prin oraş, şi-a trimis ultimul raport din China:
„In această seară, Shanghai-ul este în flăcări
Eu sunt, de asemenea, pe moarte, Căci nici o moarte nu-i mai sigură .....■■•
Decât moartea din interiorul tău. Unii oameni mor sub schije,
Alţii pier în flăcări, Dar cei mai mulţi mor încetul cu încetul " :
In jocurile şi preocupările lor mărunte."
Verifică textul de pe ecran şi îl salvează. Cele două beep-uri îl anunţă că a terminat. Apoi apasă pe butonul „sleep" şi cuvintele dispar ca într-o spirală, aşa cum se întâmplă cu viaţa intrată în eter-

nitate, devenind asemenea unui punct infim în mijlocul ecranului care se înnegreşte.
închide capacul computerului, îşi rabatează fotoliul şi stinge lumina de deasupra capului. Avionul este cufundat în întuneric. Doar lumina jucăuşă a unui ecran de televizor tulbură întunericul, închizând

ochii, se lasă în fotoliu şi se gândeşte la ceea ce a contribuit la străpungerea cortinei care a separat atât de mult China de restul lumii. Deşi câteodată s-a părut că există mai multă persecuţie decât propăşire, Isus a continuat să-Şi zidească Biserica. Mai mult, Biserica începe să influenţeze restul lumii. Devastarea pe care a adus-o regimul lui Mao peste naţiune este în multe privinţe asemănătoare devastării produse de norii de lăcuste pe câmpuri.
Rosteşte apoi o rugăciune în şoaptă: „Mulţumesc, Doamne, pentru această ocazie şi pentru că ne-ai înapoiat câţiva ani dintre cei pe care i-au devastat lăcustele."

EPILOG

25 iunie 2000. Se apropia cea de-a treia aniversare a reîntoarcerii Hong Kongului la China. Un grup de prieteni s-a strâns într-o sală discretă a unui popular restaurant specializat pe peşti de mare, din Hong Kong. Mâncarea era superbă — când vine vorba de asemenea specialităţi, Hong Kongul încă îşi păstrează supremaţia. Invitaţii - un cuplu de profesori universitari, un director din administraţia publică, un arhitect, un producător de televiziune, redactorul şef al ziarului cu cel mai mare tiraj din oraş, un jurist, şi eu, un pastor — toţi cunoscându-ne unii pe alţii. Prin urmare, conversaţia a fost foarte deschisă, sclipitoare, de spirit, şi uneori chiar amuzantă. Părerea generală a fost că Hong Kongul, prima Regiune Administrativă Specială (RAS) a Chinei, avea nevoie de ajutor.
Redactorul ne dezvălui că voia chiar să scrie un editorial de 1 iulie, aniversarea trecerii sub administraţia Chinei, cu scopul strângerii unui milion de semnături, pentru a cere Beijingului să accepte întoarcerea britanicilor care să salveze Hong Kongul. „Ar trebui să fim dispuşi să plătim preţul, indiferent cât de mare ar fi, pentru a-i aduce pe englezi înapoi la conducerea Hong Kongului. Acum suntem în plin dezastru!" exclamă el.
■In mijlocul râsetelor generale, invitaţii nu se putură abţine să nu [a] de acord: la trei ani după schimbarea administraţiei, sub
201
202 $ Triumful lui HRI ST OS *în ţara preşedintelui Mao*
deviza „O singură ţară, două sisteme; şi „Locuitorii Hong Kongului conduc Hong Kongul," fosta colonie britanică era într-una dintre cele mai grele situaţii.
Redactorul conchise cu referire la proiectatul său editorial: „Voi încheia apelul strigând: Avem nevoie de britanici, îi vrem pe britanici înapoi! Trebuie să-i avem înapoi pe englezi! Vreţi, vă rog, să aduceţi înapoi steagul Uniunii?"
Râsetele au continuat, dar s-au discutat apoi şi lucruri serioase. Aparent, totul pare să fie la fel în Hong Kong. Oraşul este cuprins de acelaşi du-te-vino, zgârie-norii încă ţâşnesc din pământ spre cer, oamenii sunt la fel de preocupaţi de ideea de a face bani, iar turiştii continuă să vină neîntrerupt. In profunzime însă, Hong Kongul s-a schimbat pentru totdeauna.
Cum? Potrivit participanţilor la dineu, o serie de schimbări subtile, dar de substanţă au început să aibă loc în ultimii doi ani: Mai întâi, guvernul şi liderul conducerii de la Hong Kong — un guvernator „ales" dintr-un grup de candidaţi aprobaţi de Beijing - par să-şi fi luat drept scop de căpătâi ideea de a face pe placul Beijingul. In al doilea rând, nepotismul şi corupţia, vechile plăgi de când lumea ale curţilor imperiale chineze, se strecoară insidios şi repede în structurile guvernamentale ale Hong Kongului. Aceasta a dus la deteriorarea administraţiei publice, atât de lăudate altădată. Filosofia guvernelor coloniale ale Hong Kongului - control cât mai redus - se schimbă rapid într-o mentalitate de control centralizat, asemănător cu cel din China, de tip „control cât mai mare." Aceasta duce la încorsetarea unei societăţi capitaliste extrem de competitive în cămaşa de forţă a socialismului. In consecinţă, în loc de a lucra pentru a rămâne în frunte ca oraş de talie internaţională, Hong Kongul a ajuns de fapt să se alinieze tiparului chinezesc continental.
In timp ce ascultam părerile celorlalţi, m-am dus cu gândul la câteva date semnificative din ultimii trei ani:

Epilog

1 iulie, 1998

Această dată a marcat prima aniversare a preluării suveranităţii asupra Hong Kongului de către China. A fost un prim an sumbru pentru RAS (Regiunea Administrativă Specială), dar nu în modul în care se aşteptaseră pesimiştii; criza nu avea nimic de-a face cu problema libertăţii politice. Mai degrabă, venise sub forma declinului economic asiatic chiar la trei luni după preluare, şi oraşul a fost luat total pe nepregătite. Piaţa imobiliară a cunoscut o cădere liberă, şi realmente peste noapte, balonul

economic al oraşului a plesnit. Proprietatea este singurul bun al Hong Kongului şi prăbuşirea pieţei a afectat în lanţ celelalte verigi. Perla Orientului începea să-şi piardă luciul.
Din perspectiva Bisericii din Hong Kong, retrocedarea din 1 iulie 1997, se dovedise a fi un punct de referinţă, un termen limită, care a dat un lung şi puternic semnal creştinilor, pentru a se pregăti, a se adapta, a profita de ocaziile prezente, şi de a se pregăti cu noi planuri pentru viitor. Erau conştienţi că nu mai pot continua în acelaşi fel ca până atunci. Prin urmare, creştinii au fost motivaţi să se dedice în întregime rugăciunii şi să iniţieze o nouă colaborare în unitate între diferitele biserici şi între liderii lor. Evanghelizarea a căpătat o nouă dimensiune, sub imperativul urgenţei, fiind desfăşurată de parcă întoarcerea Domnului ar fi fost iminentă. Şcolile biblice au înregistrat un număr record de înscrieri de noi studenţi.
Acum, când praful răscolit de această schimbare s-a aşezat la loc, Hong Kongul pare să-şi fi pierdut direcţia, căutându-şi o nouă identitate, un nou sens şi un nou rol în încercarea de a se raporta [a]tat la o Chină care trece prin schimbări bruşte cât şi la restul lumii. Din punct de vedere economic, Beijingul şi-a ţinut promisiunea de a nu se amesteca în treburile RAS. E de aşteptat ca această politică non-intervenţionistă, „o ţară, două sisteme" să dureze

încă cincizeci de ani; Hong Kongul trebuie să fie guvernat de oamenii din Hong Kong.
In timp ce lumea întreagă (inclusiv Hong Kongul) se întreba cu îngrijorare dacă statul chinez va respecta această promisiune, ironia a făcut ca guvernul de la Hong Kong să pară refractar la ideea menţinerii frâielor. Când au apărut crizele propriu-zise, de pildă colapsul economic, sau când validitatea sistemului legislativ şi drepturile rezidenţilor (care au condus la teama unui posibil aflux de chinezi care să ia cu asalt frontiera Hong Kongului) au fost supuse unor teste dure — guvernarea locală s-a dovedit nepregătită şi ineficientă. Lucrătorii din serviciul public, mult lăudaţi altădată a fi cei mai buni din Asia, sunt acum supuşi unor puternice critici, ca fiind cei mai bine plătiţi dar şi cei mai ineficienţi.
Rata sinuciderilor în RAS a cunoscut o creştere record, de la 597 în 1997, la 882 în 1999. Şomajul, altădată necunoscut în Hong Kong, a devenit deodată o problemă urgentă, în creştere, ameninţând stabilitatea societăţii. In 1997, rata şomajului era 2,2%. Prin iulie 2000, se ridicase la 5%.
„Prosperitate" şi „stabilitate", cele două cuvinte emblematice care încă fluturau deasupra oraşului în tevatura din 1997, au fost treptat înlăturate. Acum nimeni nu mai vorbeşte despre ele.
Cu toate aceste încercări economice şi sociale, bisericile din Hong Kong şi-au dat seama că oamenii sunt mai receptivi la Evanghelie, care acum este vestită prin intermediul presei scrise şi a radioului, în pieţe şi la colţuri de stradă. Fără îndoială, Vestea Bună este răspândită tot mai intens în RAS, dar şi alte religii devin din ce în ce mai active. Budiştii locali, ieşind din tradiţia lor de pasivitate, au organizat o manifestare festivă şi întruniri de rugăciune şi chiar mitinguri de tineret. Oraşul, care altădată era hipermaterialist, a devenit un oraş religios.

Epilog

1 octombrie, 1999

Naţiunea cu cel mai mare număr de locuitori (1,3 miliarde) sărbătoreşte cea de-a 50-a aniversare a revoluţiei lui Mao şi instaurarea Republicii Populare Chineze. Cu această ocazie a avut loc o paradă militară în Piaţa Tiananmen, în cursul căreia au fost etalate o serie de arme de înaltă precizie şi tehnologie şi o formaţie aeriană de bombardiere, avioane de vânătoare şi elicoptere. Corporaţii multinaţionale caută oportunităţi de investiţii şi guvernul central aplaudă transformarea rapidă a ţării lor. Cu toate acestea, pretutindeni în China, în ciuda progresului naţiunii, se vorbeşte tot mai mult de vacuumul spiritual dominant, despre lipsa totală de sens a ceea ce se petrece.
Deşi în ultimii ani au existat sărbătoriri ale Crăciunului la Beijing, nu se poate contesta faptul că mulţi chinezi rămân încă în ignoranţă cu privire la Scripturi şi la adevărurile elementare ale mântuirii. Sectele religioase - atât cele străine cât şi cele rezultate din aberaţii indigene — răsar ca ciupercile după ploaie, afectând Biserica. Există încă o nevoie acută de învăţătură şi practică scrip-turală, adaptată cultural la nevoile chinezului continental.
Probabil secta cea mai cunoscută în afara ţării este Falun Gong, un amestec ciudat de budism, taoism, meditaţie şi exerciţii de respiraţie. Secta a fost considerabil reprimată în 1999, ca răspuns la manifestarea surpriză a membrilor acestora, de a înconjura sediul central al guvernului din Beijing. Adepţilor ei li s-a interzis „gândirea negativă," sub ideea ameninţării stabilităţii sociale. în acelaşi timp, guvernul central a început o monitorizare mai vigilentă a paginilor de internet religioase. Nu

numai Falun Gong, care este organizată în principal prin e-mail, ci şi alte pagini de internet din China sunt interzise teoretic dacă informaţiile publicate nu au aprobarea autorităţilor.
Din nefericire, creştinii din China au suferit şi ei în urma reprimării mişcării Falun Gong. Definiţia de „sectă" a devenit din

ce în ce mai cuprinzătoare, şi oficialii locali cred în mod eronat că nu există nici o diferenţă între bisericile creştine din case şi diversele secte prezente. La nivel oficial, guvernul chinez încă susţine că grupurile care refuză să accepte comanda statului (de pildă bisericile neînregistrate, din case) sunt o ameninţare la adresa societăţii. Preşedintele Jian Zemin a reiterat această poziţie în mesajul său adresat naţiunii de Ziua Naţională, promiţând solemn să zdrobească activităţile nepatriotice, religioase şi separatiste din regiunile cu minorităţi etnice.
Cu toate acestea, mişcarea reprezentată de bisericile din case s-a maturizat sub persecuţie. „Dacă suntem trimişi la închisoare," spun de obicei Liderii unor astfel de biserici, „se întâmplă două lucruri: (1) vom putea începe noi lucrări de slujire în interiorul închisorilor, (2) cei rămaşi afară, conducătorii mai tineri îşi vor asuma mai multe responsabilităţi."
In august 1998, câţiva lideri ai unor biserici de casă au adresat un memoriu public guvernului pentru a pune capăt persecuţiei şi pentru a fi recunoscuţi ca mişcare religioasă legitimă. Tonul memoriului lor a fost moderat, caracterizat de disponibilitatea deschiderii unui dialog atât cu autorităţile cât şi cu Mişcarea Patriotică Independentă. Spărgând tiparele obişnuitului, cei şapte lideri au permis fotografierea lor şi publicarea numelor lor în presă. Ei au spus că erau pregătiţi să suporte consecinţele grave atrase de prezentarea acestui memoriu deoarece reprimarea activităţilor din bisericile din case se intensifica.
Nu mult timp după aceea, reprezentanţii unei uniuni de biserici din case s-au întâlnit pentru a elabora o mărturisire de credinţă comună care reafirma cu tărie credinţa biblică evanghelică şi respingea diferitele erezii aflate în circulaţie. Aceasta alinia teologia şi practica bisericilor din case din China la curentul principal evanghelic protestant din întreaga lume. -., ;

Epilog *% 207*

în august 1999, mai bine de 30 de conducători ai unor biserici din case, inclusiv o parte dintre semnatarii mărturisirii de credinţă au fost arestaţi de Securitatea Naţională şi de ofiţerii Biroului nentru Siguranţa Publică în timp ce se întâlneau pentru un seminar de rugăciune în partea de sud-vest a provinciei Henan. Toţi, cu excepţia a şase, au fost eliberaţi după ce au plătit amenzi de până la 10.000 de RMB (1.200 USD). Ceilalţi şase au fost condamnaţi la închisoare, pe termene cuprinse între unu şi trei ani de reeducare prin muncă. Acuzaţia lor era aceea de fi „folosit o sectă subversivă pentru a submina legea."
Unul dintre cei condamnaţi a fost Zhang Rongliang, căruia prietenii apropiaţi obişnuiau să-i spună „unchiul Liang", conducătorul uneia dintre cele mai mari uniuni de biserici din case din China. Printr-o schimbare neaşteptată, pe 3 februarie, unchiul Liang a fost eliberat din închisoare datorită sănătăţii sale precare. Unchiul Liang a fost vin lider extrem de popular şi de activ în evanghelizarea creştină din China timp de trei decenii. In timpul ultimilor treizeci şi şase de ani a fost întemniţat pentru activităţile sale creştine de evanghelizare, dar aceasta nu l-a oprit din a vesti Evanghelia. Din nou, el îşi dedică timpul său activităţii de unificare a bisericilor din case din China, legalizând statutul lor înaintea guvernului, şi coordonând pregătirea teologică a conducerii din aceste biserici.
Potrivit unor rapoarte emise după Conferinţa Biroului Naţional pe Probleme Religioase din ianuarie 2000, „problemele religioase reprezintă acum o preocupare majoră a conducerii Partidului Comunist Chinez. El cere comitetelor din provincie să investigheze în mod expres şi să abordeze problemele ridicate de influenţa mare a creştinismului pe întreg cuprinsul Chinei." La conferinţă, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez şi Consiliul de Stat au elaborat un nou document intitulat *Cu privire la unele întrebări referitoare la reglementările religioase prezente.* Acest document cere următoarele lucruri: (1) o înăsprire a controlului reli-

gios prin asigurarea că liderii religioşi „patrioţi" acţionează corespunzător pentru a întări unitatea şi stabilitatea naţională; (2) o sporire a numărului liderilor numiţi politic în Bisericile Patriotice Catolice şi în Bisericile Mişcării Patriotice Independente, cât şi printre budiştii, taoiştii şi musulmanii patrioţi; şi (3) o supraveghere mai atentă a forţelor străine, care folosesc masca religiei şi pretextul libertăţii credinţei pentru a se infiltra şi a se amesteca în treburile Chinei, subminând statul. Partidul Comunist

insistă acum ca membrii lui care iau parte la activităţi religioase să fie puşi sub disciplină şi daţi afară dacă refuză să se „pocăiască".
Această conferinţă a confirmat că recrudescenţa credinţelor religioase în China este văzută ca o ameninţare la adresa conducerii partidului, care este alarmată de ascensiunea pe care credinţa religioasă, în special creştinismul, a cunoscut-o chiar în rândurile membrilor de partid. Măsurile luate pentru a combate această ascensiune sunt construite în aceeaşi manieră stereotipă - control înăsprit şi o educaţie ideologică intensificată.
In timpul conferinţei, delegaţilor li s-a spus că numărul protestanţilor din China era de 25 de milioane. O scurgere de informaţii din Organizaţia de Securitate a Chinei, Biroul pentru Siguranţa Publică, arăta că totalul era de 35 de milioane.
Purtătorii de cuvânt oficiali, precum Preşedintele Consiliului Creştin din China, Dr. Han Wenzao, au negat consecvent posibilitatea ca numărul creştinilor din China să depăşească mai mult de 15 milioane. Statisticile Mişcării Patriotice Independente susţin că există numai 13,3 milioane de protestanţi. Observatorii străini şi conducătorii bisericilor din case susţin însă că guvernul subestimează numărul creştinilor din China. Agenţiile misionare care îşi au reşedinţele în Hong Kong estimează că cifra totală este între 60 şi 80 de milioane.
Pe ansamblu, există dovezi convingătoare despre persecuţia continuă a creştinilor din afara bisericii oficiale din China, şi aceasta

nune în adevărata ei lumină propaganda guvernului că toţi cetăţenii chinezi se bucură de libertate religioasă. Totuşi, în pofida rsecuţiei, j_n China oamenii se întorc la Hristos într-un număr fără precedent - estimările actuale vorbesc de 20.000 în fiecare zi.
Dacă în cea mai mare parte a jumătăţii secolului trecut, Biserica din China a fost atacată de comuniştii atei, acum ea trebuie să facă faţă unui duşman şi mai puternic - materialismul ateu. Deja există multe semne în marile oraşe că tinerii au fost complet seduşi de materialismul care a compromis Biserica din Occident. China urbană vine puternic din urmă pentru a ajunge lumea industrializată. Shanghaiul, de pildă, se dezvoltă într-un ritm atât de rapid, încât în anumite privinţe a depăşit Hong Kongul - are un trafic mai eficient, străzi mai curate, clădiri mai înalte, o viaţă culturală mai bogată şi consumatori mai dornici să cheltuiască.
într-o seară, în timp ce vizitam Shanghaiul, am ieşit la plimbare cu alte câteva persoane. Eram purtaţi într-o parte şi în alta de valul de oameni de pe străzile aglomerate, care străluceau sub lumina lămpilor cu neon, de dimensiuni şi străluciri chiar mai mari şi mai impunătoare decât cele de pe faimosul „Golden Mile", Nathan Road, în Hong Kong. Ne-am oprit lângă un grup statuar de bronz, care înfăţişa o familie cu feţe zâmbitoare, în mărime naturală, compusă din părinţi şi un copil, încărcaţi toţi cu plase de cumpărături. „Acesta este Shanghaiul de azi," îmi spuse gazda mea, „şi China de mâine." Suna puţin temător, fiind un comunist de viţă veche. „Dar schimbările sunt schimbări," continuă el, „şi nimeni, nimeni nu le poate opri."
20 decembrie, 1999 . ■,,:....
Lumea nu a acordat prea multă atenţie momentului când vecinul Hong Kongului, Macau, a devenit a doua RAS a Chinei, i ortughezii, după mai bine de 440 de ani de guvernare în Macau, au fost mai mult decât bucuroşi să plece din zonă. Dar nici

Beijingul nu a fost prea încântat să preia înapoi Macau. Spre deosebire de Hong Kong, Macau nu se poate lăuda cu prea multe — oraşul este de notorietate pentru cazinourile şi jocurile de noroc pentru prostituţie şi violenţă.
Portugalia a început să stăpânească în Macau în 1557. Acolo era intrarea portuară pentru infamul comerţ cu opium în China. A fost, de asemenea, locul în care primii misionari protestanţi, incluzându-l pe Robert Morrison, au stabilit primele avanposturi pentru a învăţa limba chineză şi a începe traducerea Bibliei. Macau a fost punctul prin care creştinismul a cunoscut o expansiune masivă pe întreg cuprinsul Asiei.
în ultimul sfert de secol însă, Macau a devenit una dintre zonele cel mai puţin evanghelizate din lume. Biserica de acolo este mică, tinzând să devină tot mai divizată şi mai preocupată de sine, slăbită de imigraţie şi de desele schimbări în conducere.
In lunile dinainte de trecerea sub guvernarea Chinei, bisericile din Macau s-au unit şi au organizat

multe campanii de evanghelizare şi întâlniri de ucenicizare şi pregătire pentru conducere spirituală. Organizaţiile de evanghelizare şi-au propus ca scop să viziteze fiecare locuinţă din oraş înainte de preluarea conducerii de către China. Au fost distribuite mai bine de 40.000 de Biblii. In noaptea în care mica peninsulă şi cele două insule apropiate erau înapoiate Chinei, cu sute de lideri politici şi oameni de afaceri adunaţi pentru ceremonia televizată, creştinii din Macau s-au adunat simultan pentru a ţine o ceremonie, dedicând Biserica lor ca „dar al evanghelizării către China." Sute de oameni din diferite biserici s-au adunat la acest miting pentru a înălţa Numele lui Isus în timp ce oraşul lor se reîntorcea sub conducerea Chinei. „Vrem să fim purtătorii moderni ai Veştii Bune către China!" s-au rugat mulţi creştini în acea seară.
Creştinii din Macau au fost încurajaţi în ce priveşte libertăţile lor religioase, mai ales când au văzut că nu a existat nici un

amestec al Chinei în bisericile din Hong Kong de la schimbarea conducerii. Ei vor să construiască relaţii pozitive cu liderii Chinei pentru a arăta că creştinii şi guvernul pot lucra în armonie. A durat mult până ce lucrurile au ajuns să se schimbe, dar acum creştinii din Macau sunt gata să slujească fraţilor şi surorilor lor din China.
18 martie, 2000
Cea mai recentă alegere prezidenţială din Taiwan a trimis un mesaj clar şi răspicat către partea continentală a Chinei: „Nu ne mai spuneţi ce trebuie să facem! Nu vă mai amestecaţi în treburile noastre interne!" Alegându-l pe Chen Shui-Bian, poporul taiwa-nez a spus că este sătul de corupţia celor din Kuomintang (Partidul Naţionalist), care a deţinut puterea pe insulă timp de o jumătate de secol.
în ultimă instanţă, rezultatele electorale ar trebui să ducă la relaţii mai bune între Taiwan şi China. Partidul Naţionalist Taiwanez şi Partidul Comunist Chinez s-au situat pe poziţii diametral opuse mai bine de cincizeci de ani. Partidul Democratic Progresist al lui Chen are o istorie relativ curată a relaţiilor cu Beijingul şi poate iniţia contacte fără ca vechile conflicte şi neînţelegeri să otrăvească atmosfera.
Creştinii din Taiwan l-au susţinut pe Chen în proporţie covârşitoare în victoria sa în alegeri în faţa fostului preşedinte Lee Teng-hui, care pretinde că este creştin. Chen nu susţine despre el însuşi că este creştin, dar viaţa lui morală, opoziţia faţă de guvernarea coruptă şi activitatea neîncetată pentru a scoate prostituţia în afara legii şi pentru a eradica crima organizată reflectă ataşamentul lui faţă de idealurile creştine. O dată cu alegerea sa, guvernul chinez comunist se va teme mai mult de influenţa creştinilor. Liderii creştini din China se tem că din sânul Bisericii ar putea apărea o mişcare democratică similară celei din Polonia [de] la sfârşitul anilor 1980 şi ar putea răsturna guvernul chinez.

Este puţin probabil că aceste temeri se vor repercuta asupra bisericii continentale deoarece comuniştii au fost puşi în încurcătura de rezultatele alegerii şi vor fi foarte dornici să afişeze o imagine mai bună în faţa lumii exterioare.
Creştinii locali au văzut în cutremurul masiv din Taiwan, din septembrie 1999, un apel la trezire. Taiwanul este un instrument-cheie în aducerea trezirii către China continentală; după cum comenta un om de afaceri local, „Cutremurul a fost o atenţionare asemenea celei pe care lona a primit-o când fugea ca să se sustragă de la împlinirea mandatului lui Dumnezeu şi să încerce să se bucure de viaţa lui comodă. Pentru noi, cei din Taiwan acesta este un moment crucial, căci ne pregătim să ne refacem atât fizic cât şi spiritual."
Creştinii de pe insulă vor să păstreze relaţii constructive cu partea continentală, în aşa fel încât să poată vizita bisericile de acolo şi să poată ajuta la întărirea lor. Creştinii taiwanezi cred că Dumnezeu i-a chemat să ducă Evanghelia şi dragostea Sa celor 1,3 miliarde de oameni „de acelaşi sânge" care se află de partea cealaltă a strâmtorii.
Cea mai mare forţă însă care răspândeşte dragostea Sa se găseşte în China - Biserica din case. Aceşti creştini îşi pregătesc acum lucrătorii pentru a fi trimişi în fiecare provincie a ţării ca „misionari," pentru a predica Vestea Bună. în aprilie 2000, una dintre uniunile de biserici din case a sărbătorit absolvirea studiilor de către 2.100 de lucrători care parcurseseră un curs teologic de pregătire prin corespondenţă, trimis de la Hong Kong. Acest curs de un an a fost parcurs în mai puţin de şase luni. Alţi 1.600 ar fi absolvit dacă liderii lor ar fi avut suficient timp ca să le corecteze examenele!
„Acum punem temeliile viziunii «înapoi la Ierusalim»," ne-a spus o lideră extrem de dedicată, de la al

doilea nivel de conducere al celei mai mari asociaţii de biserici din case din China. Ei îi

venea responsabilitatea de a consolida miile de biserici din case re erau răspândite în întreaga ţară, când cei şase conducători de la vârf au fost arestaţi. „Suntem încă profund convinşi că biserica chineză trebuie să ducă Evanghelia înapoi la Ierusalim, completând astfel „cercul Evangheliei," împlinind profeţia Domnului nostru, că Evanghelia Lui trebuie propovăduită în toată lumea; atunci va veni sfârşitul." O dată cu ridicarea unor lideri creştini în Biserica chineză, precum Watchman Nee şi Wang Mingdao pe la sfârşitul anilor 1930, creştinii chinezi au acceptat provocarea de a duce Evanghelia înapoi la Ierusalim.
Scopul Bisericii din case este simplu: Să ducem Evanghelia în fiecare din cele 2.700 de judeţe ale Chinei în prima decadă a noului mileniu, şi, în acelaşi timp, să trimitem propriile noastre echipe de „picioare frumoase" în ţările vecine.
Una dintre cele mai importante condiţii pentru a te alătura acestor echipe de „picioare frumoase" este disponibilitatea de a-ţi da viaţa. Potrivit unui important conducător al unei biserici din case: „fraţii şi surorile noastre învaţă şi memorează Cuvântul lui Dumnezeu; învaţă, de asemenea, să se roage pentru bolnavi şi să scoată duhurile necurate. Mii de fraţi s-au înscris la cursurile prin corespondenţă de teologie fundamentală, dar cel mai important lucru este a avea o dedicare completă faţă de Domnul secerişului, dorinţa de a deveni bobul de grâu care să cadă în ţărână şi să moară, aducând roadă, de 30, 60 sau de 100 de ori mai mult."
In timp ce lumea se miră de mărimea populaţiei chineze şi de progresul în direcţia modernizării din ultimii ani, ar trebui probabil să privim dincolo de suprafaţă, la ceea ce putem învăţa de la Biserica lor în privinţa influenţei lor crescânde în această perioadă a istoriei.

Organizaţia misionară
Asian Outreach

In perioada afluxului masiv de refugiaţi din China pe la sfârşitul anilor 1950, a fost fondată organizaţia Asian Outreach (AO) de către Dr. Paul Kauffman, în Hong Kong în 1964. De atunci a crescut de la o singură încăpere, cu un singur birou într-o organizaţie de linia întâi a frontului, cu un personal de aproape 600 de oameni, din mai bine de 40 de naţiuni. AO acţionează în 27 de ţări şi are misionari în 20 de ţări.
Principalul scop al AO este de a-i mobiliza pe creştinii dedicaţi, asiatici şi nu numai, pentru extinderea împărăţiei lui Dumnezeu în Asia, unde locuieşte 70% din populaţia lumii. Rev. David Wang, actualul lider al AO descrie în glumă organizaţia, spunând că este alcătuită dintr-o droaie de oameni care aleargă după Duhul Sfânt, încercând să ţină pasul cu lucrarea Sa suverană pe care o face în întreaga Asie.
AO are un scop bine definit: în anul 2000 va fi stabilit deja o lucrare misionară eficientă şi pertinentă în fiecare ţară din Asia, evanghelizând fiecare grup etnic de pe continent cu mesajul lui Isus Hristos. Cele mai largi segmente neevanghelizate ale omenirii - chinezii, musulmanii şi hinduşii - trăiesc toate în Asia.
AO îşi propune de asemenea ca până în anul 2010, prin pregătirea şi trimiterea de misionari şi prin susţinerea a mii de războinici ai rugăciunii din toată lumea, să ajute la plantarea a 10.000 de noi biserici pe linia frontului de misiune din Asia. Locul de pregătire al AO, Institutul pentru Marea Trimitere (IMT) trimite regulat echipe de pregătire în zone ale trezirii spirituale şi în ţări unde accesul este restricţionat, pentru a oferi învăţătură biblică sistematică şi pregătire practică slujitorilor fără pregătire teologică. De când AO pune accentul pe conducerea naţională, suport indigen şi cooperare cu bisericile şi organizaţiile de slujire existente,
IMT îi echipează pe evangheliştii şi pastorii indigeni pentru plantarea de biserici şi conducerea lor în mod adecvat.
Fundamentul biblic al AO este Coloseni 1:28-29: *„Pe El îl propovăduim noi, şi sfătuim pe orice om, şi învăţăm pe orice om în toată înţelepciunea, ca să înfăţişăm pe orice om, desăvârşit în Hristos Isus. Iată la ceea ce lucre% eu, şi mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în*

Birourile Asian Outreach

Organizaţie iniţiată de Dumnezeu, centrată asupra lui Hristos, împuternicită de Duhul Sfânt
Misiunea noastră este lărgirea împărăţiei lui Dumnezeu în Asia, şi printre asiaticii de pretutindeni. în

împlinirea acestei misiuni am evano-helizat şi am schimbat vieţi în Asia din 1964. Pentru mai multe informaţii şi un abonament gratuit la bilunarul „Asian Report" *{Raport asiatic),* contactaţi cel mai apropiat birou:

Australia PO Box 167
Seacliff Park, SA 5049
Canada PO Box 1422
Peterborough, ON **K9J** 7H6 V/
Cambodgia
PO Box 484 Phnom Penh
Hong Kong Asian Outreach **International** GPO Box 3448 Hong Kong
Asian Outreach Hong Kong PO Box 274
Shantin, New Territories
Japaonia PO Box 13
Moriyama-ku, Nagoya **463-8691**
Malaezia PO Box 8303
, : Post Office Kelana Jaya
46786 Petaling Jaya
Mongolia (. •..- GPOBox688 ,i:-=: ;-Ulaan Baatar 13

Noua Zeelanda • PO Box 2160 Tauranga3000
'" ; ■

Filipine ■ 77 Scout Ojeda Street Roxas District, 1103 Quezon

Singapore Robinson Road, PO Box 3568 Singapore 905568

Africa de Sud ; PO Box 157 WhiteRiver 1240

Taiwan 210 Bl Chung Hsiao E. Road
Sec 4, Taipei 10646
Thailanda Children's Hostel
293 Mu 3 Bannamlad ' Rimkok Muang ; Chiang Rai 57000 ;
Tribal Discipleship Centre PO Box 3, Bandoo Chiang Rai 57100
The Centre
PO Box 8l-CMU
Chinag Mai 50202

Statele 305NE192ndAve.

Unite Vancouver, WA 98684

Marea PO Box 789

Britanie Sutton Coldfield
West Midlands, B73 5FX

O carte a organizaţiei World Missions publicată de „Discover Your Mission Services" în colaborare cu „Colegiul Biblic Est European."

P

Triumful lui Hristos
ÎN ŢARA preşedintelui MAO

, îl-
tgar anuiu .vi lume ; va pur.. L centra..
.rea pierduta pentru cauza misiom : ■ orii naţionali au fost închişi, exe>

	Li ,			. ai pre;	■lui Mao (1949-76) s-a		
in:	ru			*1* sâ	»i sâ ckeascâ. Limba **Jor**		
d,	; si			■a .	.-parată de multe dintre		
				t i.	iard de oameni pentru		
				erica p -	ttă sâ crească cu mulţi»		
				redinc	n început să crească la		
				:ă cu ci	i de **ani,** când misiona-		
rii					de 100	dec	J
e\					;erka d	\;.na	
ni			H		şi care	nâr	L
		iit	ti 4		ie.		
	RT	duc*	*In* im .		,-e sutei ■	"in<:	
•<F	" rit	.•d'~	err, .		şi i.		
ri< ■	•:el.-	iar	*UDi*		. -ani: .		
Dumnezeu	: r |	>ă	ovocaţi	de călit	lor totale. L		
asemenea.	eh.	la	u nivel	al **rugăciu.^.**	, •. .;..i(iocire pentru *i:*:		
mai numer	::ap..	■li.	■•.ani.				

i

Cari Lawrence |I D

Triumful

Hristos

IN TARA

preşedintelui

tarea mişcării creştine în China corni